

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/17 • 25 Nisan 2008 • 50 YKr

**Yasaklara ve
tehditlere karşı
devrimci sınıf
kararlılığıyla**

**1 Mayıs'ta
Taksim'e!**

İÇİNDEKİLER

Devrimci 1 Mayıs seferberliği!	3
1 Mayıs'ta Taksim seferberliği!	4
Taksim'e çıkılacak, 1 Mayıs kazanılacak!	5
1 Mayıs'ta alanlara, 1 Mayıs'ta Taksim'e!	6
1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkalım! 7 Kıyamet dedikleri ha koptu ha kopacak!	8
Sermaye sendikal ihanet eşliğinde kapsamlı bir saldırı daha gerçekleştirdi! 9 Grev ve direnişlerle 1 Mayıs 2008'e!... 10 Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi...	11
Adana Sanayi İşçileri Kurultayı başarıyla gerçekleşti!	12
KESK'i ve bağlı sendikaları niçin yıkmalıyız - Yüksel Akkaya.	13
İşçi ve emekçi hareketinden....	14-15
Yasalara ve tehditlere karşı devrimci sınıf kararlılığıyla	
1 Mayıs'ta Taksim'e!	16-19
1 Mayıs faaliyetlerinden...	20-21
Birleşik, Kitlese ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu 2. Toplantısı:	22-23
Savaş makinesi tetikçilerini de öğütüyor...	24
Siyonist İsrail'in saldırıları tırmanıyor.. 25 Hatice Yürekli yoldaş anısına...	26-27
Bültenlerden...	28-29
"Dikili'nin Castrosu" ya da uşakların korkusu!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/17 ● 25 Nisan 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin bu sayısının ağırlık konusunu 1 Mayıs oluşturdu. Böyle olması son derece doğal. Zira bu sayımız 1 Mayıs öncesi son sayımız. Düzen ve devrim cephesi 1 Mayıs üzerinden kendi duruşlarını ve tutumlarını karşılıklı olarak ifade etmeye devam ediyor.

Geçen haftaya 1 Mayıs tartışmaları damgasını vurdu. Sermaye devletinin tüm yetkilileri Taksim üzerindeki 1 Mayıs yasağının sürdürülmesi için "kararlılık" gösterisinde bulundu. Polisiye önlem ve her türlü zor aygıtını harekete geçirerek işçi ve emekçilerin İstanbul'daki 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamasının önünü kesmeye çalışıyorlar. Ancak hiçbir önlem, hiçbir zorbalık işçi ve emekçilerin Taksim alanına çıkmalarını engellemeyecektir. Tüm ilerici ve devrimci güçler, sendikalar, meslek örgütleri ve kurumlar yaptıkları çeşitli açıklamalarla Taksim'e çıkma kararlılığını ilan etmiş bulunuyorlar. Açık ki bu konudaki tutumun önümüzdeki günlerde de güçlendirilerek sürdürülmesi gerekmektedir. Bu cepheden şu ana kadar yapılan tüm açıklamalar bu kararlılığın kesin bir biçimde ilan edilmesi yönündendir. Bu tutumdan geriye doğru atılacak her adım, bu tutumun sahiplerini ezip geçecektir.

1 Mayıs günü iki sınıf karşı karşıya gelecek, iki irade çarpışacak. Bu nedenle İstanbul'da 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nı bir kez daha zaptetmek emek cephesi için büyük bir politik-moral kazanım olacaktır. 2008 yılının başından itibaren sınıf ve kitle hareketindeki nispi canlanma bu kazanımla daha da perçinlenecektir. Bu kazanım aynı zamanda halen devam eden sermayenin sosyal yıkım saldırılarının önüne işçi ve emekçi barikatının daha sağlam ve yıkılmaz bir temelde dikilmesinin imkanlarını da büyütecektir.

* * *

Sınıf devrimcileri buldukları tüm alanlarda devrimci 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde inisiyatifli ve etkin bir rol oynamalıdır/oyunacaklardır. Kitlese açıdan güçlü, görsel açıdan zengin ve yaratıcı, disiplinli, militan ve coşkulu bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi çabasında gösterilecek her başarı bizi ileriye taşımada güçlü bir temele dönüşücektir. 1 Mayıs günü her türlü yaratıcı yol ve yöntemi kullanarak

militan ve devrimci 1 Mayıs'ın kutlanması için enerjik bir çaba ortaya konulabilmelidir.

Buradan tüm okurlarımıza ve çalışanlarımıza bir çağrı yapmak istiyoruz.

1 Mayıs günü, 1 Mayıs kutlamalarının günlük sitemize anında ve güçlü bir biçimde yansıtılabilmesi için şimdiden gerekli planlama yapılmalıdır. Tüm alan hazırlıkları bu temelde düşünülmeli, 1 Mayıs tablosu çok yönlü olarak siteye yansıtılabilmelidir. Haber/ yorumlardan ropörtajlara, gözlem ve düşüncelerden foto ve video çekimlerine kadar her açıdan eksiksiz bir planlama yapılabilmelidir. Tüm bunların eksiksiz ve tam zamanında gönderilebilmesi ayrıca büyük bir önem taşımaktadır. Bunun gereklerine uygun bir çabanın ortaya konulacağından kuşku duymuyoruz.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Asalak takımına “ayak takımı”nın gücünü göstermek için...

Devrimci 1 Mayıs seferberliği!

Dünya işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutladığı 1 Mayıs'ın sermaye iktidarının gündemine girmesi bu yıl daha farklı oldu. Farklılık hükümetin 1 Mayıs'a ilişkin bayağılık örneği manevrasından kaynaklandı. Hükümet temsilcileri 1 Mayıs'ı artık nihayet tatil ilan edeceklermiş gibi bir hava yaratarak, emekçilerde ve bazı çevrelerde bir süreliğine de olsa temelsiz beklentilere yolaçtılar. Fakat bu çirkin oyun kısa sürede açığa çıktı.

Oyunun gerisinde SSGSS Yasası'na karşı tabandan yükselen militan kitlesel muhalefeti zayıflatma ve kırma hesabı vardı. 1 Mayıs ve Taksim konusunda gösterilecek sözde anlayış, burada sendikacı takımının önüne bir yem olarak atıldı. Nitekim bu aldatıcı manevra işe de yaradı. Türk-İş'in başındaki hainler takımı direnişi arkadan hançerledi ve sonuçta saldırı yasası kolaylıkla meclisten geçti.

Bununla birlikte AKP hükümetinin zihniyetine pek uygun düşen bu çirkin oyunun “hayırlı” sonuçları da oldu. Zira bu sayede işçiler ve emekçiler, dinci gericiliğin sermayeye uşaklıkta ne denli yeminli ve emekçilere düşmanlıkta ne denli kararlı olduğunu çarpıcı bir biçimde görme olanağı da buldular. Saldırı yasasını ne edip edip geçiren bu sermaye uşakları, bunun hemen ardından 1 Mayıs konusunda faşist 12 Eylül zihniyetine aynen sahip çıktılar. Lütfedip 1 Mayıs'a “emek bayramı” tanımı getirme soytarlılığı eşliğinde 1 Mayıs'ın tatil günü olmasını bir kez daha reddettiler ve Taksim yasağını da aynen savundular. Yasakları çiğneme girişimine karşı tehditler savurmaya da ihmal etmediler, üstelik bir ağızdan, bizzat başbakan üzerinden ve en bayağı cinsinden...

Tayyip Erdoğan'ın 1 Mayıs tartışmalarıyla bağlantılı olarak sarfettiği sözler, dinsel gericiliğin işçi sınıfı ve emekçilere bakışının yeni bir dışa vurumu oldu. Emekçileri “ayak takımı” olarak tanımlayan ve “baş” olmaya yeltenmemeleri gerektiği konusunda tehdit dolu sözlerle uyan bu yeminli Amerikan uşağı, böylece temsil ettiği sınıfsal zihniyeti tüm çıplaklığı ile ortaya koymuş oldu. Bu, bu yılın 1 Mayıs'ının daha şimdiden elde edilen en hayırlı kazanımlarından biri olmuştur. Şimdi tüm yasakları kararlı ve militan bir tutumla çiğneyerek 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak her zamankinden daha önemli ve anlamlı hale gelmiştir. Bu kesin olarak başarılacaktır ve böylece kendilerini arsız bir kibirlilikle “baş” ilan etmiş bulunan asalaklar takımına büyük bir tokat indirilmiş olacaktır.

1 Mayıs hızla yaklaşıyor. Tarafların karşılıklı olarak hazırlıklarını yoğunlaştırdıkları günlerdeyiz.

1 Mayıs'a hazırlığın sermaye sınıfı ve iktidarı açısından ne anlama geldiğini iyi biliyoruz. Onlar 1 Mayıs'ın sınıfsal niteliğine ve devrimci geleneğine uygun olarak kutlanmasını engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Yasak ve tehdit söylemini kolluk güçlerinin geniş çaplı seferberliği tamamlayacaktır. Muhtemeldir ki bazı provokasyonlar da deneyeceklerdir ve başarılı olurlarsa eğer, doğal olarak bunu medya üzerinden karalayıcı, yıldırıcı ve caydırıcı bir kampanya ile de birleştireceklerdir.

Fakat başarı şansları son derece zayıftır. Geçen sene başaramadıklarını bu sene hiç başaramazlar. Zira neredeyse her açıdan geçen yıla göre çok daha zayıf ve dezavantajlı bir konumdadırlar. Saldırğan

Sermayenin yordakçı takımı tehditler savursa da, yasaklar getirmeye kalksa da, polis ordusuyla 1 Mayıs'ın tarihsel anlamına ve devrimci özüne uygun kutlamasını provoke etme hazırlıklarını yoğunlaştırsa da, kızıl bir 1 Mayıs'ın kutlanmasının önüne geçmeyi başaramayacaktır.

söylemlerinin ve özellikle başbakan üzerinden yansıyan patavatsızlıkların gerisinde gerçekte bu zayıflığın belirgin biçimde hissedilmesi vardır. Oysa tersinden tüm ilerici-devrimci kesimleriyle emek güçleri geçen yıla göre her açıdan daha elverişli bir konumdadır. Herşey bir yana geçen yılın 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmış olmanın moral gücüne sahiptirler. Öte yandan Mart-Nisan hareketliliği ile kendini gösteren işçi-emekçi dalgasının içinden gelmektedirler ve bunun çok yönlü politik ve moral olanaklarına dayanmaktadır. Ve nihayet başbakanın bilinen patavatsızlığı ile dışa vurduğu küstah ve kibirli egemen sınıf zihniyeti, 1 Mayıs'ta militan bir kararlılıkla Taksim'e çıkmayı emekçiler ve tüm kesimleriyle ilerici-devrimci güçler için bir sınıfsal ve politik onur sorunu haline getirmiş bulunmaktadır. Partilerden, gruplardan, sendikalardan, derneklerden, ilerici kurumlardan birbirini izleyen Taksim kararlılığı açıklamaları bunun bir ifadesi ve yansımasıdır.

2007 1 Mayıs'ında da Taksim'i yasaklayan, kolluk güçlerini ortalığa salıp İstanbul'u savaş alanına çeviren sermaye iktidarı, buna rağmen binlerce ilerici-devrimci ile işçi ve emekçinin alana çıkmasını engelleyememiştir. İşçi ve emekçiler, azgın devlet terörüne rağmen Taksim'i yeniden kazanmayı başarmışlardır. Ve yineliyoruz, bu 1 Mayıs'a geçen yıla göre hem daha hazırlıklı hem de her açıdan daha avantajlı olarak giriyoruz. Taksim'in kazanılmasıyla başlayan süreç, grevlerden, direnişlerden, devrimci bahardan 6 Nisan'a evrilen bir mücadele dönemi olarak gelişmiştir. Bu kararlılık, moral ve birikimle 1 Mayıs alanını özgürleştirip “ayak takımı”nın gücünü asalaklar dünyasının efendilerine ve tikiyeciler yardakçılara göstermeliyiz.

1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında, yani Taksim'de kutlama kararlılığını devrimciler, sendikalar, ilerici güçler, dernekler ve kitle örgütleri ilan etmiş bulunuyor. Bu iddiayı ortaya koyan tüm güçler, iddialarının arkasında durmalı, olanaklarını bu yönde seferber etmeli, buna uygun bir ciddiyet ve kararlılıkla 1 Mayıs'a hazırlanmalıdır. Bu hazırlığın merkezi İstanbul olmakla birlikte ülkenin dört bir yanında da aynı özenle hazırlıklar sürdürülebilmelidir.

Komünistler, kalan sınırlı süreyi doğal çalışma alanları olan fabrikalara, işletmelere, sanayi havzaları ve sanayi sitelerine daha da yoğunlaşarak geçireceklerdir. Her günün, hatta her saatin bile önemli olduğunu gözden kaçırmayacaklar, zamanlarını işçi sınıfı ve emekçileri, kölelik ve yağma düzeninden hesap sormak için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çağırma harcayacaklardır. İşçi ve emekçileri kavga alanlarına çağırma seslerinin ulaştığı her yerde, üretim, hizmet, eğitim ya da yaşam alanında, 1 Mayıs'a katılımı örgütlemek için etkin bir inisiyatif sergileyeceklerdir.

İşbirlikçi sermaye iktidarının saldırılarına karşı öfke birikimi devam ederken, mücadele ile geçen baharın emekçilerde yarattığı özgüven ve politikleşme, devrimci 1 Mayıs çağrımızın yankı bulması için, önceki döneme göre daha uygun bir zemin yaratmıştır. Bu avantajı değerlendirmek devrimci öncü misyonunun gereklerindedir. Bu alanda göstereceğimiz inisiyatif 1 Mayıs'ın kavga alanlarında da yankılanacaktır.

Sermayenin yordakçı takımı tehditler savursa da, yasaklar getirmeye kalksa da, polis ordusuyla 1 Mayıs'ın tarihsel anlamına ve devrimci özüne uygun kutlamasını provoke etme hazırlıklarını yoğunlaştırsa da, kızıl bir 1 Mayıs'ın kutlanmasının önüne geçmeyi başaramayacaktır.

Devrimciler 1 Mayıs'ın salt bir günlük bir kutlama olmadığı konusunda yeterli bir bilinç açıklığına sahiptirler. Bu bilince uygun bir hazırlıkla önümüzdeki sürece yüklenmeli, 1 Mayıs'ı kazanmalıyız! Bu, buradan alacağımız güç ve moralle mücadele kararlılığını 2 Mayıslar'a taşımamızı sağlayacaktır. Devrimci bir 1 Mayıs bunun olanaklarını fazlasıyla yaratacaktır.

Sermayenin meydan okumasını, baskı ve yasaklarını boşa çıkartmak için**1 Mayıs'ta Taksim seferberliği!**

Geçtiğimiz haftalarda SSGSS yasasına karşı mücadelenin belli bir güç kazanması üzerine demokrasilik oynamaya heveslenen AKP hükümeti 1 Mayıs üzerinden farklı bir taktik tutum geliştirmeye yönelmişti. Cumhurbaşkanı ve bazı bakanlar 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi yönünde açıklamalarda bulunmuşlardı. Bunun ardından da konuyla ilgili bir yasal düzenleme hazırlığı olduğu basına yansımıştı.

İşçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini yasaklamak, baskı altına almak konusunda AKP'nin herhangi bir düzen partisinden farklı olmadığı kirli sicilinden bilinmekteydi. Bu da hükümet cephesinden 1 Mayıs'la ilgili söylenenlerin sinsi bir taktik manevradan ibaret olduğunu anlamak için yeterliydi.

21 Nisan'da gerçekleşen Bakanlar Kurulu toplantısı, sermayenin gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Bakanlar Kurulu toplantısında 1 Mayıs'ın "Emek ve Dayanışma Günü" kutlanması karar altına alındı. Ancak ne Taksim yasağı kaldırıldı, ne de 1 Mayıs resmi tatil ilan edildi. SSGSS yasasının kazasız belasız meclisten geçirilmesiyle başlıca amaçlarından birine ulaşan hükümet, sermayenin 1 Mayıs konusundaki geleneksel baskıcı, yasakçı politikasını sahiplenmeye devam edeceğini böylelikle göstermiş oldu. İşçi ve emekçi düşmanı AKP hükümetinden de doğrusu bu beklenirdi.

Hükümetin bu açıklamasından sonra Bakanlar Kurulu toplantısı üzerinden sahte umutlar yayılmasına hizmet eden konfederasyon yönetimlerinin işçi ve emekçilere söyleyeceği bir şeyler olması gerek. Ancak bu konuda iyimser olmak gerekmiyor, çünkü konfederasyon yönetimleri, en başta da Türk-İş'in tepesindeki ihanet çetesi, bugüne kadarki ihanetlerinin hiçbirinin hesabını henüz vermediler.

Bakanlar Kurulu'ndan çıkan karar, işçi sınıfına cepheden bir meydan okuma niteliğindedir. Sınıf hareketinin kıpırdandığı, örgütlenme ve mücadele arayışlarının arttığı, yer yer sermayeyi ve sendikal bürokrasiyi zor durumda bırakan çıkışlar yapmaya başladığı bir süreçte 1 Mayıs'ın sınıf hareketine olumlu katkılar yapabileceğini hesaplayan AKP hükümeti, "Taksim 1 Mayıs alanı olsun" ve "1 Mayıs ücretsiz resmi tatil ilan edilsin" taleplerini gayri ciddi gerekçelerle ayaklar altına almıştır. AKP hükümeti, 1 Mayıs üzerinden meydan okuyarak, 1 Mayıs'la ilgili taleplerimizi ayaklar altına alarak, işçi ve emekçilere karşı sermayenin çıkarlarının kararlı savunucusu olduğunu bir kez daha ilan etmiştir.

Elbette bu kararlılık zorbalığı ve devlet terörünü de içermektedir. Geçen hafta İstanbul Valisi Muammer Güler'in yaptığı tehditkar ve zorbaca açıklamanın sermayenin gerçek politikasını yansıttığı, Devlet Bakanı Cemil Çiçek'in Bakanlar Kurulu sonrasında yaptığı benzer nitelikteki açıklamayla bir kez daha kesinlik kazanmıştır.

Fakat artık AKP hükümetinin işi bundan önceki yıllarda olduğu kadar kolay değildir. Her türlü olumsuz koşula, unutturma çabalarına, baskı ve teröre rağmen 1 Mayıs'ın simgelediği değerler hala dipdirdir. Son yıllarda 1 Mayıs'ı özüne uygun bir biçimde kutlamaya dönük çabalarda anlamlı mesafeler katedilmiştir. Geçen yıl sermaye devletinin bütün bir kenti cehenneme çeviren baskı ve terörüne

rağmen devrimciler, işçi ve emekçiler büyük bir irade savaşı sonucu 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmışlar, yasakları birer paçavraya çevirmişlerdir. Artık bu noktadan geriye dönüş yoktur. Artık sermaye ne yaparsa yapsın Taksim zaptedilmiştir ve onun adı artık 1 Mayıs alanıdır.

Üstelik bu kez, Taksim kararlılığını savunmak, sermayenin baskı ve terörünü dize getirmek, yasaklarını sokaklarda parçalamak için geçen yıla göre çok daha avantajlıyız. Şimdi sermayenin karşısında Hava-İş, Telekom gibi grev süreçlerinden başarıyla çıkmış, bir dizi zorlu direnişi kazanımla sonuçlandırmış, kısacası üzerindeki ölü toprağını atmaya, bilincini kuşatmış ablukayı kırmaya başlamış bir işçi sınıfı ve emekçiler var. SSGSS saldırısına kararlılıkla direnenler, sendikal ihanet şebekelerinden hesap sormaya girişenler var.

O halde bu avantajlarımızı sınıf hareketini daha da ilerletmenin bir imkanına çevirmek için, baskı ve yasakları parçalamak için Taksim'i bir kez daha zaptetmeliyiz. Taksim'i kazanmanın, sermayenin meydan okumasını boşa çıkartmak ve sınıf hareketini ileriye taşımak için bir eşik noktası olduğu bilinciyle hareket etmeli, kalan sınırlı zamanımızı 1 Mayıs'ın olabildiğince kitlesel, olabildiğince militan bir şekilde kutlanabilmesi için bir seferberlik sürecine çevirmeliyiz.

1 Mayıs'ın adı ve Taksim'in fethi!..

Sendikaların, 'tatil' ve 'Taksim yasağının kalkması' istemiyle yaptığı başvuruya hükümetin yanıtı, 1 Mayıs'a bir ad koymak oldu. 1 Mayıs bundan böyle, Bakanlar Kurulu kararıyla, artık "Emek ve Dayanışma Günü" olarak kutlanacak.

Sendikalar gerçi 'malumun ilanı' diye tepki gösterdi ama, malum, Türk devleti (sadece DİSK'in 'emek düşmanı olduğunu ispatladığı' nı ilan ettiği mevcut hükümet değil, kuruluşundan bu yana gelmiş geçmiş bilimum hükümetlerin de katılımıyla) bugüne dek 1 Mayıs'ın o dünyaca malum adını asla kabul ve telaffuz etmedi. Çok sıkıştığında tatil bile verdi ama, 'Bahar Bayramı' adı altında...

Peki ama böyle yaptı da ne oldu?..

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ın adını ve anlamını mı unuttu?

Dinci hükümet yarım yamalak bir ad koydu diye şimdi mi hatırlayacak?

Aslında, bir yandan inkar ederken bir yandan da adını değilse de anlamını (adı da bu anlamını anlatmıyor mu?) unutturmamak için ne gerekiyorsa yaptılar. 1 Mayıs'ı Amerikan burjuvazisi tarihe kanla yazdırmıştı, Türk burjuvazisi ağababalarını aratmayacak vahşilikteki saldırganlığıyla üstüne tüy dikti. Dünya proletaryasının neferlerini, Amerika'da diri diri yakmaya kalkan sermaye düzeninin bekçileri, yaklaşık 100 yıl sonraki torunlarını, Taksim'de uzun menzilli tüfeklerle taradı. Üstelik, emperyalist efendilerinin 100 yıllık deneyimlerinden doğrudan yararlanmak suretiyle.

Taksim Meydanı'nı (otellerini, sular idaresi çatılarını) CIA, MİT, kotrgerilla katillerine açanlar, onların kanlı katliamını bahane ederek işçi sınıfına kapatmaya kalkıyor.

Ama artık bitti! Bu yasak da çiğnendi!..

Bir kez çiğnenmesi bile bir yasağın ilgası için yeterlidir. Taksim yasağını, geçen yılki çıkışıyla işçi sınıfı kaldırmış bulunmaktadır.

Hükümet, isim kabulüne ilişkin açıklamasını, tatil ve Taksim yasağına ilişkin kararlılık açıklamasına perde yapmaya çalıştı. Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, tatile karşı oluşlarını gerekçelendirirken, aslında, işçi sınıfına karşı/sermaye sınıfına yandaş olduklarını net bir biçimde ifade etmiş oldu. Tatilin maliyeti üzerinden yapılan bu açıklamaya, Taksim yasağı konusunda İstanbul Valiliği'ne açık destek eşlik etti.

Demek ki bu yıl da 1 Mayıs, Taksim savaşlarıyla kutlanacaktır!

Geçen yıl bir yasak delindi, bu yıl sıra Taksim'in fethine gelmiştir!..

Hükümetin manevraları Taksim kararlılığını kıramadı...

Taksim'e çıkılacak, 1 Mayıs kazanılacak!

1 Mayıs yaklaşırken, bu yılın 1 Mayıs'ının ön sürecine kuşkusuz 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi talebiyle birlikte Taksim tartışmaları damgasını vurdu. AKP hükümeti ve medya tarafından yaratılan 1 Mayıs'ın tatil ilan edileceği yönündeki beklentiler suya düşerken, hükümet alay edercesine bir karara imza attı. 1 Mayıs'ı "Emek ve Dayanışma Bayramı" olarak kabul edeceğini lütfeden hükümet, bilinen gerekçelerle 1 Mayıs'ın tatil edilmeyeceğini ilan etti. Böylelikle, AKP hükümeti etrafında büyütülen boş beklentiler de çökmüş oldu. Demokratik hak ve özgürlükler alanındaki hemen her konuda olduğu gibi, 1 Mayıs konusunda da hükümet hiçbir şey yapmayarak, döküntü haline gelmiş olan resmi devlet politikasını işçilere ve emekçilere yutturmaya çalıştı. Bir kez daha görüldü ki, tüm demokratik hak ve özgürlükler gibi 1 Mayıs'a ilişkin demokratik hak talepleri de ancak ve ancak işçi ve emekçilerin bu hakları söke söke alacak kararlı mücadelesiyle kazanılabilir.

Ancak, özellikle sendikaların konfederasyon yönetimleriyle birlikte medya, AKP'nin yaptığı manevraya meşruluk sağladılar. Elbette, 1 Mayıs'ın tatil günü olarak ilan edilmesi ve Taksim Meydanı'nın kutlamalara açılması konularının bu düzeyde tartışılması yine de yararlı oldu. 1 Mayıs'ın siyasal gündemin merkezine oturmasına, işçi ve emekçi kitlelerin geniş bölüklerince de tartışılmasına olanak tanıdı. Dahası, hükümetin bir yandan tarihin en ağır sınıf düşmanı saldırılarından birine imza atıp, yenileri için gün sayarken, diğer yandan demokrat geçinmesi ikiyüzlülüğü bu vesileyle bir kez daha açığa çıktı.

Bu manevranın boşa düşürülmesinde kuşkusuz 1 Mayıs'ın devrimci ruhu büyük rol oynadı. Zira, "birlik-dayanışma günü" adı altında sınıf mücadelesinin hararetini düşürmek için yapılmak istenen manevra tersinden, işçi ve emekçilerin özgüvenini arttıran ve 1 Mayıs'ın sınıfsal özü ve mücadelecilik ruhuna yaklaştıran etkilerde bulundu. Hükümetin 1 Mayıs'ın tatil edileceği yönünde beklenti yaratıp sonra da çark etmesinin gerisinde biraz da bu kararın, işçilerin ve emekçilerin mücadele kararlılığını zayıflatmayacağı, tersinden arttıracığı yönündeki açık işaretlerinin görülmesi vardır.

Bu işaretlerin en büyüğü ve bir anlamda da hükümetin çark etmesine neden oluşturduğu, Taksim kararlılığı olmuştur. Zira, medyadan da sunulduğu biçimiyle, 1 Mayıs'ın tatil günü yapılması Taksim'den vazgeçilmesi karşılığında pazarlık konusu yapılmıştır. Kapalı kapılar ardında yürüyen bu pazarlığın tam olarak nasıl yapıldığı bilinmiyor. Ancak açık olan şudur ki, Taksim'den vazgeçilecek bir siyasi ortam yaratılamamış, Taksim kararlılığı ortadan kaldırılamamıştır. Bununla birlikte hükümet alaylara konu olan 1 Mayıs'ın "bayram" olduğu kararını aldığı toplantısında, aynı zamanda Taksim kararlılığına yönelik açıktan saldırgan bir tavır takınmıştır. İstanbul Valisi ve polis şefi aracılığıyla savrulan tehditleri bizzat hükümet üstlenmek zorunda kalmıştır.

Aslında kurulmaya çalışılan bu pazarlık zemininden bir sonuç çıkmaması, hükümetin, sermayenin ve devletin 1 Mayıs manevrasının içeriğini de deşifre etmektedir. Zira düzen, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından sahiplenilmesine engel olamadığı 1 Mayıs'ı, benzer her durumda olduğu gibi sınıfsal özünden ve mücadelecilik ruhundan

soyundurmaya yönelmiştir. Geçmişte bu türden manevralar, 1 Mayıs'ın salonlarda kutlanması ya da yakın zamanda olduğu gibi Çağlayan gibi yalıtılmış alanlara hapsedilmesi biçiminde gündeme gelmiştir. Fakat bu politikalar devrimci çıkışlar sayesinde her defasında boşa çıkarılmıştır.

Geçtiğimiz yıl ortaya konulan Taksim kararlılığı ile birlikte gerçekleştirilen büyük devrimci hamle ise düzene büyük bir darbe olmuştur. Böylelikle düzenin icazetli, devrimci özünden uzak 1 Mayıs dayatmasında önemli bir gedik açılmıştır. Ulaşılan bu aşamada, bu yılın 1 Mayıs'ının önüne önemli bir görev bırakılmıştır. Ya bu gedik büyütülerek düzenin 1 Mayıs'a koymaya çalıştığı sınırlar tümüyle aşılıp Taksim mevzisi tam olarak kazanılacak ya da Taksim'den geri dönülerek böylelikle düzen geçen yıl açılan gedigi kapatacaktır!

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden Taksim kararlılığında zayıflama şöyle dursun, geçtiğimiz yıldan kazanılan moral imkanlar, sınıf ve kitle hareketinde bu bir yıllık süreçte alınan mesafe ve bu süreçte devrimci-mücadelecilik güçlerin artan inisiyatifi üzerinden üst düzeye ulaşmıştır. Bu olgu, geçtiğimiz yıl Taksim'den uzak duran, dahası bu arada hükümete yakın isimlerle doldurulan Türk-İş'in aldığı tutum üzerinden de görülebilir. Taksim ve 1 Mayıs'ın tatil edilmesi talebi doğrultusunda DİSK ve KESK'le birlikte hareket eden ve hükümetin manevrasına karşın hala da bu birlikteliği koruyan Türk-İş yönetiminin bu tutumunun gerisinde kuşkusuz, SSGSS sürecinde içerisine düştüğü güç durum yatmaktadır. Mücadelecilik sendikal kademeler ve daha temelde ise sınıf ve emekçi hareketinin yükselen dalgasının zorladığı, hatta sarstığı Türk-İş yönetimi, bu süreçte Taksim yönünde bir tutum açıklamak zorunda kalmıştır. Bunu, hem taban üzerindeki otoritesini koruma imkanı olarak görmekte, hem de Türk-İş bünyesindeki çatlağı onarmanın fırsatı olarak değerlendirmek istemektedir.

Öte yandan Türk-İş, yasağa rağmen Taksim'e çıkma konusunda net bir tutum açıklamış değildir. Zira, hükümete demokrat maskesini indirmek zorunda bırakan Taksim kararlılığı, Türk-İş yönetimi açısından da ciddi riskleri barındıran, günü kurtarsa dahi geleceğini zora sokan dinamikleri içerisinde barındırmaktadır.

Açıktır ki, Taksim kararlılığının ve bu kararlılıkla

Taksim'in önündeki engellerin yıkılmasının kendinden menkul sonuçları olmayacaktır. Manevrası tutmayan, bu noktada 1 Mayıs'a karşı, demek oluyor ki işçi sınıfına karşı saldırı pozisyonu alan düzen cephesine karşı 1 Mayıs'ın Taksim'den başlayarak kazanılması, sınıf mücadelesinin bundan sonraki seyrini belirleyecektir. Çünkü, 1 Mayıs gerçekten emek dünyası ile sermaye dünyasının karşı karşıya geldiği bir gün olacak ve kazanılması durumunda işçi sınıfı ve emekçiler önümüzdeki dönemin mücadele günlerine daha güçlü girecektir. Geçtiğimiz yıl gerçekleşen Taksim çıkışının, sınıf ve emekçi hareketinin bu yıl içerisinde aldığı ivmedeki rolü ortadadır. 1 Mayıs'ın moral ve siyasal kazanımları, işçi ve emekçi hareketinin ileri ve öncü unsurlarıyla devrimci güçlerin bu dönem içerisinde gösterdikleri inisiyatifte özel bir dayanak olmuştur. Hava-İş grev süreci, Telekom grevi, Tekel ve daha yoğun biçimde SSGSS süreci hep bu kazanımların izlerini taşımıştır.

Bu noktada 2008 1 Mayıs'ının kazanılması, Taksim'in odağında olduğu bir irade savaşının sonucuna bağlanmıştır. Eğer Taksim kararlılığı sonuna kadar sürdürülür ve Taksim onbinlerce işçi, emekçi ve gençliğin mücadele ruhuyla kazanılırsa, bu 2008 1 Mayıs'ının büyük ölçüde kazanılması anlamına gelecektir. Bununla birlikte Taksim'in kazanılması demek, sınıf ve kitle hareketi açısından düzenin 12 Eylül zorbalığıyla ördüğü sınırların aşılması demek olacaktır. Bu anlamda yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır. Hiç kuşkusuz bundan dolayı, ülke çapında alanları dolduracak olan işçi ve emekçilerin gözü Taksim'de olacak, yürekleri Taksim'de atacaktır.

Son olarak belirtmek gerekir ki, Taksim'in kazanılması, işçi ve emekçilerin tabandan bu süreçte ne ölçüde katılacaklarına, örgütlü bölüklerinin sendikaları üzerinde ne denli basınç uygulayacağına sıkı sıkıya bağlı olacaktır. Eğer işçi sınıfı ve emekçiler, bu süreci izlemek yerine örgütlü bir tarzda iradelerini ortaya koyarlarsa, sadece 1 Mayıs'ı kazanmakla kalmayacaklar, aynı zamanda 1 Mayıs'ı 2 Mayıslar'a bağlayacak yolu da açacaklardır. Bu, Tayyip Erdoğan'ın "ayaklar başı yönetmeye başlarsa kıyamet kopar" vecizesiyle dile getirdiği korkusunun da kaynağıdır.

1 Mayıs'ın bu biçimde kazanılması, sermayenin ve uşaklarının korkularını daha da büyütecektir.

Başbakan 1 Mayıs taleplerine yönelik kinini kustu...

1 Mayıs'ta alanlara, 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Recep Tayip Erdoğan, 1 Mayıs'ın tatil günü ilan edilmesiyle ilgili olarak görüşlerini açıkladı. Yaptığı açıklamada şunları söyledi: *"1 Mayıs'ın tatil edilmemesiyle ilgili bizi eleştiriyorlar. Türkiye bir tatil ülkesi. Çalışma süresi yılda 200 gün civarında. Bir taraftan emeğin karşılığını verin diyeceksiniz diğer yandan gönül beylikte diyeceksiniz, olmaz. Biz hesapladık, bir günlük tatilin Türkiye'ye maliyeti 2 katrilyon (2 milyar YTL). Biz bunu enine boyuna tartıştık."*

Erdoğan bu açıklamasıyla bir kez daha işçi ve emekçi düşmanı yüzünü gösterdi. İşçi ve emekçilerin birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs konusunda hazımsızlığını ortaya koydu.

Türkiye gerçekten tatil ülkesi mi?

Türkiye'de dini bayramlar da içinde olmak üzere, işçi ve emekçiler yılda ortalama 15 gün tatil yapıyor. Avrupa'da, işçi ve emekçilerin en az tatil yaptığı ve en fazla çalıştığı ülke sıralamasında Türkiye birinci sırada yer alıyor.

Fransa'daki tatil günü sayısı Türkiye'deki tatil günü sayısı birbirine neredeyse eşit bir düzeyde bulunuyor. Ancak işçi ve emekçilerin iki ülkedeki çalışma süreleri karşılaştırıldığında, arada koca bir mesafe olduğu ortaya çıkıyor. Türkiye de resmi haftalık çalışma süresi 45 saat iken, Fransa da sadece 35 saattir. Kısacası Türkiye işçi sınıfı, Fransız işçi sınıfından 520 saat, bir diğer ifade ile 22 gün daha fazla çalışıyor.

Sermaye düzeni işçi sınıfını kölece uzun süreli çalışma koşullarına mahkum eden bir anlayışla tüm yasaları tahkim etmiştir. Öte yandan, çoğu işletmede bırakalım 45 saatlik yasal çalışma haftasını, birçok işletmede 60 saati aşabilen çalışma haftası süreleri fiilen uygulanmaktadır. Uzun süreli işçi çalıştırmada tüm kapitalist işletmeler tam bir anlayış birliği içinde bulunmaktadır. Bu tablo tüm açıklığıyla ortadayken, 18. yüzyıl Avrupası'nın kölece çalışma koşullarına mahkum edilmiş milyonlarca işçi gerçeğini karartarak, işçileri, **"gönül beylikte"** ifadesiyle suçlamak tam bir utanmazlık örneğidir.

Sermaye hükümetinin başı 1 Mayıs'ın düşmanıdır!

Başbakan 1 Mayıs'ın kutlanmasına karşı değilmiş! Bir yandan *"Biz 1 Mayıs'ın kutlanmasına, eğlenmenize varız, karşı değiliz"* diyeceksin, öte yandan 1 Mayıs'ın tatil olması talebine demagojik söylemlerle, yalan ve çarpıtmalarla yanıt vereceksin. *"1 Mayıs'ın tatil olmadığı koşullarda, işçi ve emekçiler Perşembe günü 1 Mayıs birlik, mücadele, dayanışma gününü diledikleri gibi nasıl kutlayacaklar?"* sorularını geçiştiren, sermayenin imamı Recep Tayip Erdoğan'ın ta kendisidir.

1 Mayıs dünyanın 166 ülkesinde, Avrupa'nın ise tüm ülkelerinde resmi tatil günüdür. Elbette tüm bu gerçekleri Recep Tayyip Erdoğan da bilmektedir. Onu böyle konuşuran, demagoji yapmaya iten, hizmetinde olduğu burjuva sınıfının tercihini sözcüsü olmasıdır. Zira onun varlık nedeni sermayenin korunması, elde edeceği artı değerini daha da artması, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerin hak ve özgürlüklerinin yok edilmesidir. Bu noktada elde edeceği başarı, onun sermaye adına yönetmesini güvenceye alacak biricik

yoldur. 1 Mayıs'ın resmi tatil günü ilan edilmesi sermayeyi rahatsız eden, zarara sokan sonuçlar yaratacağından, Recep Tayip Erdoğan laf cambazlığı yaparak, gerçeği karartmaya çalışmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Taksim korkusu...

"Taksim yerine, Kazlıçeşme var, Çağlayan Meydanı var, illa Taksim dediğiniz zaman, mülki idare istediğimiz yerde yaparız" anlayışına göz yummaz." Recep Tayyip Erdoğan, Taksim dışındaki bütün meydanları işçi ve emekçilere açma isteğini dile getiriyor. Taksim meydanını işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a kapatan faşist sermaye devleti, Taksim alanını polis haftası etkinliklerine, pop sanatçıların konserlerine açmakta hiçbir sorun görmüyor.

Bu korkunun gerisinde, 1977 yılında yan yana gelen 500 bin işçi ve emekçinin 1 Mayıs'ı kutlama konusunda gösterdiği kararlılık yatmaktadır. '77 yılında Taksim'e yürüyen işçi ve emekçi seli sermayenin ve devletin katliamcı kimliğini ortaya çıkarmış, yüreğine büyük bir korku salmıştır. Bu nedenle Taksim Meydanı kontrgerilla devleti tarafından kan gölüne çevrilmiştir. Gerçekleştirilen katliamda 36 kişi hayatını kaybetmiştir.

Recep Tayyip Erdoğan açıklamasının devamında, *"1 Mayıs'ta marjinal grupların şiddet gösterisi ve provokasyonlarına fırsat vermeyelim. Barış içinde bugünü kutlayalım. Sendika yöneticilerini sorumluluk almaya çağırıyorum. Bu bir inat meselesi olmamalı."*

diyor.

Taksim talebi sadece devrimcilerin değil, Türk-İş'in de içinde yer aldığı birçok örgütün ortak talebi olarak gündeme geldi. Türk-İş gibi sendika ağalarının merkezi olan bir örgüte bile Taksim dedirten güç, Taksim konusunda duyarlılığını ortaya koyan işçi ve emekçilerdir. Tabii ki Taksim talebinin kitleselleşmesinde, devrimcilerin 2007 1 Mayıs'ında İstanbul'da ortaya koyduğu ortak tutum ve irade birliği önemli bir rol oynamış, bugünkü gelişmeye zemin oluşturmuştur.

Sermaye hükümetinin asıl korkusu da burada yatmaktadır. İşçi sınıfının devrimleşmesine hizmet edecek bir 1 Mayıs sermayenin faşist devletinin temel korkusudur.

1 Mayıs'ın tatil olması ve Taksim alanı konusunda yapılan açıklamalar, sermayenin faşist devletinin emek düşmanı tutumunun ifadesidir. Özelde İstanbul Valiliği'nin ve genelde sermaye devletinin tutumuna karşı; *"1 Mayıs tatil günü ilan edilsin!, Taksim 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere açılmalı!"* talepleri doğrultusunda süreci örne görevi önümüzde duruyor.

Türkiye işçi sınıfı, canı pahasına kazandığı 1 Mayıs'a bu yıl da sahip çıkacaktır. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi Taksim'e yine çıkılacaktır. Sermayenin sözcülerinin tehditleri, ne komünistlerin ve devrimcilerin, ne de işçi ve emekçilerin ileri kesimlerinin Taksim kararlılığını ve inadını kırabilecektir.

Sermayenin sözcülerinin korkularını büyütme için görev başına!

Adana'da 1 Mayıs hazırlık toplantıları...

Geçtiğimiz haftalarda KESK Adana Şubeler Platformu tarafından yapılan çağrı üzerine yaklaşık 40 kurum temsilcisinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirilmişti. Adana Emek Platformu bileşenleri, 1 Mayıs üzerinden kararlaştırdıkları önerileri toplantıda tartışmaya açmıştı. İlerici ve devrimci güçler de "Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs için..." başlıklı bir deklarasyonu toplantıya sunarak, çeşitli önerileri tartışmaya açmışlardı. Önerilerin bir kısmı uzun tartışmalardan sonra kabul edilmişti. Deklarasyona imza atmayan güçlerle de çeşitli öneriler üzerinde ortaklaşmıştı. Toplantıda İşçi Partisi'nin mitinge alınmaması gibi birçok karar alınmıştı. Ancak miting güzergahı ve Tertip Komitesi'nde sendikalar dışında kalan kurumların da yer alması talebi tartışmalara yol açmış ve bu nedenle toplantı ertelenmişti.

Toplantılara DTP de katılarak, geçmiş 1 Mayıslar'a dair tutumları konusunda özeleştiri verdiklerini ve 2008 1 Mayıs'ını serhıldan havasında kutlamak amacıyla olduklarını açıklamışlardı. Tabanlarına sınıfsal bilinç verme ve Türkiye işçi-emekçi hareketiyle birleşme çabasını güttüklerini vurgulamış ve mitinge 10 bin kişilik bir katılım hedeflediklerini belirtmişlerdi. Tertip komitesinde yer almak dahil birçok talepte bulunmuşlardı.

İkinci toplantı mitingin güzergahı ve tertip komitesinin genişletilmesi gündemleriyle gerçekleştirildi. Sendikalar, tertip komitesinin genişletilemeyeceğini, ancak DTP'nin kitlesel bir katılım gerçekleştireceği için tertip komitesinde temsil edilmesi gerektiğini söylediler. Devrimci ve ilerici güçler de bu konuda ısrarcı olduklarını vurgulayan konuşmalar yaptılar.

Haber-Sen üzerinden yapılan tartışmalar üzerine toplantı gerildi. Yürütülen sert tartışmaların ardından KESK toplantıyı terketti. Bunun üzerine toplantı ertelendi.

Üçüncü toplantı öncesinde İP çetesinin 1 Mayıs mitingi için başvuruda bulunduğu öğrenildi. Bunun üzerine Türk İş, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'den oluşan tertip komitesi, Mimar Sinan'dan Uğur Mumcu Meydanı'na olan alan için başvuruda bulundu.

Üçüncü toplantıda daha çok pratik sorunlar tartışıldı. Yapılan tartışmalardan sonra Alinteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, Partizan ve DTP mitingte "Yaşasın 1 Mayıs/Biji yek gulan!" ortak pankartının arkasında kendi kortejleriyle yer alacaklarını ve sendikalar arkasında yürüyeceklerini açıkladılar.

Miting, İP çetesinin başvurusunu çekmesi halinde, 1 Mayıs günü saat 16.00'da Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünden başlayarak Uğur Mumcu Meydanı'nda bitirilecek şekilde planlandı.

1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkalım!

1 Mayıs'a hazırlanıyoruz!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizin dört bir köşesinde 1 Mayıs hazırlıkları sürüyor. İşçiler ve emekçiler 1 Mayıs'a hazırlanıyor. Kürt emekçi halkı 1 Mayıs'a hazırlanıyor. Üniversiteli ve liseli gençlik 1 Mayıs'a hazırlanıyor. Emekçi kadınlar, emekliler 1 Mayıs'a hazırlanıyor.

Çünkü 1 Mayıs sermaye dünyasına karşı, bu dünyanın karanlığına, çürümüşlüğüne ve acılarına karşı bir umut ışığı olarak yanmaya devam ediyor. Bu dünyanın sömürücü asalaklarına karşı, yok edilemeyen bir mücadele mevzisi olarak dimdik ayakta duruyor. Bu nedenle başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ezilen yığınları 1 Mayıs mevzilerinde sermayeye karşı buluşmak üzere büyük bir enerji ve istekle seferber oluyor. Büyük bir coşku ve kararlılıkla 1 Mayıs'ı karşılamaya hazırlanıyor.

Taksim yasağını parçalayalım! Taksim ruhunu ülkenin dört köşesine taşıyalım!

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden yapılan bu 1 Mayıs hazırlığının en önemli ayağını Taksim oluşturuyor. Çünkü Taksim 1 Mayıs Alanı'dır. Sermaye devletinin Taksim'e koyduğu yasa, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir meydan okumadır. Sermaye devleti gücünü ve iradesini işçi ve emekçilere dayatmakta, boyun eğmeye ve teslim olmaya zorlamaktadır. Taksim yasağı hep bu biçimde kullanılmıştır ve sermayenin sınıf ve emekçi hareketinin önüne koyduğu bir sınır olarak varlığını korumuştur.

Dolayısıyla Taksim'e çıkmak bu sınırları aşmak, sermayenin 12 Eylül zorbalığıyla topluma giydirdiği deli gömleklerinden birini yırtıp atmak demektir. Bu zorbalığın bilinçlerde yarattığı tahribatin onarılması, yüreklerle yerleştirdiği korkuların darbelenmesi demektir.

İşçiler, emekçiler ve devrimci güçler geçtiğimiz yıl Taksim'e vurulan prangayı kırmak yolunda önemli bir adım atmışlardır. Sermayenin Taksim'in önüne koyduğu barikatlar yıkılmış, Taksim'e çıkmıştır. Bu noktadan artık geri dönmeyecektir. Bu yıl da bu yoldan gidilecek ve Taksim kazanılacaktır!

Bu kararlılık ve sorumluluk bilinciyle hazırlıklarımızı yoğunlaştıralım. Bu yolda yalpalayanların önümüze çıkmasına izin vermeyelim. Konulacak barikatları devrimci cüret ve kararlılıkla aşalım. Tehditlere pabuç bırakmayalım. İstanbul'da Taksim'e yüzbinler olup akalım. Ülkenin dört bir yanındaki 1 Mayıs alanlarına da Taksim'in ruhunu taşıyalım. Tek yürek olup, 1 Mayıs'a vurulmak istenen prangaları kıralım!

İş bırakarak alanlara çıkalım!

İşçi sınıfı cephesinden yapılan yoğun 1 Mayıs hazırlığına karşılık, sermaye cephesi de yoğun biçimde hazırlanmaktadır. Bu çerçevede hükümetin 1 Mayıs gününün ücretli tatil ilan edilmesi talebine karşı aldığı tutum özellikle anılmalıdır. Hükümetin 1

Mayıs'ı tatil günü haline getireceği yönünde medya aracılığıyla yayılan haberlerin, bir süre sonra Taksim kararlılığını zayıflatmak amacıyla oynanan bir oyun olduğu ortaya çıkmıştır. AKP hükümeti alay edercesine bugünün tatil edilmesinin yaratacağı maliyetlerden dem vururken, 1 Mayıs'ı tanımayı ileri bir adım olarak yutturmaya kalkmaktadır. Bu sadece sermayenin ve hükümetinin 1 Mayıs ve Taksim kararlılığı karşısındaki aczini göstermektedir.

1 Mayıs'ın ücretli tatil günü olarak kabul edilmesi talebi ancak kararlı bir mücadelenin ürünü olarak kazanılacaktır. Hükümetin bu basit oyunu bir kez daha bu gerçeği doğrulamıştır. Öte yandan, işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a katılımlarının önüne konulan bu engeli yıkmak için iş bırakmalıdırlar. İş bırakıp üretim alanlarında birleşerek 1 Mayıs alanına çıkmalıdırlar. Böylece, 1 Mayıs'ın ücretli tatil günü olarak kabul edilmesini sağlamak yönünde önemli bir irade ortaya konulmuş olacaktır.

Coşku ve kararlılıkla "birlik, mücadele ve dayanışma" bayrağını yükseltelim!

Düzenin engellerini aşarak, devrimci bir ruhla 1 Mayıs alanlarını doldurmalıyız. Sermaye dünyasıyla emek dünyasının karşı karşıya gelip güçlerini ölçtükleri bu büyük günde büyük bir mücadele kararlılığı ve coşkusu ile hareket etmeliyiz.

1 Mayıs alanlarında, kapitalist sömürüye, sefalet ücretlerine, işçi kıyımlarına karşı direnme kararlılığımızı gösterelim. Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya hayır diyelim. Parasız sağlık, parasız eğitim taleplerini yükseltelim!

1 Mayıs'ta faşist baskı ve teröre karşı, demokratik hak ve özgürlük taleplerini yükseltelim.

1 Mayıs alanlarında, emperyalist baskı, zulüm ve köleliğe karşı ezilen halklarla dayanışma içerisinde olduğumuzu haykıralım!

1 Mayıs alanlarında, şovenizm ve imha politikalarıyla teslim alınmak istenen Kürt halkının yanında olduğumuzu gösterelim!

1 Mayıs alanlarında, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" bayrağını yükseltelim!

1 Mayıs'ta işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşelim!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

23 Nisan 2008

Ankara'da 1 Mayıs'a hazırlık...

Ankara'da 1 Mayıs süreci, KESK Ankara Şubeler Platformu'nun geçtiğimiz hafta yaptığı çağrı üzerinden başladı. Önceki yıllara oranla 1 Mayıs hazırlıklarının Ankara'da geç başlamasına konfederasyonların 1 Mayıs sürecine dair belirsiz tutumları neden oldu.

Yapılan çağrının ardından gerçekleştirilen toplantılarda 2008 1 Mayıs'ının gündemleri ve miting hazırlıkları tamamlanmış bulunuyor. KESK Şubeler Platformu, Ankara Şubeler Platformu, TMMOB İKK, ATO'nun yanısıra 30'a yakın kurum ve örgütün imzacısı olduğu 1 Mayıs, bu sene "Sermayeye, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı, herkese sosyal adalet, eşitlik, barış, demokrasi ve özgürlük için 1 Mayıs'ta alanlardayız!" şiarıyla örgütlenecek.

Devrimci 1 Mayıs Platformu da 2008 1 Mayıs'ına yönelik tutumu ile tartışma süreçlerine katıldı. 1 Mayıs'ın tarihsel, sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir temelde örgütlenmesi üzerinden sürece müdahale eden platform, 1 Mayıs'ın sosyal yıkım saldırılarına, emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde örgütlenmesi gerekliliğine vurgu yaptı.

Bu yıl da sürecin ortak örgütlenmesi noktasında aynı tekelci anlayış ile karşı karşıya kalındı. Tartışma süreçlerinde büyük oranda hemfikir olunan politik içeriğin 1 Mayıs bildirgesine yansıtılmaması ve bildirgenin hazırlık sürecinin toplam bir tartışmaya konu edilmemesi üzerine Platform bileşenlerinden BDSP bildirgeden imzasını çekti.

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde 24 Nisan günü Petrol İş Ankara Şubesi'nde bir basın toplantısı gerçekleştirilecek. Platform bileşenleri yapılacak olan açıklamanın ardından Ankara 1 Mayıs'ının startını vermiş olacak.

Kızıl Bayrak / Ankara

Erdoğan buyurdu: “Ayakların başları yönettiği yerde kıyamet kopar”...

Kıyamet dedikleri ha koptu ha kopacak!

“Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.”

Toplumların tarihlerinde önemli yer tutan, kolektif belleğe kazınan bazı sözler vardır. Bunlar söyleyenin irade ve niyetinin çok ötesinde anlamlarla donanarak tarihe geçer ve toplumların kaderinde de yine niyetten bağımsız roller oynama imkanları barındırırlar. Bahsettiğimiz kategorideki sözler bir dönemi, bir sistemi tüm çıplaklığıyla yansıttığı için yarattıkları etki kadar tepkiyle de hatırlanırlar.

Coğrafyamızda da her dönemin unutulmayan vecizeleri vardır. İsmet Paşa'nın “*Ortanın solu Türkiye'nin yolu*” sözleri ile başlayan siyasi serüven “*O anayasa bize bol geldi, içinde oynamaya başladık*” ile sürmüştü.

Ne “*ortanın solu*”na, ne de “*bol*” gelen anayasaya kanmayan ve sokakları meydanları dolduran gençler ise ilk olarak “*yollar yürümek ile aşınmaz*” ile küçümsemiş, ardından yolların aşındığı farkedilmiş olacak ki “*bana saçıcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz*” denilerek katli vacip sayılmıştı.

Ezilen halklar “*Hepimiz kardeşiz*” ile avutulamamaya başlandığında ise devreye “*Ne mozaığı ulan, mermer mermer!*” zihniyeti girmiş, mermer dokusuna yakışmayanların üzerinden zulüm eksik olmamıştı.

Her türlü kirli yönteme rağmen bastırılmayan uyanış ‘77’ 1 Mayıs’ında bir kez daha katliamcıların saldırısına hedef olmuş, tarihe bu kez katledilenler “*sabahın bir sahibi var, sorarlar bir gün sorarlar!*” sözleriyle kazanmıştı.

Sorulacak hesaplardan korkanlar ise tankları toplarıyla gelerek, hesap vaktini geciktirmek için son kozlarını oynamıştı. Evren Paşa'nın “*Asmayalım da besleyelim mi*” sözleri ile simgeleşen katliamların amacını ise, asalak sermayenin sözcüsü Halit Narin’in “*Bugüne kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde*” sözleri ortaya koymuştu.

Artık ondan sonrası “*Ben zenginleri severim*” dönemidir... “*Benim memurum işini bilir*” dönemi...

“Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar”

Sermayenin yeni gözdesi Tayyip efendi ise iktidara geldiği günden itibaren geleneğine sahip çıktığını kanıtlarcasına lafını esirgemedi. Üstelik ülkenin “saygın” başbakanı mahalle ağzı ile küfretmeyi, hakaret etmeyi, “*Kasımpaşalı*” sıfatı arkasına gizlenerek bayağılığı normalleştirdi. “*Ananı da al git*” denilerek kovulan çiftçi yaka paça gözaltına alındı, sendikalar açıkça “*yalancı*”lıkla suçlandı. Haklarını arayana saldırılar bununla da kalmadı, yoksulluktan şikâyet eden memura “*zeytini bir lokmada yeme*” nasihati verildi, böbreğini satan bir kişi “*burası sakatlatıcı değil*” denilerek azarlandı.

Erdoğan’ın ağzından çıkan laflardan dinsel gericiğin yansıması sözcükler de eksik olmadı. “*Gavur İzmir*” denilerek ulusalcılar hedef alındı, “*din birleştirici bir çimentodur*”, “*türbanda söz hakkı ulemanındır*” gibi sözler literatürde yerini aldı. “*Ben ülkemi adeta pazarlamakla mükellefim*” sözleri ise niyetin alenen beyanıydı.

1 Mayıs’ın tatil edilmesi üzerine söylenen sözler ise, gerek faşist ideolojinin en açık ifadesi olması

açısından, gerekse iktidarın işçi ve emekçilere bakışını toplum nezdinde doğrudan ifade etmesi bakımından tüm önceki veciz ifadeleri gölgede bıraktı. İlk başlarda bildik toplumu aşağılama üslubuyla Türkiye’nin “*tatil ülkesi*” olduğundan yakınan Erdoğan, hızını alamayarak “*Ayakların başları yönettiği yerde kıyamet kopar*” sözünü sarfediverdi. Bu lafı önceden mi hazırlamıştı yoksa “*Kasımpaşalı*” yaratıcılığıyla o anda mı tasarladı bilemiyoruz, ama bildiğimiz şey bu cümlenin kapitalist üretim ilişkilerinin özü ve özeti olduğu...

Gerçekten de Tayyip Erdoğan bir sermaye uşağı olarak safları belirleyen, sınırları çizen bir tanımlamayı kendi jargonu ile yaptı. İşçi ve emekçiler, üretkenler ve onların sararmış da olsa tüm temsilcileri asalak patronlar için yalnızca ayak takımındır. Yükü taşıyanlar, hareketi sağlayanlar, yara bere içinde kalanlar, kötü kokanlar... Ve bugün baş olanların kıyameti bu ayak takımından gelecektir. İşte bu yüzden bu ayak takımı ezilmeli, aşağılanmalı, muhtaç edilmeli, sürdürülmelidir. Başsız yaşayamayacağına inandırılmalıdır.

Sonunuz “ayak takımı”nın elinden olacak!

Erdoğan anlaşılan tarihe “veciz” sözleriyle geçmeyi umuyor. Burada ister istemez aklımıza Marie Antoinette tarafından söylendiği iddia edilen ve bugün popüler mizah malzemesi olarak sıkça kullanılan

“*Ekmek bulamazlarsa pasta yesinler*” sözü geliyor. Bu söz, tarihin o güne kadar gördüğü en büyük altüst oluşlardan biri öncesinde sarf edilmişti. Söyleyenlerin sonu ise “*Kasımpaşalı üslubu*” yerine saray mizahı aracılığıyla dalga geçtikleri ayak takımının elinden olmuştu. Oysa onların niyetleri, ayak takımını böylesine küçümseyerek, ezerek, hak alma bilincini yok ederek kaçınılmaz hale gelen “*kıyameti*” önlemektir.

Tabii onların kıyametlerinin “*ezilenlerin şölenu*” olduğunu hatırlatmak bile gerekmiyor!

TİB-DER’den Taksim kararlılığı!

21 Nisan’da gerçekleşen Bakanlar Kurulu toplantısında 1 Mayıs tartışıldı. TİB-DER, Bakanlar Kurulu toplantısının ardından Taksim kararlılığını bir kez daha vurgulayan bir açıklama yaptı. Açıklamada şu görüşlere yer verildi:

“*Sermayenin hükümeti Bakanlar Kurulu kararlarıyla işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesini yasaklarla susturmaya çalışıyor. ‘Emekçi dostu’ postuna bürünen ‘77 1 Mayıs katillerinin günümüz temsilcileri, bir yandan da saldırıları tirmandırıyor. Meclisten bir çırpıda geçirdikleri SSGSS Yasası da bunun en büyük kanıtıdır. Bu ‘emekçi dostu’ görünümü sadece 1 Mayıs üzerinden şekillenmiyor. ‘Emekçilere saygımız var’ diyenler aynı zamanda işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkımın da mimarındırlar. (...)*

Oysa Tuzla tersanelerinde çalışan işçiler olarak bizler biliyoruz ki değişen pek bir şey yok. İşçi lehine olan kimi değişiklikler de bizim özgücümüze dayanan militan bir eylemle kazanılmıştır. İşte Taksim’i de biz böyle kazandık. Bu yıl da aynı militanlıkla Taksim fethedilecektir.

‘Tuzlayla yatıp kalkıyoruz’ yalanıyla tersane işçilerinin kabaran öfkesi dindirilmeye çalışılmıştı. Şimdi gerçek anlamıyla Bakanlar Kurulu ve sermaye Taksim korkusuyla yatıp kalkacaklar. Gün gün işçi ve emekçilerin Taksim kararlılığına tanık olup kitlelerin büyüyen öfkelerinden telaşa kapılacaklar.”

OSİM-DER: “1 Mayıs’ta Taksim’deyiz!”

OSB-İMES İşçileri Derneği 23 Nisan günü “2008 1 Mayıs’ında Taksim’deyiz” açıklaması yaptı. OSİM-DER yaptığı açıklamada şunları söyledi:

“*... İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin Taksim kararlılığı 2007 1 Mayıs’ında olduğu gibi 2008 1 Mayıs’ında da galip gelecektir.*

Çünkü bizler, 2007 1 Mayıs’ında tüm baskı ve teröre rağmen Taksim’i fethedenler, İstanbul’un dört bir yanını Taksim’e çevirenler olarak 2008 1 Mayıs’ında da aynı kararlılıkla yolumuza devam ediyoruz.

Çünkü bizler, THY’de, Telekom’da, Novamed’de sermaye sınıfını dize getirenler, SSGSS Yasa Tasarısında ihanetçi bürokrasiye rağmen sermayeyi köşeye sıkıştırırlar, tersanelerde, İMES’te, Doğu Sanayi’de emeğin kavgasını büyüyenler olarak 2008 Taksim 1 Mayıs’ına hazırlanıyoruz.

Çünkü bizler, işçi sınıfımızın kurtuluş mücadelesini büyütmek için 1 Mayıs’a, ‘77 1 Mayıs’ında katledilen 36 sınıf kardeşimizin mücadele mirasına sahip çıkmak için 2008 1 Mayıs’ını da şanına yaraşır bir şekilde Taksim’de kutlamaya hazırlanıyoruz.

2008 1 Mayıs’ında da tüm dünyadaki sınıf kardeşlerimizle birlikte tek bir yürek olarak alanlarda olacağız. 2008 1 Mayıs’ında da sınıfımızın onurlu mücadele geçmişine sahip çıkarak Taksim’de olacağız. Taksim’i bir kez daha işçi sınıfının devrimci öfkesi ile fethedecek, Taksim Meydanı’na işçi sınıfının kızıl bayrağını dikeceğiz.”

Sermaye sendikal ihanet eşliğinde kapsamlı bir saldırı daha gerçekleştirdi!..

İhaneti parçalayarak mücadeleyi yükseltelim!

İşçi ve kamu emekçilerinin büyük tepkisine rağmen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasa Tasarısı Meclis'ten geçerek yasalaştı. Emeklilik yaşını kademeli olarak 65 yaşa çıkaran yasayla sağlık hizmetlerinden yararlanmak için de Genel Sağlık Sigortası (GSS) primi ödemek, katkı payı, ilave ücret gibi zorunluluklar getiriliyor. Öte yandan SSGSS'nin yasalaşmasının ardından IMF'den 7'inci gözden geçirme konusunda mutabakata varıldığı haberi geldi. Uluslararası Para Fonu (IMF), Türkiye'nin stand-by düzenlemesinin yedinci ve son gözden geçirme konusunda Türk sermaye devletinin yetkilileriyle mutabakata varıldığını bildirdi. Böylece, Türkiye'ye 3,7 milyar dolar serbest bırakılacak. Söz konusu "mutabakat", yasanın arkasında hangi güçlerin durduğuna ışık da tutmaktadır.

Kuşkusuz ki, yalnızca IMF ve TÜSİAD vb. sermaye çevreleriyle sınırlı olmayan bu "mutabakat"ın içinde Türk-İş de geleneksel ihanetçi yerini almıştır. Emek Platformu görüşmelerinin sonrasında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, görüşmenin olumlu geçtiğini söylerken, ihanetçi sendika bürokrati Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ise yasa orta yerde duruyorken, anlaşma sağladıklarını, "sorumlu sendikacılık yaptıklarını", itiraz ettikleri maddelerin %80-90'ını elde ettiklerini söyleyebilmiştir. Geride kalanların da görüşmelerde çözülebileceği vaadinde bulunmuştur. Kumlu'ya göre sorun yoktur ve masa başında her şey çözülmüştür!

Saldırı neler getiriyor, hangi kazanımlar gaspediliyor?

Meclis'te 55 ret oyuna karşı 225 oyla kabul edilen, Türk-İş'in de "mutabık" olduğu SSGSS ile neler değişmiştir?

Kısaca özetleyelim:

* Bilindiği gibi, DSP-MHP-ANAP Hükümeti'nin 1999 yılında Meclis'ten geçirdiği emekli yaşını kadınlar için 58, erkekler için 60'a yükselten Mezarda Emeklilik Kanunu'ndan önce, kadınlar 20, erkekler 25 yıl çalışıp emekli olabiliyordu. SSGSS ile yaş sınırı yeniden yükseltilerek, hem kadınlar hem de erkekler için kademeli olarak 65'e çıkmış bulunuyor. 1999 yılına kadar emekliliğe hak kazanabilmek için 5 bin gün prim ödemek yetiyordu. 1999 yılında sınır 7 bine çıktı. Bu sınır, SSGSS ile daha da artırılarak işçiler için 7200'e, kendi nam ve hesabına çalışanlar ile memurlar için ise 9 bine çıkartıldı. Bu durumda mevsimlik işlerde yılda 90 gün iş bulabilen bir geçici işçinin emekliliğe hak kazanabilmek için 120 yıl yaşaması gerekecek!

* Mevcut uygulamada, memurlarda yüzde 3, SSK ve Bağ-Kur'lularda yüzde 2.6 olan emekli aylığı bağlanma oranları SSGSS ile birlikte halen memur olanlar dışında yüzde 2'ye düşecek. Ayrıca aylıklardaki alt sınır da kalktığı için emekli maaşları daha da gerileyecek. Dul eşinin ölüm aylığı ise, yüzde 75'ten yüzde 50'ye indirildi. 1800 gün prim ödemediği ölenlerin ailesine hiç aylık bağlanmayacak.

* Bundan sonra çalışmaya başlayanlar -bir gün emekli olmayı başarabilirlerse!- bugünkünden de düşük aylıklar alacaklar. Bu aylıklarla geçinemeyip yeni bir işe girmeye kalkarlarsa, emekli aylıkları tümüyle kesilecek.

* Yeni yasayla birlikte, kazanılmış hak niteliğinde

olan fiili hizmet süresi zammı tırpanlandı. Bir dizi meslekte yıpranma payı verilmeyecek. Emniyet, MİT ve TSK dışındakilerin fiili hizmet süresi zammı 5 yıla sınırlanacaktır.

* Önceki yasaya göre, doğum yapan sigortalılara 6 ay süreyle verilen süt emzirme ödeneğinin miktar ve süresi yeni yasayla yasal düzenlemeden kaçınılıp Kurum'un inisiyatifine bırakılarak belirsizleştiriliyor.

* Önceki yasadaki asgari ücretin 3 katı olan cenaze ödeneği de Kurum'un inisiyatifine bırakılarak belirsizleştiriliyor. Anlaşılan, hastalar hastanelerde rehin kalırken bu kez de cenazeler ortada kalacaktır.

* AKP Hükümeti, "GSS primini ödeyemeyen yoksul vatandaşların primlerini devlet ödeyecek" demişti. Oysa SSGSS'ye göre, ancak bütün ay boyunca brüt asgari ücretin 1/3'ü olan 202 YTL'den geliri az olanlar, yoksul kabul ediliyor. Aylık geliri 202 YTL ve daha fazla olanlar, her ay prim ödemek zorunda kalacaklar. Primini ödeyemeyenler, hastane kapılarında geri dönecekler.

* Kız çocukları 18 yaşını bitirdiklerinde yüksek okulda okuyorlarsa, 25 yaşını bitirdiklerinde anne ya da babalarının sağlık sigortalarından artık yararlanamayacaklar.

GSS ile "temel teminat paketi" uygulamasına geçilerek bu pakette yer almayan hastalıklar sigortadan karşılanmayacaktır. Yine ileriki tarihlerde bu paketin kapsamının daraltılıp daraltılmayacağı ve paket dışındaki hastalıklar için ek katkı paylarının miktar ve oranları konusunda Kurum yetkili kılınmıştır. Böylece önemli hastalıkların "maliyeti fazla" gerekçesiyle paketten çıkarılması tehlikesiyle karşı karşıya kalınacaktır.

Bundan sonra sağlık hizmeti alabilmek için vergi ödemeniz de, GSS primi yatırmanız da hatta katılım payı ödemeniz de yetmeyecek. Şimdi bir de "ilave ücret" adı altında özel hastanelere "haraç" ödemeniz gerekecek. Böylece "paran kadar sağlık, paran kadar tedavi" anlayışı geçerli olacaktır.

Kendi nam ve hesabına çalışanların bir aydan fazla sağlık primi borcu olması halinde sağlık hizmeti verilmeyerek bu insanların sağlık hakkı paraya endekslenmiştir.

Kısacası kazanılmış haklara kapsamlı bir saldırı demek olan SSGSS ile sağlık hizmeti bir hak olmaktan çıkarılmıştır. Verilecek hizmetin kapsamı her an daraltılmaya açık hale getirilmiştir. Koruyucu sağlık hizmetleri, tedavi hizmetleri, rehabilitasyon hizmetlerinin bütünselliği bozulmuştur.

Sermayeye karşı mücadele sendikal ihanete karşı mücadeleden ayrılamaz

Tarihi sayısız ihanetle, sermayeye her alanda sınırsız uşaklıkla örülü olan Türk-İş'in böylesi bir emek düşmanı yasa ile "mutabık" olması hiç de şaşırtıcı değildir. Sadece ihanetin yeni ve ileri bir örneği ile yüz yüzeyiz. Çünkü o, kuruluşundan bugüne sınıftan, sınıfın çıkarlarından kopmuş yönetici bir kastın elinde sınıfı teslim alan ve denetim altında tutan çürümüş bir bürokratik sendikal yapıdır.

Sermayenin eliyle şekillendirilmesi ve burjuva politikasının bataklığından beslenmesi, Türk-İş'i sermaye düzeninin sendikal alandaki dolaysız bir uzantısı haline getirmiştir. Onun sermaye ile bağlantısı basit biçimde hükümetlere yaltaklanmasıyla, devlet

politikalarına ve mevcut yasalara uyumlu hareket etmesiyle, kılıfına uydurulmuş satış sözleşmeleri imzalamasıyla sınırlı değildir. O bizzat sermaye devletinin resmi ideolojisinin ve politikasının taşıyıcısı, sınıf cephesindeki koludur.

Sendikal yönetimlerin şu ya da bu kademesinde yer tutan çürümüş, ihanete batmış bu bürokratik kast parçalanmadan; buna karşı ilkeli, ısrarlı ve uzun soluklu bir mücadele verilmeden, sendikalar etkili bir mücadele aracına dönüştürülemez. Bunu mücadelesinin zorunlu bir görevi olarak görmeyen bir sınıf, sermayenin kapsamlı saldırılarını göğüsleyemez.

Sınıf devrimcileri, bu kokuşmuş cesedi ortadan kaldıracak olan işçi sınıfının güçlü iradesini açığa çıkarmak için her zamankinden daha yoğun, daha fedakâr ve daha cüretli bir çaba ile sınıf çalışmasına yüklenmelidirler. Kendi özgücü ve devrimci ısrarı temelinde örgütlenmiş her fabrika, her işletme, her atölye, bu kokuşmuş cesedin gömüleceği bir mezar olmalıdır.

Yaşananların da gösterdiği gibi, sermayenin saldırıları ve sendikal ihanet birbirini tamamlamaktadır. Dolayısıyla sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin en temel ayaklarından birisini sendikal ihanet barikatını yıkmaya ve aşmaya çabaları oluşturmak zorundadır.

Bunun bir yanı sıra sınıfın temel mücadele gündemlerini sendikal ihanet çetelerine karşı mücadeleyi de kapsayan bir biçimde ele almaktır. Fakat sadece teşhirin yetmediği, tabanda güçlü bir devrimci politik faaliyet örülüp, bunun ürünü örgütlenmeler yaratılmadığı koşullarda genel teşhirin kendi başına çok etkili sonuçlar üretmediği ortadadır. Dolayısıyla çözüm tabanda, fabrikalarda, işletmelerde, havzalarda daha hızlı, daha fazla, daha etkin örgütlenmeyi başarabilmekten geçmektedir. Özellikle SSGSS'ye karşı mücadelenin kritik bir evreye ulaştığı bugün bu dersler son derece hayati bir öneme sahiptir.

Grev ve direnişlerle 1 Mayıs 2008'e!..

2008 1 Mayıs'ına sermayenin yoğunlaşan saldırıları altında giren işçi sınıfı ve emekçiler kölece çalışma koşullarına, düşük ücretlere, hak gasplarına karşı Türkiye'nin birçok yerinde "artık yeter!" diyorlar, ekonomik-sosyal güvence sağlamak amacıyla sendikalarda örgütleniyorlar.

SCT grevi kazanımla sonuçlandı...

Mersin Tarsus yolu üzerinde kurulu bulunan SCT Or Torbo Filtre Fabrikası'nda çalışan ve Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şube'de örgütlenen işçiler toplu sözleşme sürecindeki tıkanıklık nedeniyle greve çıktılar. İşçiler, 2006 yılının Mart ayında başlattıkları grevlerini geçtiğimiz ay içerisinde imzaladıkları toplu sözleşme ile sona erdirdiler. SCT işçisi iki yılı aşkın süre devam ettirdiği grevi kazanımla sonuçlandırarak, 2008 yılının 1 Mayıs'ının ardından işe başlama kararı aldı. İşçiler 1 Mayıs günü fabrika önünde yapacakları kutlamayı bekliyorlar.

TEGA grevi sürüyor...

Ankara Sincan Organize Sanayi'de ilk kez grev seslerini sanayi bölgesinde yankılatan TEGA Mühendislik işçileri, 13 Nisan günü gerçekleştirdikleri dayanışma etkinliği ile grevlerini bir kez daha selamladılar. Birlik ve dayanışmalarını gösterdiler. TEGA patronunun tüm baskılarına direnen işçiler destek bekliyorlar. Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şube üyesi TEGA işçileri organize patronlarının sendika korkusu nedeniyle birçok saldırıya maruz kaldılar.

Şahin Motor: İşten atma ve direniş...

Gebze Çayırova'da kurulu bulunan Şahin Motor işçileri BMİS'te örgütlüler. 7 Mart günü 59 sendika üyesinin işten atılmasına karşı direniş sürüyor. Tazminatlı bir biçimde işlerine son verilen işçiler, sabah 08.00'dan akşam 17.00'ye kadar bekliyorlar.

Bosal işçisi sendikasına sahip çıkıyor...

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Bosal Mimaysan fabrikasında da faşist Türk Metal çetesi ile patron tarafından sendika tasfiye edilmek isteniyor. Ancak Bosal işçileri gerçekleştirdikleri eylemlerle şimdilik Türk Metal çetesinin adamlarını fabrikadan kovmuş bulunuyorlar. Yürütülen mücadeleye rağmen Bosal patronu iki sendika temsilcisi ve üç üyenin işine son verdi. Fabrika önünde bekleyiş sürüyor.

Acarer'de grev sürüyor...

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Gebze Şubesi'nde örgütlü olan Acarer Döküm işyerinde 25 Kasım 2007 tarihinde başlayan grev devam ediyor. Üye sayısının azlığı nedeniyle buradaki grev unutulmuş durumda.

Direnen İlbek işçisi kazandı!

İlbek Tekstil patronunun fabrikayı kaçırma oyununu boşa düşüren İlbek işçileri tazminat hakları için İlbek Tekstil önünde başlattıkları direnişlerini geçtiğimiz günlerde kazanımla sonuçlandırdılar. İlbek işçileri tazminatlarının ödemesiyle davul-zurna eşliğinde direnişe son verdiler. İşçiler ile İlbek patronu arasında imzalanan protokol gereği, 200 İlbek işçisi "fazla çalışılan 45 dakikanın ücretini talep eden davalarını" geri çektiler.

ANT Gıda'da halaylı işbaşı...

Balıkesir'in Havran İlçesi'nde kurulu bulunan Ant Gıda'da çalışan işçilerin 48 günlük direnişleri zaferle sonuçlandı. Ant Gıda işçileri halaylar çekerek işbaşı yaptılar. İmzalanan toplu sözleşme sonucunda yüzde 17 ile yüzde 25 arasında değişen iyileştirmeler sağlandı.

KOÜ'de OLEYİS grevi sürüyor...

Kocaeli Üniversitesi'ne otel, restoran ve kantinlerde çalışan DİSK/Oleyis üyesi işçilerin 31 Aralık 2007 tarihinde başlattıkları grevleri devam ediyor. Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü'nün grevi kırmaya dönük tüm çabalarına rağmen Oleyis üyeleri bekleyişlerini sürdürüyorlar. Grevci işçilere geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin çeşitli üniversitelerindeki akademisyenlerden destek geldi.

Van'da 450 belediye işçisi greve gitti!

Van'da şehir içi temizlik ve çöp işlerinde çalışan 450 işçi, 6 aydan bu yana ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle greve başladı. Greve giden işçiler AKP'li belediyenin paralarını ödemediklerini belirtti. Belediye yetkilileri ise grevcileri tehdit etti. Her dönem biriken maaşların ardından bu senaryoyu yaşadıklarını dile getiren temizlik işçileri, temizlik şirketinin değil AKP'li belediyenin sorumlu olduğunu dile getirdiler.

Advansa SASA'da grev sesleri...

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü ADVANSA SASA işçileri, patronun toplu sözleşmedeki dayatmalarına karşı grev kararı aldı. Grev ilanını fabrikaya asan işçiler, taleplerinin kabul edilmemesi halinde mücadeleye devam edeceklerini bildirdiler. 1 Ocak 2008 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinde 69 maddenin 34'ünde uyuşmazlığa gidildi.

Petrol-İş Adana Şube Başkanı, patronun esnek çalışmayı içeren ve kazanılmış hakları geriye götüren teklifler sunduğunu dile getirdi.

Yörsan'da direniş boykotla sürüyor...

Yörsan ürünlerini boykot etme kampanyası başlatan ve kampanyaları günden güne büyüyen bir destek alan Yörsan işçileri, Susurluk'taki fabrikaları önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

19 Nisan günü Taksim'de destek veren kurumlarla birlikte coşkulu bir eylem gerçekleştiren Yörsan işçileri, kazanıncaya kadar mücadeleye devam edeceklerini söylüyorlar. Yörsan ürünlerini boykot çağrısı birçok sendika tarafından destek bulmuş durumda.

Arçelik işçileri direniyor...

Son ayların sürekli alanlarda olan bir diğer sendikası ise DİSK/Nakliyat-İş. Nakliyat-İş üyesi Arçelik işçileri Tuzla'da başlattıkları direnişlerini Nakkas-tepe Koç Holding önüne taşımış bulunuyorlar.

Arçelik işçileri de Yörsan işçileri gibi yakın bir zaman diliminde Arçelik ürünlerini boykot çağrısına hazırlanıyorlar. Sütlüce'de, Taksim'de, Koç-Tansaş önünde ve daha birçok yerde eylem yapan işçiler direnişlerine destek bekliyorlar.

Tekel işçisinin öfkesi dinmedi!

Fabrika içinde gerçekleştirdikleri işyerini terketmeme eylemine sendikanın geri tutumu üzerine "ara veren" tekelliler, iki aylık mahkeme sürecini beklediklerini ve bu sürecin ardından eylemlere tekrar hız vereceklerini söylüyorlar. İşçiler, Yaprak Tütün İşletmeleri'ne geçirilmek isteniyor. Bu da çalışmayan yerlere gönderilmek istenen işçilerin bir süre sonra atıl bırakılmaları ve işletmelerin satışı için uygun zeminin hazırlanması anlamına geliyor.

Belediye-İş üyeleri vazgeçmiyor...

Belediye-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube'nin yürüttüğü örgütlenme çalışmaları sonucunda sendikalı olan Çapa ve Cerrahpaşa hastanelerinde çalışan temizlik işçileri sendikal örgütlenmelerine dönük baskılara karşı Cerrahpaşa Hastanesi içinde geçtiğimiz günlerde yürüyüş düzenlediler. İşten atılan işçilerin geri alınmasını talep ettiler.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

Sömürü ve baskıya karşı örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim!

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, dört aylık bir ön hazırlık sürecinin ardından 13 Nisan 2008 tarihinde, yaklaşık 120 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağı atmaya çalıştığı, hak gasplarına ve kölelik dayatmalarına karşı mücadele isteğinin arttığı, bu çerçevede eylemlerin ve örgütlenme girişimlerinin yoğunlaştığı bir süreçte toplanmıştır. Kurultayın gündemi de buna uygun şekillenmiş, sağlık ve emeklilik hakkının gaspı anlamına gelen SSGSS Yasası, fabrikalardaki kölece çalışma koşulları, sigortasız ve düşük ücretle çalıştırma politikası gibi saldırılar ile bütün bunlara karşı yürütülecek örgütlü mücadelenin sorunları hem sunulan tebliğlerde hem de yapılan konuşmalarda ele alınmıştır.

1 Mayıs tartışmaları kurultayın bir diğer gündemini oluşturmuştur.

Hazırlık Komitesi, tebliğler ve yapılan konuşmalar ışığında bir dizi karar önerisini tartışmaya açmıştır. Kurultayın başından sonuna yapılan konuşmaların toplamı, sözkonusu önerilerin genel eğilimi yansıttığını göstermiştir. Durumu değerlendiren Hazırlık Komitesi, sözkonusu önerilerin kurultay kararları olarak açıklanmasını uygun görmüştür.

1 Mayıs'a katılım...

1 Mayıs sermaye ile işçi ve emekçi hareketinin karşı karşıya geldikleri önemli bir mücadele günüdür. Sermayenin en temel haklarımızı elimizden almaya yöneldiği, buna karşılık işçi ve emekçilerin ise saldırılara örgütlü mücadeleyi yükselterek, birlik ve dayanışmayı güçlendirerek yanıt vermeye çalıştığı bir süreçte 1 Mayıs'ın en güçlü biçimde kutlanması daha bir önem kazanmaktadır. Eğer 1 Mayıs, sermaye sınıfına birlik ve dayanışmamızın gücünü gösterme günüyse, buna en çok şimdi ihtiyacımız vardır. Dolayısıyla bütün işçi ve emekçiler 2008 1 Mayıs'ının en güçlü biçimde kutlanması için seferber olmalıdır.

Bu çerçevede kurultayımız, Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalardan, işyerlerinden 1 Mayıs'a en güçlü şekilde katılım sağlanması gerektiğini, işyeri örgütlülüklerinin bir ifadesi olarak fabrika adlarının yazılı olduğu dövizlerle 1 Mayıs'a katılmanın ayrı bir önemi bulunduğunu, kurultay sonrasında bu yönde yoğun bir çalışmanın örgütlenmesi gerektiğini karar altına almıştır.

Sağlık ve emeklilik hakkı için mücadele

Bugün milyonlarca işçi sigortasız olarak çalıştırılmaktadır. Bu durum çok daha yoğun bir biçimde Büyükçekmece bölgesindeki fabrika ve atölyelerde de yaşanmaktadır. İşçilerin ancak belli bir kısmı sigortalı olarak çalışmakta, fakat onların çoğunun sigorta primleri de asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır. Ancak bu bile kan emici sermaye sınıfına yeterli gelmediği için sağlık ve emeklilik haklarımız SSGSS Yasası'yla tümüyle ortadan kaldırılmak istenmektedir.

SSGSS saldırısını püskürtmenin yolu, genel grev-direnişin örgütlenmesinden, sermayeye anladığı dilde yanıt verilmesinden geçmektedir. Son aylarda yapılan

SSGSS karşıtı eylemler, bu düşüncenin işçi ve emekçiler arasında da giderek yaygınlaştığını göstermektedir. Yasanın meclisten ya da Cumhurbaşkanı onayından geçmesi, SSGSS karşıtı mücadelenin ve genel grev-direniş ihtiyacının ortadan kalktığı değil tam tersine daha da önem ve aciliyet kazandığı anlamına gelmektedir.

Kurultayımız hem Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalarda genel grev-direniş fikrinin yaygınlaşması, hem de imkanlar ölçüsünde bu sürecin örgütlenmesi yönünde somut adımlar atılması için, çabaların yoğunlaştırılması gerektiğini karar altına almıştır.

Sendikal örgütlenmenin yaygınlaştırılması amaçlayan bir kampanya...

Tarihsel olarak sendikalar işçi sınıfının başlıca mücadele araçlarından biridir. Ancak bugün hem dünyada hem de Türkiye'de sendikal örgütlenme, sermayenin sistemli politikaları sonucu önemli oranda tasfiye edilmiş ve zayıflatılmış durumdadır. Sendikal yapıyı baştan aşağı saran ihanet ve uzlaşmacılık, bu konuda sermayenin işini kolaylaştıran en önemli etkenlerden biri durumundadır.

Büyükçekmece bölgesindeki fabrikalarda sendikal örgütlülük düzeyi Türkiye ortalamasının da altındadır. 300 binden fazla işçiden ancak 10-15 bin kadarı bir sendikada "örgütlü" durumdadır.

Ancak bütün bunlar sendikaların "modasının geçtiğini", işçi sınıfının en işlevsel hak alma araçlarından biri olmaktan çıktığını göstermez. Bugünkü duruma bakarak sendikalara sırt dönmek yerine onları sermayenin saldırılarına karşı sahiplenmek, ihanet şebekelerinden temizlemek, yeniden işçi sınıfının elinde etkili bir mücadele aracına dönüştürmek gerekmektedir. Sömürüyü sınırlamak ve hak gasplarına karşı mücadele edebilmek için bugün işçilerin güçlü sendikal örgütlenmelere her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır. Kendi deneyimleriyle bu gerçeğin farkında olan işçiler arasında sendikalarda örgütlenme eğilimi son zamanlarda gözle görülür ölçüde güçlenmektedir. Ancak patronların engelleme çabalarının yanısıra, işçiler arasındaki örgütlenme konusundaki bilinç ve deneyim eksikliği ile sendika yönetimlerinin ilgisizliği, örgütlenme çabalarının hızla gelişip sonuçlanmasına engel olmaktadır. İşçiler ısrarla sendikalarda örgütlenme çabalarına devam etmeli, fakat bunu patronların ve sendikal bürokrasinin engelleme çabalarını boşa çıkartacak yol ve yöntemlerle yapmalıdırlar.

Kurultayımız bütün bu nedenlerden hareketle, 1 Mayıs'ı takip eden süreçte, Büyükçekmece bölgesindeki başlıca fabrikaları kapsayan bir sendikalaşma kampanyasının yürütülmesine karar vermiştir.

Taban örgütlülükleri ve bölgesel işçi platformu

Bugün işçi sınıfı sermaye karşısında örgütsüzdür. Bir sendikaya üye olup olmaması bu durumu pek fazla değiştirmemektedir. Patronun ve sendika bürokratlarının engellerini aşmanın yolu fabrikalarda

taban örgütlerinin kurulmasıdır. Bilinçli ve mücadeleciler işçiler bu işe ön ayak olmalı, mümkün olan her fabrikada taban örgütleri oluşturulmalıdır. Kölelik dayatmalarına ve patronun keyfi tutumlarına karşı ortak tepki gösterebilmenin ilk şartı işyerinde bu tür bir örgütlenme yaratmaktır.

Ancak patronlarla işçilerin mücadelesi tek bir fabrikayla sınırlı değildir. Çevremize baktığımızda, bütün fabrikalarda patronların aynı saldırıları gerçekleştirdiğini, işçilerin aynı sorunlarla boğuştuğunu görürüz. Göreceğimiz bir diğer şey, herhangi bir fabrikanın patronu işçilerin mücadelesi nedeniyle zor durumda kaldığında diğer patronların hemen onun yardımına koşmasıdır. Patronlar kendi aralarında çok güçlü bir dayanışma içindedirler ve bu amaçla kurulmuş pek çok örgütleri vardır. Örneğin Büyükçekmece bölgesindeki belli başlı patronların hemen hepsi SAN-DER adlı patron derneğinin üyesidir.

O halde Büyükçekmece'de farklı fabrikalarda çalışan işçiler de kendi çıkarlarını savunabilmek için güçlerini birleştirmek zorundadır. Hazırlık Komitesi, Büyükçekmece'de bir bölgesel işçi örgütlenmesi yaratma fikrini kurultay çalışmalarının en başından bu yana dile getirmiştir. Gene kurultayda sunulan tebliğlerin birinde bu konu ele alınmış ve konuyla ilgili bir karar önerisi sunulmuştur.

Kurultayda ortaya çıkan tablo, fabrikalara dayanan bir bölgesel işçi örgütlenmesi fikrinin sahiplenildiğini anlatmaktadır. Bölgede bu tür bir örgütlenme somut bir ihtiyaçtır. Ancak sözkonusu fabrikalardaki örgütlenme adımlarının henüz çok yeni olması, bölgesel işçi platformu kurulabilmesi için gerekli zeminin henüz oluşmadığını göstermiştir. Kuşkusuz ki bunun anlaşılabilir nedenleri vardır.

Ancak bir yerel işçi örgütü için, fabrikalardaki örgütlenme süreçlerinin tamamlanmasını beklemek doğru değildir. Beklemeci bir tavır, fabrikalardaki örgütlenme çabalarına vurulabilecek en yıkıcı darbe olacaktır. Fabrikalardaki örgütlenme süreçleri ile bölgesel platformun oluşturulmasını aynı süreçte yürütmek mümkündür. Başlangıçta sınıf bilinçli öncü işçilere dayalı bir "girişim" olarak tanımlanacak bölgesel işçi örgütü, ilerleyen süreçte kendi gerçek zeminine oturacak, kimliğini yaratacaktır.

Buradan hareketle kurultayımız 1 Mayıs'ı takip eden günlerde "Esenyurt İşçi Platformu Girişimi"nin oluşturulması, programının belirlenmesi için gereken adımların atılmasını kararlaştırmıştır.

Kurultay adımını ileri taşımak için görev başına!

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı, bölgede sınıfın yaşadığı sorunlara yanıtlar üretilmesi amacıyla atılmış mütevazı ancak anlamlı bir adımdır. Artık önümüzdeki görev bu adımı daha ileri adımlarla birleştirmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinde hızla mesafe almaktır.

Kurultayımız tüm işçi ve emekçileri, kölelik dayatmalarına, sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeye, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabalarına omuz vermeye, onuruna ve geleceğine sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı

Adana Sanayi İşçileri Kurultayı başarıyla gerçekleşti!

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı örgütlü mücadele!

Bir süredir çalışmaları devam eden **Adana Sanayi İşçileri Kurultayı**, 20 Nisan günü yaklaşık 90 işçi ve emekçinin katılımıyla başarıyla gerçekleştirildi.

Aylardan bu yana güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı örgütlenme çağrısı yapan ve sanayi işçilerinin kölelik koşullarında çalışması ve yaşamasına karşı mücadele bayrağını yükselten **Adana Sanayi İşçileri Derneği**'nin (Sİ-DER) çağrısıyla toplanan kurultay, işçi ve emekçilerin sorunlarının ve çözüm önerilerinin tartışıldığı bir mücadele kürsüsüne dönüştü.

Kurultay ilk olarak **Sİ-DER Başkanı** tarafından gerçekleştirilen açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada sınıf hareketinin tablosunun özetlenmesinin ardından, böyle bir süreçte toplanan **Adana Sanayi İşçileri Kurultayı**'nın misyonu anlatıldı. Kurultayın sihirli bir değnek değil ama sorunların tartışılması ve çözüm önerilerinin güçlü bir şekilde ortaya konulabilmesi için önemli bir araç ve imkan olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının mücadelesinde gelecek zorlu günlerin yüklediği sorumluluğun bilinciyle hareket etmek gerekliliği hatırlatıldı.

İşçi sınıfı davasında emek harcayan, bedel ödeyen ve şehit düşenler adına bir dakikalık saygı duruşunun ardından **"Tarih sınıfı iktidara çağırıyor!"** filmi gösterildi. Sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Mücadelenin içinden kurultay kürsüsüne tebliğler...

Sinevizyon gösteriminin ardından kurultay divanının yerini almasıyla divan adına bir konuşma gerçekleştirildi ve kurultayın programı açıklandı.

Ardından tebliğ sunumlarına geçildi. İlk olarak, **"Küçük Sanayi Siteleri'nde çalışma koşulları ve örgütlenmenin sorunları"** başlıklı tebliğde sanayi sitelerinde işçilerin çalışma koşulları ve saldırılar kapsamlı bir şekilde anlatıldı. Kölece çalışma koşullarına ve saldırılara karşı mücadelenin imkan ve zeminleri ortaya konuldu.

İkinci tebliğ olarak **"Taban örgütlenmeleri ve iş yeri komiteleri"** sunuldu. Bu tebliğde tarihsel olarak taban örgütlenmelerinin işçi sınıfının mücadelesi açısından önemi ve tuttuğu yer anlatıldı. Tebliğ sunan arkadaş kişisel deneyimleriyle beslediği sunumunu etkili ve canlı bir şekilde gerçekleştirerek, günümüz koşullarında taban örgütlenmelerinin ve işyeri komitelerin kurulması ve yaygınlaştırılmasının yakıcılığına vurgu yaptı.

Kurultayın üçüncü tebliği **"İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonu"** konusunda yapıldı. Bu tebliğde işçi sınıfının tarihsel devrimci rolü ve kapitalizm içerisinde tuttuğu öncü devrimci rol vurgulandı. Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin barbarlığını arttırdığı vurgulanarak, bunu değiştirecek tek toplumsal güç olarak işçi sınıfının konumu ve misyonu etkili bir şekilde ortaya konuldu.

Tebliğin sunulmasının ardından, Hollanda'dan **FNV-DAF İşyeri İşçi Temsilcisi**'nin kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

Kurultayın ilk bölümünün son konuşmacısı olarak **Yüksel Akkaya** kürsüye davet edildi. **Yüksel Akkaya** içinden geçtiğimiz süreci anlatarak, bu süreci yüzelli yıl önce varolan **Ludist Hareketi**'ne benzettiğini

söyleyerek konuşmasına başladı ve **Ludist Hareketi** ana hatlarıyla anlattı.

Yüksel Akkaya **"İşçi sınıfının örgütlenmesinin sorunları"** başlığıyla gerçekleştirdiği konuşmasında kapitalist barbarlığa işaret ederek, sınıfa dönük saldırılarla beraber bu sürecin zorluklarının altını çizdi. Tek tek işçilerin öfkesinin ortaklaştırılmasının gerekliliğini vurgulayarak, bu konuda yaşanan ve karşılaşılan sorunları çeşitli deneyimler ve örneklerle anlattı.

Yüksel Akkaya'nın konuşmasının ardından yirmi dakikalık bir ara verildi.

İkinci bölüm: Kürsü işçi ve emekçilerin!

İkinci bölüm **TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu**'nun konuşmasıyla başladı. Tersane işçilerinin yaşadığı cehennem koşullarını ve son dönemde yaşanan hareketli süreci özetleyen **TİB-DER Başkanı**, tersane işçilerinin iş cinayetlerine karşı ortaya koyduğu kararlılığı ve mücadele dinamizmini anlattı. Yürüttükleri mücadelenin deneyimlerini kurultay salonuna taşıdı.

Ardından **Dev Sağlık-İş** üyesi olan **Balcı Hastanesi** işçilerinden **Ali Ekber Takmaz** bir konuşma gerçekleştirerek, yürüttükleri uzun soluklu sendikalaşma faaliyetini aktardı. Taşeronlaşmaya karşı mücadelenin zorunluluğundan bahsederek işçilerin yaşadığı koşulların altını çizdi. Kurultayı selamlayarak mücadele çağrısı yaptı.

SES Adana Şube eski sekreteri **Nazan Eroğlu** bir konuşma gerçekleştirerek, **Dev Sağlık-İş** ile birlikte yürüttükleri mücadelenin deneyimlerini aktardı. SSGSS'nin meclisten geçtiğini ancak mücadelenin devam edeceğini belirtti. **EP** ve **KESK**'in gerici tutumlarını teşhir etti. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önemini altını çizerek saldırı yasalarına karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Eğitim-Sen Adana Şubesi içerisinde devrimci ve ilerici öğretmenlerin oluşturduğu **Sendikal İnisyatif Platformu, Sosyalist Kamu Emekçileri** ve **Şakirpaşa İKE Emekçi Kadın Komisyonu** kurultayı selamlayan ve mücadele çağrısı yapan konuşmalar

gerçekleştirdiler.

Ardından eski bir sanayi işçisi bir konuşma yaparak yaşadığı deneyimleri ve işçilerin örgütlenmesinin zorunluluğunu dile getirdi.

Rusya'ya göçmen işçi olarak giden bir işçi, orada yaşadığı bir takım olayları anlatarak, **"sorunun çözümü örgütlü mücadelededir"** dedi.

Geçtiğimiz günlerde örgütlendikleri ve haklarına sahip çıktıkları için işten atılan **UPS işçileri** de söz alarak yaşadıkları sorunları ve deneyimleri aktardılar, mücadele çağrısını yinelediler.

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Gerçekleştirilen konuşmaların ardından yapılan kapanış konuşmasıyla kurultay sonlandırıldı. Kapanış konuşmasında "sınıfa karşı sınıf!" şiarı etrafında kenetlenilerek, kapitalist barbarlık düzenine karşı sınıf mücadelesinin güçlendirilmesi çağrısı yapıldı.

Yaklaşan 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin karşısına çıkarak özlemlerini ve taleplerini haykırması gerektiği vurgulandı. İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için, devrim ve sosyalizm şiarını daha güçlü haykırmak için mücadeleye daha güçlü omuz verme çağrısı yapıldı.

3. Çiğli İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi ve **Alnteri** okurları mesaj göndererek kurultayı selamladılar.

Tebliğlerde kurultaya şu öneriler sunuldu:

* Küçük sanayi sitelerinde sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretli çalışma koşullarına karşı, insanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlanması için, "güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!" şiarlı bir kampanya örgütlenmesi.

* 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma çağrısının güçlü bir temelde örgütlenmesi için çalışmaların devam ettirilmesi.

* Bölgede işyeri komitelerinin yaygınlaştırılarak, öncü işçi platformlarının kurulması.

* Türkiye İşçi sınıfının görkemli eylemi olan **15-16 Haziran'ın yıldönümünde, 15-16 Haziran Sempozyumu** örgütlenmesi.

KESK'i ve bağlı sendikaları niçin yıkmalıyız?

Yüksel Akkaya

Uzun yazıların okunmama sorununu bildiğim için, yöntem olarak, derdimi, “köşeli”, “provokatif” cümlelerle anlatmaya çalışacağım. Düşüncelerime dair tartışma açılsa uzun uzun yanıt vereceğim.

1- KESK ve bağlı sendikalar hızla tasfiye edilmelidir.

2- Bu tasfiyeden doğan boşluk yeniden ve büyük bir hızla 1990'lı yılların başındaki heyecan ve coşku ile doldurulmalı; ancak bu kez bir yasa talebinden kaçınılmalı, kamu emekçilerinin beklentileri ve talepleri üzerinden yeniden inşa edilecek bir süreç başlatılmalıdır.

Gereğe: Bahar Eylemleri ile “tetiklenmiş” olan kamu emekçileri, hiçbir yasa ve benzeri şeye dayanmadan; emek tarihi açısından, hem Türkiye, hem de dünya emek tarihine önemli şerh düşecek bir mücadele vermiş, tarihin emek mücadeleleri açısından önemli bir deneyim yaratmıştır. Ne yazık ki bu deneyim ve birikim, izleyen yıllarda “koltuk kavgaları” ile anlamsızlaştırılmış, yozlaştırılmış; bürokratik, konformist, reformist “gruplararası” ilkesiz, adaletsiz, ahlaksız tavırlarla eritilmiş, çürütülmüştür. Öyle ki, bir önceki seçim dönemlerinde “düşman” olanlar, bir sonraki seçim dönemlerinde “dost” olmuştur! Oysa, “düşman” olanlarda da “dost” olanlarda da yıllar itibarı ile bir değişiklik olmamıştır. Bu durum, KESK ve bağlı sendikalarda sendikacılığın bir “yönetime gelme” sorununa indirgenliğini göstermektedir. Ancak, sendikacılık bu değildir. Bu tutum reddedilmeli. KESK'e bağlı sendikaların son seçim süreçlerindeki bu “sendikal tutum/politika” dışı davranışları kabul edilemez bulunmalıdır. Ters durumda, geçmiş yılların deneyiminin bugüne taşıdığı birikim üzerinden bakıldığında daha hızlı bir çürüme ve yozlaşma ile karşı karşıya kalacağımız aşikardır. Zira, 1995 yılında X grup ile işbirliği yapanların, 1998 yılında Y grubu ile, 2002 yılında Z grubu ile işbirliği yapmasını, kimse

kimseye sınıf mücadelesi açısından bir haklılık/gereklilik/zorunluk olarak anlatamaz. Bu durum, sınıf mücadelesi ve toplumsal muhalefet açısından oldukça önemli ve sorunlu bir noktaya geldiğimizi gösteriyor.

Sonuç: Kapitalist cenahın “organik aydınlarının” da artık bir krizden yüksek sesle söz ettiği bir dönemde, “seçim” sürecine girmiş olan KESK ve bağlı sendikaların “uykuya” yatmış olması anlaşılır bir tutum olmasa gerek. Seçim sürecini ileri sürüp, bu söyleme şu veya bu şekilde müdahale etmemenin sendikacılık ile ilgisi yoktur. Olan bir “koltuk” kavgasıdır. 1995 yılından bu yana koltukları kazananların toplumsal muhalefet ve mücadeleye ne kattıkları da tartışmaya açıktır.

Son söz: Demokrasi, özgürlük, eşitlik, temsil vs. şeyleri isteyenler önce içtenlikle bunun gereğini yapmalı; bu çerçevede dar grup çıkarları temelinde değil geniş toplumsal çıkarlar temelinde bir muhalefet ve mücadele örgütlemelidir. Örneğin, sendikal alanın en dinamik kesimini oluşturan, ancak, delege ve saire burjuva ayakları ile mücadele dışı tutulanlara sendikal yönetimlerde, karar alma süreçlerinde “kapı açmalıdırlar”. Bundan hareketle İncep Tayyip ve İ. Melih Gökçek gibi monarşist insanların davrandığı gibi davranılmaması gerektiğini dosta düşmana filan filana göstermek gerek.

Ne yapmalı: Toplumun, sınıfın çıkarlarını, dar grup çıkarlarına feda etmiş, illa yönetime gireyim, ama nasıl olursa olsun gireyim diyen herkese inatla KESK'i ve bağlı sendikaları “yıkıp” yeniden kurmak gerekir. Bu yıkım, bir devrim olacak ve daha güçlü bir karşılık bulacaktır. Muhtemelen bir “restorasyon” süreci de son bulacaktır.

Öyleyse... Yıkılsın KESK ve bağlı sendikaları!..

Egemenlerin “kıyamet korkusu” büyüyor...

“Ayak takımı” 1 Mayıs'ta cevabını verecek!

Erdoğan'ın 1 Mayıs'ın resmi tatil olması ve Taksim'de kutlanmasına ilişkin yaptığı açıklama, sermayenin hizmetindeki bu işçi sınıfı düşmanının gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Elbette sözkonusu AKP hükümeti olunca bunun örnekleri fazlasıyla mevcuttur. Ancak Erdoğan'ın yaptığı son açıklama, temsil ettiği ve hizmetinde olduğu sermaye sınıfının işçi ve emekçilere beslediği kin ve nefreti dolaysız bir şekilde yansıtmaları bakımından önemlidir. Büyük bir lütfmuş gibi 1 Mayıs'ı “Emek ve Dayanışma Günü” olarak ilan eden ilk hükümetin kendileri olduğunu belirten Erdoğan, ancak bugünün resmi tatil olmayacağını, Taksim Meydanı'nın gösterilere yasak olduğunu belirtmekten de geri kalmıyor.

Her defasında başkalarını “üç-beş koyun güdememekle” eleştiren Erdoğan'ın “tüccar zekâsı” ancak bu kadarına yetiyor olacak ki, işçi ve emekçilerin sermaye devletine karşı yıllardır “birlik, mücadele ve dayanışma” günü olarak alanlarda kutladığı 1 Mayıs'ı, adeta kendileri bahşediymişçesine bir hava yaratma peşinde. Erdoğan'ın unuttuğu ise, “akıllara ziyan” bu taktiğin AKP'nin kendi militan tabanı sözkonusu olduğunda geçerli olacaktır.

Oysa, 2007 1 Mayıs'ından bu yana sınıf hareketinde yaşanan bir dizi gelişme, özellikle de son 13-14 Mart eylemleri, işçi ve emekçilerin hiç de AKP'nin arzuladığı gibi “uysal köleler” olmaya niyetli olmadıklarını göstermektedir. Nitekim, “tüccar Erdoğan” karşısında “kafasına vurulduğunda ekmeği alınan”, verilene şükredip minnet eden “dilencilendirilmiş bir toplum” yerine hakkını arayan, mücadele eden bir kitle çıktığından, Erdoğan'ın ait olduğu sınıfın tüm kin ve öfkesini kusakarak “ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar” diye buyurmaktadır. Böylece bugüne kadar oynadığı demokrasibilik oyununu bir kenara iterek gerçek yüzünü göstermekte, işçi ve emekçileri tehdit etmektedir.

Ama işçi ve emekçilerden “ayak takımı” diye aşağılayan Erdoğan, böylece sermaye düzeninde işçi sınıfına nasıl bir paye biçildiğinin de “samimi bir itirafı”nda bulunmaktadır. Tüm düzen partileri gibi AKP de bugüne kadar sermaye düzeni adına işçi ve emekçileri yönetmek için sürekli yalan ve demogajiye sarılmıştır. Yeri gelince “mağdur ve mazlumları” oynamış, yeri gelince “benim oyum bir çobanın oyuyla nasıl bir tutulur” diyen aptal bir mankenin sözü üzerinden kendisine siyasi bir malzeme çıkarmasını bilmiştir. Sadece Erdoğan değil, AKP'nin birçok yöneticisi kâh “damdan düşen” olmuş, kâh sendika kongrelerinde “işçi çocuğu” olmakla övünmüştür.

Ancak takiyyecilik ve demagojide ne kadar ustalaşırsa ustalaşsın, diğer düzen partileri gibi AKP de sermayenin çıkarları gerektirdiğinde işçi ve emekçilere “dış göstermekten” bir an olsun geri durmamış, baskı ve zor aygıtlarını en aktif bir şekilde devreye sokmuştur.

IMF-TÜSİAD patentli sosyal yıkım saldırılarına küresel çapta yeni bir krizin eşlik etmesi, AKP'yi zor aygıtlarına daha sıkı sarılmasına neden olmaktadır. Erdoğan'ın 1 Mayıs'ı vesile ederek işçi ve emekçilere karşı sarf ettiği sözlerde dışavuran nefret duygusu da, bu sıkışmanın bir yansımasıdır. Elbette bu “samimi” ifadelerin tam da 1 Mayıs vesilesiyle sarf edilmiş olması oldukça anlamlıdır. Zira 1 Mayıslar sermaye sınıfına ve onun sadık hizmetkârlarına unutmak istedikleri şeyi, sürdükleri sefahatin bir süresi olduğunu hatırlatmaktadır.

Bu yüzden işçi ve emekçilerin AKP hükümetinden 1 Mayıs'a ilişkin hiçbir beklentisi yoktur ve olmamıştır. 2007'de özgürleştirilen Taksim Meydanı 2008'in 1 Mayıs'ına da ev sahipliği yapacaktır. İşçi ve emekçiler sermayeye hak ettiği yanıtı verecek, “ayak takımı”nın sermayenin sadık hizmetkârına atacağı şamarın etkisi, Veliefendi'de düştüğü attan katbekat ağır olacaktır.

İşçi ve emekçi hareketinden....

Direnen işçiler Taksim’de buluştu!

Sendika hakkı için fabrika kapısı önünde başlattıkları direnişlerinin 137. gününde, 19 Nisan’da Taksim’e gelen Yörsan işçileri, Yörsan Yersen İnişiyatifi’nin çağrısıyla yapılan eyleme katıldılar.

Nakkaştepe’de Koç Holding önünde direnişlerini sürdüren Arçelik işçilerinin de katıldığı yürüyüş Taksim Tramvay Durağı’nda başladı.

“400 Yörsan işçisiyiz! Sendikamıza üye olduk işten atıldık! Yörsan ürünlerini tüketmiyoruz!” pankartını açarak Galatasaray Lisesi’ne yürüyen Tek Gıda-İş üyeleri ve destekçi kitle tramvay durağında polis barikatı ile karşılaştılar. İşçilerin yürümesine izin vermeyen kolluk güçlerine işçi ve emekçiler sloganlarla yanıt verdiler. Yürüyüş etraftaki insanlar tarafından ilgiyle izlendi, alkışlar Yörsan işçileri içindi.

Galatasaray Lisesi önüne sloganlarla gelen kitle burada pankartlar açarak basın açıklaması gerçekleştirdi. Tek Gıda-İş Sendikası adına konuşan Marmara Bölge Başkan Yardımcısı Göksel Şengün Yörsan ürünlerini boykot etme kampanyasına destek çağrısı yaptı.

Fabrikaları önünde direnen 400 Yörsan işçisi adına Gökhan Yıldız konuştu. Yörsan patronunun baskıcı uygulamalarına karşı sendikada örgütlendiklerini söyleyerek, yılmadan direndiklerini, sendikaları Tek Gıda-İş’le beraber direnişlerine kazanana kadar devam edeceklerini ifade etti.

Yörsan işçileriyle eylemlerini birleştiren Arçelik işçileri adına yapılan konuşmada patronlara diz çöktürmeyi başaracakları söylenerek direnişlerine destek çağrısında bulunuldu.

Üniversitelerden Yörsan direnişine destek için boykot çağrısı yapan İstanbul Üniversitesi öğrencileri adına da bir konuşma yapıldı.

Eylemin son konuşması Yörsan Yersen İnişiyatifi adına yapılan basın açıklamasıydı.

Tez Koop-İş 2 No’lu Şube üyeleri, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi ve Deri-İş Tuzla Şubesi, Emekli-Sen, Yapı-Yol Sen üyeleri yürüyüşe katıldılar. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Alınteri, ESP, HKM, DHP, ODAK da eyleme destek veren kurumlar arasındaydı. TİB-DER dövizleriyle eyleme katılırken, Genç-Sen de pankartıyla eylemde yerini aldı.

Baştan sona coşkuyla geçen eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yaşasın sınıf dayanışması!

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak 19 Nisan günü biz de Taksim’deydik. HSGGP’nun eyleminin ardından Yörsan işçilerinin düzenledikleri yürüyüşte yerimizi aldık.

Yörsan işçilerinin karşı karşıya kaldığı saldırılarla tersane işçilerinin yaşadığı koşulların birbirinden ayrı ele alınmaması gerektiği açıktır. İşçi ve emekçilerin elindeki son kırıntılara da göz diken sermaye sınıfı bizlerin en ufak örgütlülüğüne pervasızca saldırmaktadır.

Bu nedenle bizler Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak tüm sınıf kardeşlerimizle dayanışma içerisinde

olacağımızı, sermayenin saldırganlığı karşısında birlik ve beraberlik içerisinde işçi sınıfının örgütlü gücünü öne çıkartacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Yörsan ürünlerini tüketmeyelim!

İşten atılan 402 işçi geçtiğimiz günlerde YÖRSAN ürünlerini boykot kampanyası başlattı. Bu kampanya dahilinde 17 Nisan günü Adana’da İnönü Parkı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Özelleştirme karşıtı mücadelelerini sürdüren TEKEL işçileri de eyleme pankartlarıyla katılarak YÖRSAN işçilerine destek verdiler.

Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilciliği önünden pankartlar açılarak sloganlarla İnönü Parkı’na yüründü ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Başkanı Gürsel Diliçlik yaptı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklaması sonrası sendika yöneticileri ellerindeki YÖRSAN ürünlerini çöpe attılar. Tüm duyarlı kurum ve kişileri de boykot kampanyasına destek vermeye çağırdılar.

Kızıl Bayrak / Adana

Eğitim-Sen Ankara mitingi gerçekleşti!

Eğitim emekçileri, “Eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik hakkımıza sahip çıkmak için alanlardayız” şiarıyla örgütlendikleri bölge mitinglerinin sonuncusu için 19 Nisan günü Ankara’da bir araya geldi. Saat 12.00’de Tren Garı önünde bir araya gelen kitle saat 13.00’de yürüyüşe başladı.

Son yılların en kapsamlı sosyal yıkım saldırılarından biri olan SSGSS’nin bu biçimde yasalasılmış olmasının ardından yapılan eylem sönük geçti. En önde “Eğitim sağlık ve sosyal güvenlik haklarımız, iş güvencemiz barış ve demokrasi için alanlardayız!” şiarlı Eğitim-Sen pankartı arkasında

KESK Ankara Şubeler Platformu pankartı açıldı. Eğitim-Sen pankartı arkasında 50 kişilik kitle ile KESK ve Eğitim-Sen yöneticileri yürüdü. Ankara Eğitim-Sen kortejlerinin mitinge katılımı düşüktü. Sloganlara katılım ve coşku zayıftı.

Eyleme bölge mitinglerini gerçekleştiren illerden de katılım oldu. Aynı zamanda çevre illerden de katılım gerçekleşti. Şube pankartlarının büyük çoğunluğu yürüyüş süresince sloganları ve coşkuları ile dikkat çektiler. “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İrkçı gerici eğitime hayır!”, “Parasız eğitim parasız sağlık!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları bu kortejlerde sıklıkla atıldı. Miting boyunca SSGSS gündemli sloganlar aynı sıklıkla atılmadı. Daha çok gerici eğitim, kadrolaşırma ve sürgünlere dair sloganlar öne çıktı.

Eğitim-Sen Antalya Şubesi “Akdeniz Üniversitesi’ndeki faşist saldırılara son! Tutuklanan öğrenciler serbest bırakılsın!” şiarlı pankartı, coşkulu korteji ve kitleliliğiyle dikkat çekti. EMEP, ÖDP, SDP, ESP, DHD, Kaldıraç, Eğitim Emekçileri Derneği, Tüm-İGD, Halkevleri, Genç-Sen pankartlarıyla, TKP dövizleriyle eyleme katıldı. Komünistler ise “Sosyal yıkım saldırılarına karşı genel grev genel direniş” şiarlı BDSF pankartıyla katıldılar.

Miting alanına gelindiğinde kürsüden KESK

Başkanı İ. Hakkı Tombul ve Eğitim Sen Başkanı Alaaddin Dinçer konuşma yaptılar. Sosyal Güvenlik Reformu'nun yasalaşmasına ilişkin çok kısa ifadelerin dışında hiçbir şey söylemediler. Miting alanına eğitim emekçilerinin ulaşmasının ardından alan yarı yarıya boşaldı. Mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Yapı-Yol Sen'den kutlama...

Enerji-Yapı Yol Sen'de örgütlü gişe memurları 1998-99 yıllarında Boğaziçi Köprüsü'nde fiili ve meşru mücadele çizgisine dayanarak iş bırakmışlar ve köprüden geçen araçları "ücretsiz" olarak almışlardı. Karayolları, ücretsiz geçen araçların ücreti olan 70 milyarı çalışanlardan tahsil etmeye çalışmış ve çalışanlara kesilen cezayı Enerji-Yapı Yol Sen ödemişti. İç hukuk yollarının tükenmesinin ardından dava Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürüldü. AİHM kararıyla Yapı-Yol Sen üyelerinin fiili meşru mücadelesi onaylandı.

Yapı Yol Sen 22 Nisan'da Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde gerçekleştirdiği törenle kamu çalışanlarının toplanma, örgütlenme ve eylem haklarının olduğu sonucuna varan AİHM kararını kutladı. Yapılan konuşmaların sonunda iş bırakma eylemi nedeniyle ceza alan kamu emekçilerine AİHM'den gelen 600'er YTL'lik para paylaştırıldı. Yapı-Yol Sen üyeleri, dağıtılan paranın kendileri için önemli olmadığını, asıl önemli olanın verdikleri mücadelenin yıllar sonra uluslararası hukuk kanalıyla kanıtlanmış olması olduğunu söylediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa: "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!"

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin kuruluşu olan Bursa Ulaşım Anonim Şirketi'nin sahibi olduğu, önce Deniz Ulaşım A.Ş.'ye, ardından Evin Taşımacılık A.Ş.'ye ihale edilen belediye otobüslerinde çalışan 182 işçi TÜMTİS'e üye olmuşlar, sendika çoğunluk tespiti için 2 Temmuz 2007 tarihinde Çalışma Bakanlığı'na başvurmuştu.

TÜMTİS 18 Nisan günü yaptığı bir basın açıklamasıyla, üye işçilerinin sürekli baskı ve tehtide maruz kaldıklarını bildirdi. Belediye Binası önünde gerçekleşen açıklamayı TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz yaptı. Yılmaz, üyelerine sendikadan istifa baskısı başlatıldığını, işten çıkarmalar ve sürgünlerle sendikal çalışmanın engellenmek istendiğini, sendikanın tüm uyarı ve ihtarlarına rağmen 10 üye işçinin işten çıkarıldığını, mahkemenin işe iade kararı vermiş olmasına rağmen baskıların sürdüğünü belirtti. Ayrıca yetkililerin mahkeme kararını yerine getirmedikleri gibi şimdi de ihalenin yenileneceği bahanesiyle tüm üyelerinin topluca işten çıkarılmaya çalışıldığını bildirdi. Yılmaz, üyelerinin yasal ve meşru tüm haklarını kullanacaklarını ilan etti ve dayanışma çağrısında bulundu.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı açıklamaya Tez Koop-İş İl Yönetim Kurulu, DİSK/Emekli-Sen, İşçi Hakları Derneği, Kristal-İş Bursa Yenişehir Şubesi, Türk-İş 8. Bölge Temsilciliği, KESK, Pir Sultan Abdal Derneği, Petrol-İş, Yol-İş 1 No'lu Şube, Eğitim-Sen ve Türk Metal Sendikası destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

114. günde adliye önünde!

Nakkaştepe'de Koç Holding önünde devam ettirdikleri direnişlerinin 114. gününde, Arçelik patronunun işçilere "fabrika önünü kapatarak üretimi durdurdukları" gerekçesiyle açtığı davanın ilk duruşması Tuzla Adliyesi'nde görüldü. Davanın görüldüğü saatlerde Arçelik işçileri de pankartlarıyla adliye önünde eylem yaptılar.

Duruşmanın ardından Nakliyat-İş adına Tuzla

Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 114 günden beri sendikal örgütlenme haklarına sahip çıkan Arçelik işçilerinin zorlu bir mücadele yürüttüğü söylendi. Arçelik patronunun işçi düşmanlığını gizlemek için içlerinde sendika yöneticilerinin de olduğu 135 kişi hakkında dava açtığı ifade edildi.

Yaklaşık 50 işçinin katıldığı açıklamada sloganlar gür bir şekilde atıldı. İşçilerin ve sendika temsilcilerinin ifadelerinin alındığı duruşma 16 Haziran'a ertelendi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Boykot sırası Ankara'da!

Sağlık emekçileri Maliye Bakanlığı'nın yayınladığı "hastanelerde ücretsiz verilen yemeklere katkı payı ödemesini öngören genelgenin" ardından Türkiye'nin çeşitli yerlerinde genelgeye karşı seslerini yükseltmeye başladı.

Genelgeyi ilk olarak uygulamaya koyanlardan biri Marmara Üniversitesi Hastanesi oldu. Sağlık emekçileri Sağlık İşçileri Sendikası İşyeri Temsilciliği, İstanbul Tabip Odası ve SES Anadolu Yakası Şubesi olarak birleşik bir biçimde 1 Nisan günü başlattıkları yemek boykotunu şimdilik kısmi bir kazanımla sonuca ulaştırdılar ve kısa bir süreliğine geri çektiler. Uygulamaya karşı tepkiler yavaş yavaş birikmeye, boykotlar yayılmaya başladı. Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi ile beraber son olarak Sağlık Emekçileri Sendikası Ankara Şubesi Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 5 günlük yemek boykotu 21 Nisan günü gerçekleştirilen eylemle başlatıldı.

Öğle yemeği saatinde açtıkları "Boykot var!" dövizleriyle eylem yapan sağlık emekçileri hastane önünde kurdukları standla uygulamanın kaldırılması için imza kampanyası başlattılar.

Eylemde konuşan SES Ankara Şube Başkanı, çalışma sürelerini uzatan, yemek ücretlerini paralı hale getiren AKP'nin sağlık emekçilerini kavgaya davet ettiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Emekli-Sen: "Emekliler insanca yaşam istiyor!"

DİSK'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) üyeleri 20 Nisan günü Ankara'da "Emekliler İnsanca Yaşam İstiyor!" mitinginde buluştular. Sendikalarının kapatılmasına karşı uzun süredir mücadele yürüten emekliler 20 Nisan günü de Türkiye genelinden sağladıkları katılımı Ankara'da miting gerçekleştirdiler.

Toros Sokak'ta buluşarak "Emekliler İnsanca Yaşam İstiyor" pankartı arkasında Abdi İpekçi Parkı'na yürüyen emekliler yürüyüşleri boyunca coşkulu sloganlar attılar.

Mitingin ilk konuşmasını yapan DİSK / Genel-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu Üyesi Kani Beko SSGSS ile yaşanacak hak gasplarına dikkat çekti. Ardından söz alan DİSK / Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen tüm engellere rağmen mücadelelerini sürdürdüklerini dile getirdi. Emekli-Sen'e dönük kapatma davasına değinen Beysülen, davanın anayasaya ve uluslararası hukuka aykırı olduğunu belirtti.

Mitingi çekilen halaylar ve atılan sloganlarla son buldu.

270 akademisyen grevin yanında!

23 Nisan itibarıyla grevlerinin 114. gününe giren DİSK/ Oleyis üyesi işçilere 270 akademisyen imza atarak destek verdi. Akademisyenlerin desteği, Oleyis üyelerinin grevini her türlü yöntemle kırmak isteyen üniversitesi yönetimine anlamlı bir cevap oldu. 22 Nisan günü grevdeki işçileri ziyaret ederek işçilerle birlikte basın açıklaması gerçekleştiren akademisyenler, üniversite çalışanlarının örgütlenme ve grev haklarına saygı gösterilmesini istediler.

Basın açıklamasında konuşan Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Cem Terzi, üniversitelerin topluma karşı sorumluluk taşıyan kurumlar olduğunu söyledi. Özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarına son verilerek atılan işçilerin geri alınmasını talep etti.

DİSK/OLEYİS Genel Sekreteri Mehmet Emin Ünal da, KOÜ Rektörlüğü'nün grev kırıncılığına devam ettiğini söyledi, grevlerine destek veren akademisyenlere teşekkür etti.

Üniversite öğrencileri ve KESK'e bağlı sendikaların da katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

"Yaşar San" Tersane inşaatında iş cinayeti!

Yalova-Altınova tersane inşaatında çalışan 18 yaşındaki Hakan Oğuz isimli işçi 21 Nisan günü üç metre yüksekten kafa üstü çakılarak iş cinayetine kurban gitti.

İş cinayetinin hemen ardından Yalova Altınova Tersane Girişimcileri AŞ basın müşaviri Ayhan Kayatürk bir açıklama yaptı.

Her yaşanan iş cinayetinin ardından patronların yaptığı açıklamaya benzer açıklama yaparak sorumluluk işçiyeye yükledi.

Bu cinayette de asıl sorumlu "Yaşar SAN" tersanesinin patronu Yaşar Kale'dir. Yaşar Kale aynı zamanda Tuzla'daki Kocatepe Tersanesi'nin sahibidir. Patronlar telaşla kendilerini aklamaya dönük bir çaba içerisine girmiştir. Sadece bu tersane inşaatında değil, hemen her gün bu ülkenin inşaatlarından işçi sağlığı ve güvenliği tedbirleri alınmadığı için ölüm haberleri gelmektedir. Yaşar San patronunun kendini aklama çabaları boşunadır. Zira biz onu Tuzla tersanelerinden tanıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

BTS'den açıklama...

Gebze'den Haydarpaşa götüne gitmekte olan 10033 nolu banliyö treni 21 Nisan günü Haydarpaşa Gar girişinde kaza gerçekleştirdi. Kaza sebebi olarak da budenlerin olması gereken ölçülerin çok altında olması gösterildi. Kaza sonucu personel ve yolculardan yaralanan olmazken, yolda hasar gerçekleşti ve tren yolu ancak 5 saat sonra trafiğe açılabilir.

Konu ile ilgili açıklama yapan *Birleşik Taşımacılık Sendikası*, özelleştirme ve taşeronlaştırmanın tüm hızıyla sürdüğünü, demiryollarında sorumlulukların yerine getirilmediğini dile getirdi. Sendika personelin dikkati ve çabası ile kazanın büyümeden atlatıldığını söylerken, TCDD yönetimini yaşanan kazaların ardından sorumluluğu öncelikle personele yüklemeye kolaycılığını göstermesinden dolayı eleştirdi.

Yasaklara ve tehditlere

1 Mayıs

Türkiye'de 1 Mayıslar...

1908 Jön-Türk burjuva devrimiyle birlikte işçi örgütlerinin gelişimi hız kazanır. Cumhuriyet öncesindeki 1 Mayıs kutlamaları Osmanlı yönetiminin bu son döneminde görülür.

1 Mayıs 1909'da Üsküp'te işçilerin düzenledikleri kutlama toplantısı, kitlesel olmasa da ilk 1 Mayıs kutlaması olması bakımından anlamlıdır.

1911 yılında Selanik'te tütün, liman ve pamuk işçileri, güçlü bir 1 Mayıs gösterisi düzenleyerek bu günü kutlarlar.

İstanbul işçilerinin ilk 1 Mayıs kutlaması ise 1912 yılında gerçekleşir. Pangaltı'daki Belvü bahçesinde düzenlenen bir toplantıyla kutlanır 1 Mayıs. Bu kutlamaya dönemin gazetelerinde, "Osmanlı sosyalistlerinin idaresinde 1 Mayıs kutlandı" başlığı altında yer verilir. Aynı yıl Selanik işçileri de 1 Mayıs'ta büyük bir gösteri düzenlerler.

1912-1921 arasındaki yıllar, hem 1 Mayıs hem de işçi hareketleri açısından, dünya savaşının etkisiyle hareketsizlik yılları olarak yaşanır.

İşgale karşı kızıl bayraklı 1 Mayıs!

I. Dünya Savaşı'ndan sonra ise ilk kez 1921 yılında, işgal koşullarına rağmen, önceki yıllara oranla daha güçlü gösteriler düzenlenir 1 Mayıs'ta. İşgal kuvvetleri ve Osmanlı hükümeti 1 Mayıs'ı yasaklasa da Tramvay, Vapur ve Haliç Tersanesi işçileri grev ilan ederek kutlamalarını gerçekleştirdi. Şirket-i Hayriye, Seyr-i Sefain, Haliç idaresi üçlüsünde çalışan tersane işçileri 1 Mayıs 1921 günü iş bırakarak tramvay işçileriyle birlikte 1 Mayıs'ı kutladı. İştirakçi Hilmi önderliğinde Halk İştirakiyyun Fırkası'nın düzenlediği 1 Mayıs'a işçiler kızıl bayraklarla katıldı ve Kasımpaşa'dan Şişli Hürriyet-i Ebediye Tepesi'ne kadar yürüdüler.

İlk düzenli kortejler halinde düzenlenen bu 1 Mayıs yürüyüşünde mavi tulumlu işçilerin boynunda kızıl atkılar bulunuyordu. Bu 1 Mayıs kutlaması tütün ve elektrik idaresinde çalışan işçiler tarafından desteklenir. 1 Mayıs 1921 İşgal altındaki İstanbul'da emperyalist işgale karşı bir eyleme de dönüştü. Aynı gün Halk İştirakiyyun Fırkası'nın Beyoğlu'ndaki binasında kutlama düzenlenir. Burada binaya kızıl bayrak asılır ve hep bir ağızdan Enternasyonal marşı okunur. Akşam geç saatlere kadar süren kutlamalarda gün boyu işçi marşları söylenir.

Aynı gün Türkiye Sosyalist Fırkası da Babıali'deki merkezinde tören yapar, akşama kadar marşlar söylenir.

1 Mayıs 1922'de de, yine emperyalist işgal koşullarında büyük şehirlerde mitingler düzenlenir. İşçiler İstanbul'da Enternasyonal'i söyleyerek yürüyüş yaparlar ve bildiriler dağıtılır. Ankara'da ise İmalatı Harbiye işçileri başta olmak üzere, diğer işçilerin de katıldığı bir toplantı düzenlenir. Tüm dünya işçilerine

ve İstanbul'da bulunan işçi örgütlerine kutlama telgrafları çekilir.

4 Mart 1923'de İzmir İktisat Kongresi toplanır ve bu kongreye katılan işçi delegasyonunun önerisiyle, pek çok talebin yanısıra, 8 saatlik işgünü ve 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması da kabul edilir. Kurtuluş Savaşı yıllarında emekçi sınıfların desteğine ihtiyaç duyan Kemalist burjuvazinin, zaferini kesinleştirdikten sonra artık onlara ihtiyacı kalmamıştır. Nitekim İzmir İktisat Kongresi'nin tüm bu kararları tümüyle kağıt üzerinde kalır.

1923 yılında 1 Mayıs, birçok işçi ve aydının tutuklanması sonucunda İstanbul'da kutlanamaz. "1923 Tevkifatı" ile yoğun bir baskı ve terör uygulayan siyasi iktidar, İstanbul Millî İşçi Birliği'ni, 1 Mayıs gösterisine çağrı bildirimlerinin dağıtılması gerekçesiyle kapatır. Türkiye Sosyalist İşçi ve Çiftçi Partisi üyelerinden 20 kişi tutuklanır. Bu baskı ve terör ortamına rağmen, 1 Mayıs Ankara'da mürettepler, askeri fabrika ve şimendifer işçileri tarafından kutlanır.

Bu baskı ve terör 1924 yılında da tekrarlanır. Bu nedenle İstanbul'da hiçbir kutlama yapılamaz. İşçileri "8 Saatlik İşgünü" için mücadeleye çağıran bildirimleri dağıtanlar tutuklanır. Amele Teali Cemiyeti'nin Çelik Kol isimli gazetesi kapatılır. Bildiri dağıttığı ve yakasına kırmızı karanfil taktığı gerekçesiyle pek çok işçi gözaltına alınır. Ankara'da küçük çapta bir kutlama yapılır, Boşnak mahallesinde toplantı düzenleyen işçiler marşlar söylerler.

1925 1 Mayıs'ı Amele Teali Cemiyeti'nin düzenlediği bir toplantı ile kutlanır. Yayınlanan 1 Mayıs broşürü nedeniyle Amele Teali Cemiyeti önderleri tutuklanır. Şeyh Sait ayaklanmasını bahane eden Kemalist burjuvazi, Takrir-i Sükun yasasıyla zaten kısıtlı olan işçilerin hak ve özgürlüklerini tümüyle ortadan kaldırır. 27 Mayıs 1925'te hükümet özel bir kararname çıkararak, 1 Mayıs gösterilerini yasaklar. 1 Mayıs'ı resmi "bahar bayramı" olarak ilan eder.

Tüm bu baskılara karşın 1927 yılı 1 Mayıs'ında kutlamalar yapılır. İkdam Gazetesi o gün şöyle yazar: "2000'e yakın işçi işini terk etti ve Teali binasında toplanarak hep birlikte ünlü şair Nazım Hikmet'in yazıp bestelediği iş türküsünü söylediler." Sonuç olarak Amele Teali Cemiyeti yasadışı bir kuruluş olarak kapatılır, 150 aktif üyesi ve yönetim kurulu tutuklanır.

Cumhuriyet Türkiye'sinde son olarak 1 Mayıs, 1928 yılında kutlandı ve ardından uzun bir sessizlik dönemi başladı. Kemalist burjuvazi işçi sınıfına ve örgütlerine uyguladığı baskı ve terör ile 1 Mayıs kutlamalarını engelledi. 1 Mayıs'ın, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak gerçek içeriğine ve anlamına uygun kutlamalarının yapılabilmesi için kitleler uzun yıllar harekete geçirilemedi. 1960 yılı sonrasında ise, Türk-İş'in girişimiyle, 24 Temmuz 'İşçi Bayramı' olarak kabul edildi. Burjuvazi ve gerici Türk-İş yönetimi bu sahte "İşçi Bayramı" ile, tüm dünya işçilerinin dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı Türkiye işçi sınıfının bilincinden hepten silmek istiyordu.

e karşı devrimci sınıf kararlılığıyla s'ta Taksim'e!

1977, unutulmaz yılın adı!

Uzun yıllar sonra 1 Mayıs, ilk olarak 1976 yılında yeniden, ama bu kez onbinlerce işçi, emekçi ve devrimcinin katılımıyla, coşkulu bir biçimde İstanbul Taksim Alanı'nda kutlandı. Türkiye işçi sınıfı yasak zincirini nihayet kırmıştı. 1976 yılındaki bu ilk kutlamada mücadele isteğini ve coşkusunu tüm görkemiyle ortaya koydu. Uzun onyıllar sonra gerçekleştirilen bu kitlesel ve coşkulu kutlamanın etkileri de çok geniş oldu. Devrimciler ve emekçiler arasında büyük bir heyecana, sermaye çevrelerinde ise aynı ölçüde büyük bir korku ve tedirginliğe yol açtı.

Sermaye çevreleri 1 Mayıs'ların mücadele günü haline getirilmesinden duydukları rahatsızlığı 1 Mayıs 1977 öncesinde her vesile ile ortaya koydular. Haftalar öncesinden, özellikle gerici ve faşist burjuva basını aracılığıyla provokatif bir hava yaratmaya çalıştılar. Dönemin DİSK'ine egemen reformist sendika bürokratları da, anti-demokratik ve tekelci tutumlarıyla, böyle bir ortamın doğmasını kolaylaştırdılar. 1 Mayıs 1977 günü Taksim'de toplanan yüzbinlerce göstericiye karşı NATO güdümlü Kontr-gerilla eliyle uygulanan faşist provokasyon sonucunda 36 emekçi ve devrimci yaşamını yitirdi. Fakat 1 Mayıs'ların mücadeleye coşkusunu kırmak isteyen burjuvazi amacına ulaşamadı. Ertesi yıl (1978) Taksim 1 Mayıs Alanı'nı yine yüzbinlerce işçi doldurmuştu. Üstelik aynı yıl 1 Mayıs Türkiye'nin dört bir tarafında kitlesel gösterilere sahne oldu.

Sıkıyönetimin baskı ve yasaklarına, DİSK yönetiminin teslimiyetçi tutumuna rağmen 1 Mayıs, 1979 ve 1980 yıllarında da, Türkiye'nin birçok yerinde grevler, boykotlar, iş yavaşlatma ve yasadışı kitlesel gösterilerle militanca kutlandı. Bu görkemli kutlamalar ancak 12 Eylül faşist askeri darbesiyle bir dönem için engellenebildi.

1988'den itibaren işçiler ve devrimciler yasakları çiğneyerek sokaklara çıkmaya başladılar. Bu uğurda şehit düşenler oldu. Fakat 1 Mayıs yeniden kazanıldı. 1989 yılında genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı vurularak şehit düşerken, 1990 yılında Gülay Beceren polisin açtığı ateş nedeniyle felç oldu. Yine '96 1 Mayıs'ında polisin devrimci kortejlere ateş açması sonucu 3 emekçi, Dursun Odabaşı, Hasan Albayrak ve Levent Yalçın şehit düştü. Fakat bu saldırılar da emekçilerin alanlara çıkmasına engel olamadı.

Dünya tarihinde 1 Mayıs!

Kapitalizmin gelişme dönemindeki yoğun baskı ve sömürü, düşük ücretler ve günde 14-18 saati bulan uzun çalışma saatleri, "8 saatlik işgünü" talebinin, dünyada işçi sınıfının en temel ekonomik istemlerinden biri olarak ortaya çıkmasına yol açtı. İlk olarak 21 Nisan 1856 yılında Avustralya işçi sınıfı grev ve kutlamalarla bu talebi dile getirdi. Bu talep doğrultusundaki mücadeleyi bir işçi bayramı ile bütünleştirmek düşüncesini ilk ortaya atan da yine Avustralya işçi sınıfı oldu.

Örgütlü mücadelenin başlangıcına damgasını vuran bu eylemler devamlılık kazanarak, diğer ülkelerin proletaryasınca da benimsendi ve dayanışma için önemli bir etki yarattı.

1866 yılında, Amerikan işçileri Baltimore'da toplandıkları kongrelerinde, günlük çalışmanın 8 saatle sınırlandırılmasının yasaya bağlanması konusunda bir kongre kararı aldılar. Ancak işçilerin bu talebi reddedildi. "8 saatlik işgünü" artık Amerikan işçi sınıfının ortak talebi haline gelmişti ve onların örgütlü mücadelelerinin başlangıcına damgasını vuracak, kana bulanıran zorlu mücadelelerle, işçi sınıfı bu hakkı zamanla burjuvaziden zorla alacaktı.

1884 yılında Şikago'da toplanan **Amerika İşçi Federasyonu** ve **Uluslararası İşçiler Birliği**, "8 saatlik işgünü"nü burjuvaziye zorla kabul ettirmek kararı aldılar. Bu karara göre iki yıl sonra, 1 Mayıs 1886'da, 8 saatlik işgünü için genel greve gidilecek, miting ve gösteriler yapılacaktır.

Amerikan burjuvazisi bu karara karşı yoğun bir saldırıya geçti. Burjuvazinin elindeki ve denetimindeki kapitalist basın tekelleri, miting öncesinde, ortalığın kan gölüne çevrileceği türünden kışkırtmalarda bulunuyorlardı. Bunlardan örneğin Chicago Tribune gazetesi, "Kenti yıkıp yakacaklar, öyle mi? Bunun önünü almak için gerekirse Şikago'nun her sokak lambası bir işçinin cesediyle süslenecektir" diye pervasızca saldırıyordu.

1 Mayıs 1886 günü, hemen tüm sanayi merkezlerinde; New York, Philadelphia, Şikago, Louisville ve Baltimore'de 200 bini aşkın işçi genel greve gitti. Ve Şikago'da 80 binden fazla işçi yürüyüşe geçti, miting ve gösterilerde 8 saatlik işgününün vurgulandığı konuşmalar yapıldı.

Genel grevin ve bu eylemlerin daha da yaygınlaşmasından korkan burjuvazi, silahlı resmi güçlerinin yanısıra ajan-provokatörler tutarak saldırıya geçti. 3 Mayıs günü Mc Cormic fabrikasının önünde toplanan işçiler greve katılmayan diğer işçilere çağrı yaparken, bu silahsız işçilerin üzerine ateş açıldı ve bir işçi öldürüldü. İşçiler bu kanlı saldırıyı protesto etmek için toplandılar ve miting kararı aldılar.

4 Mayıs gün işçiler daha güçlü bir gösteri düzenlediler. Mitingin bitmesine yakın, sayıları birkaç yüzü bulan polis miting alanına girdi. Hemen ardından, nereden geldiği belli olmayan bir bomba polislerin bulunduğu yere düştü. Bomba atıldıktan hemen sonra miting yeri tam bir savaş alanına döndü. İşçiler kurşun yağmuruna tutuldular. 4 işçi, 7 polis öldü ve pek çok işçi de yaralandı. 8 işçi önderi sendikacı ve yüzlerce işçi tutuklandı. 1,5 yıllık göstermelik bir yargılama sonucunda işçi önderlerinden dördü; August Spies, Albert Parsons, George Engel ve Adolph Fisher idama mahkum edildiler.

11 Kasım 1887'de idam sahasına giden August Spies; "Sessizliğimizin, bugün boğduğunuz seslerden daha güçlü olacağı gün de gelecektir", diyordu son sözlerinde. Gerçekten de tüm bu baskılar ve idam kararları tepkilere, uluslararası dayanışmaya ve mücadelelere yol açacaktı.

Üç yıl sonra, 1889 yılında, 14-21 Temmuz günleri arasında Paris'te toplanan II. Enternasyonal'in 1. Kongresinde, 1 Mayıs, dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele için direniş günü olarak kabul edildi. 1 Mayıs'ın her yıl, grevler, gösteriler ve mitinglerle tüm dünyada kutlanmasına karar verildi.

Emeği sermayeye karşı mücadele günü olan 1 Mayıs, burjuvazinin yüreğine her zaman korku salmış; çeşitli ülkelerin burjuvazisini, bu mücadele gününe karşı 1886 Şikago benzeri provokatif tertiplere ve katliamlara yöneltmiştir:

Örneğin, 1906 yılı 1 Mayıs'ında Fransa'da düzenlenen mitingde, burjuvazi ajan provokatörleri ile saldırmış, miting kana bulanmıştır. 1929 yılında ise Almanya'da bir benzeri tertiplenerek polis ve provokatörler işçilere saldırmış, 33 işçi yaşamını yitirmiştir.

Bunun daha yakın tarihe ait bir örneği ise Türkiye'den biliyoruz. Emekçi hareketindeki yükselişten korkuya kapılan ve bunun 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansımaya tahammül edemeyen Türk burjuvazisi, 1977 yılı 1 Mayıs'ında kontr-gerilla eliyle büyük bir provokasyon ve katliama başvurdu. Gerçekleştirilen katliamda 36 işçi ve emekçi yaşamını yitirdi.

BDSP'nin 2007 1 Mayısı ardından yaptığı açıklama...

1 Mayıs'ta sınıfın devrimci iradesi kazandı!

Sermaye devletiyle işçi sınıfı, düzenle devrim arasında 1 ayı aşkın bir süredir devam eden irade savaşının galibi işçi sınıfıdır. Devrimciler, devrimci işçiler ve emekçiler tüm Türkiye işçi sınıfı adına ve sadece irade ve kararlılığın gücüyle Taksim'i fethetmiş bulunuyor.

Sermayenin devleti, Taksim civarına ulaşabilen işçi sayısının çok çok üstünde yığınak yaptığı silahlı güçlerine, zırhlı araçlarına, gaz bombalarına rağmen bu savaşı kaybetmiştir. Çünkü çatışma asıl olarak iki tarafın iradeleri arasında yaşanmıştır. Valinin tüm yalanlarına rağmen çatışmanın işçi sınıfı cephesinden tek silah kullanılmamış, tek kurşun sıkılmamıştır. Sermayenin devleti, silahsız kitlelerin üzerine bir kez

daha silahlarıyla saldırmasına rağmen yenilmekten kurtulamamıştır.

Şimdi İstanbul valisi, bu yenilginin psikolojisiyle yalana ve demagojiye başvuruyor. İşçi sınıfına yönelik azgın saldırganlığın ve İstanbul halkına çekirilen işkencenin suçunu 1 Mayıs'a, işçi sınıfına, devrimcilere yüklemeye çalışıyor. Ama bu kez başaramayacak. Tüm suç sermaye devletinde, onun İstanbul'daki temsilci ve uygulayıcısı olan validedir. İstanbul valisi istifa etmeli, 1 Mayıs günü estirdiği terörün hesabını vermelidir.

Ancak, bu terörün devamını engellemek için bu yeterli değildir. Valinin sarıldığı ve her türlü hak arama yolunu terörle kesme aracı olan iller idaresi yasası çöpe atılmalıdır. 1 Mayıs günü uygulanan canlı yayın yasağı, bu tür faşist yasaların sadece düzen muhaliflerini değil, düzen güçlerini de hedefleyebileceğini kanıtlamıştır.

Sınırsız söz, basın, gösteri özgürlüğü için, iller idaresi yasasının iptali için, 1 Mayıs terörünün hesabını sormak için mücadeleyi yükseltelim! 1 Mayıs zaferinin gücüyle hak ve özgürlüklerimizi genişletmek için ayağa kalkalım!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

1 Mayıs 2008:

Mücadele edenlerden Taksim çağrısı...

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 19 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 2008 1 Mayıs'ında Taksim'de buluşma çağrısı yaptı. SSGSS'na karşı mücadele sürüyor 1 Mayıs'ta Taksim'e! / Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını platform adına Nebat Bukrek okudu. Basın açıklaması; 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşma çağrısı yapan şu sözlerle son buldu: "(...)Biz Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu bileşenleri olarak 2008 1 Mayıs'ına kapitalist ve emperyalist politikaların hedefi olan herkesi işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta DİSK, KESK ve TÜRK-İŞ konfederasyonlarının çağrısı doğrultusunda Taksim'deki büyük buluşmaya katılmaya davet ediyor, olanaklarımızı seferber edeceğimizi ilan ediyoruz."

Eylem boyunca "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi memur elele genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DTP: Taksim'deyiz!

DTP Grup Başkanı Ahmet Türk, 22 Nisan günü grup toplantısında yaptığı konuşmada 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerle birlikte Taksim'de olacaklarını belirtti.

Türk toplantıda şu sözleri söyledi: "...Bakanlar Kurulu'nda 1 Mayıs'ın resmi tatil olmayacağı açıklandı, işçi emekçi karşıtı bir hükümetten zaten fazla bir beklentimiz yok. 1977 yılında işçi emekçilerimizin üzerine sıkılan kurşunlara sahne olan Taksim demokrasi, adalet, barışın alanı olmalı. Bu konuda sendikalarımızın, işçilerimizin, emekçilerimizin yanındayız. İşçilerle kol kola yürüyeceğiz"

BMİS: Cevabı Taksim'de vereceğiz!

Birleşik Metal İş Sendikası 22 Nisan tarihinde yaptığı yazılı açıklama ile AKP hükümetinin 1 Mayıs kararlarını protesto etti. Yaptığı açıklamada bugüne kadar emekten ve demokrasiden yana hiçbir adım atmamış bir iktidarın 1 Mayıs'ı tatil ilan etmesini ve Taksim'in kapılarını emekçiye açmasını beklemenin büyük saflık olacağını dile getiren Birleşik Metal İş, gereken cevabın 1 Mayıs'ta Taksim'de verileceğini söyledi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: "İşçi sınıfının kaybedilmiş otuz yılı, hiç olmazsa öğrettiği dersler açısından büyük bir deneyim olmuştur.

Biz 1 Mayıs'ları da Taksim Meydanı'nı da "hak verilmez alınır" ilkesinden yola çıkarak söke söke elde ettik, yine alacağız.

Taksim'i her türlü gösteriye açık da iş emekçilere gelince yan çizenlere gereken cevabı; 1 MAYIS 2008'de hep birlikte vereceğiz!"

DİSK'ten açıklamalar....

1 Mayıs'ta karanfillerle Taksim Meydanı'na....

1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını ilan eden TÜRK-İŞ, KESK ve DİSK 16 Nisan tarihinde yeniden Taksim'e çağrı yaptı. TÜRK-İŞ Genel Sekreteri Mustafa Türkel, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ve KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir ile 3 konfederasyonun temsilcileri İstanbul'da gerçekleştirdikleri toplantının ardından "500 bin emekçi olarak ellerimizde karanfillerimizle, özgürlük türkümüzü söylemek üzere Taksim'i çiçek bahçesine çevireceğiz!" açıklamasında bulundu.

"Malumun ilanı" değil resmi tatil!

DİSK, 21 Nisan günü yaptığı açıklamada 1 Mayıs'la ilgili yasa tasarısının "malumun ilanı" türünden bir yasa tasarısı olduğunu ve bu haliyle 1 Mayıs'ın "tatilsiz bayram" olarak kalacağını duyurdu.

DİSK'in açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "...Toplumumuzun da bir mutabakat içerisinde Hükümetten beklentisi, Türkiye'nin olağanüstü dönemlerin bir mirası olarak taşıdığı çağdışı tabulardan arınarak 1 Mayıs'ın RESMİ TATİL'li İŞÇİ BAYRAMI olarak ilan edilmesidir. Bunun dışında gerçekleştirilecek bir 'yasal düzenleme', bizim açımızdan MALUMUN İLANI'ndan öte bir anlam taşımamaktadır ve taşımayacaktır!"

"Talep etmiyoruz, Taksim'de olacağız!"

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi Bakanlar Kurulu'nun ardından 23 Nisan günü bir açıklama yaptı. DİSK, "siyasi iktidarın emek karşıtı yüzünü bir kez daha ortaya koyduğunu" söyledi. Çelebi'nin açıklaması şu sözlerle devam etti: "1 Mayıs'ın bayram ve tatil ilan edilmemesinin "ekonomik gerekçelerle", Taksim'de kutlanmasının ise "terörle mücadele" gibi havsalamızın almayacağı ifadelerle açıklanması, kelimenin tam anlamıyla "abesle iştigal"dir ve güllüp geçemeyeceğimiz kadar da trajediktir!"

1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi konusunda günlük ekonomik kayıpları gerekçe gösteren hükümetin açıklamalarına Çelebi yaşanan asıl kaybın nereden kaynaklandığını verilerle açıkladı. 1 Mayıs'ın 166 ülkede resmi tatil ve bayram olduğunu hatırlatan Çelebi, son olarak talep etmediklerini, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını söyledi.

İşçilere 1 Mayıs çağrısı...

“İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor”

V. I. Lenin

İşçi yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, 1 Mayıs geliyor. İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor: sermaye dünyası ile emek dünyası, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir tarafta bir avuç kan emiciler var. Bunlar fabrikaları ve değirmenleri, alet ve makinaları ele geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve dağ gibi paraları kendi özel mülkleri yapmışlardır. Hükümeti ve orduyu uşakları, yıgdıkları servetin sadık bekçi köpekleri yapmışlardır.

Diğer tarafta ise milyonlarca mülksüz vardır. Onların hizmetinde çalışabilmek için parababalarına yalvarmaya zorlandılar. Emekleriyle bütün serveti yarattılar; bununla birlikte, bütün hayatları boyunca bir parça ekmek için mücadele etmek, sadaka dilenir gibi çalışmak için yalvarmak, çok ağır çalışmayla güçlerini ve sağlıklarını kaybetmek ve köylerdeki ahır gibi evlerde ya da büyük kentlerdeki bodrum ve tavan aralarında açlıktan ölmek zorundadırlar.

Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar. İşçiler, ortak çalışmayla yaratılan servetin bir avuç zengin için değil, bütün çalışanlar yararına kullanılacağı bir toplum sistemi için savaşıyorlar. Toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları, bütün çalışanların ortak malı yapmak istiyorlar. Zengin ve yoksul olarak bölünmeyi ortadan kaldırmayı, emeğin ürünlerinin işçilere, kendilerine gitmesini ve insan türünün bütün başarılarının, çalışma biçimindeki bütün gelişmelerin çalışan insana baskı aracı olarak hizmet etmesini değil, ama onun kaderini düzeltmesinde aracı olmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi, bütün ülkelerin işçilerine sonsuz kurbanlara mal olmuştur. Kendi hakları olan daha iyi hayat ve gerçek özgürlük için oluk gibi kan akıtmışlardır. İşçilerin davası için savaşanlar, hükümetler tarafından korkunç işkencelere uğramışlardır. Ama bütün işkencelere rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güçleniyor.

İşçiler, sosyalist partilerde gittikçe daha sıkı olarak birleşiyorlar, bu partilerin destekçilerinin sayısı milyonlara yükseliyor ve sürekli olarak, adım adım, kapitalist sömürücüler sınıfı üzerinde tam bir zafere doğru ilerliyorlar.

Rus proletaryası da yeni bir hayata doğru uyanıyor. O da bu büyük mücadeleye katıldı. Bu kölelik durumundan kurtuluşun olmadığı ve acı hayatında ışık zerresi göremeyen işçilerimizin baş eğen köleler olduğu günler geride kalmıştır. Sosyalizm ona kurtuluş yolunu göstermiştir ve binlerce savaşçı öncü bir yıldız gibi kızıl bayrak etrafında toplandılar. Grevler işçilere birliğin gücünü gösterdi, karşı koymasını öğretti ve sermayeye örgütlü emeğin ne kadar dehşetli bir güç olduğunu gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin kendi emeklerinden yaşayıp, geçindiklerini görmüşlerdir. İşçiler, birleşik mücadelenin ruhuyla,

özgürlük ve sosyalizm özlemiyle harekete geçtiler. İşçiler, çarlık hükümetinin kötü ve karanlık bir güç olduğunu anlamışlardır. İşçilere mücadeleleri için özgürlük gerekir, ama çarlık hükümeti onların ellerini ve ayaklarını bağlamaktadır. İşçilere toplanma özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, gazete ve kitap özgürlüğü gereklidir, ama çarlık hükümeti, özgürlük için her mücadeleyi kamçıyla, hapisle, süngüyle bastırıyor. “Kahrolsun Otokrasi!” haykırışları bütün Rusya’yı kaplamış, caddelerde, işçilerin büyük yığın toplantılarında daha çok duyulmuştur. Geçen yaz Güney Rusya’da onbinlerce işçi daha iyi bir hayat, polis zulmünden kurtulmak için savaşmak amacıyla ayaklandı. Burjuvazi ve hükümet, büyük kentlerin bütün sanayi hayatını bir darbeye durduran işçilerin dehşet verici ordusu karşısında titrediler. İşçilerin davasının birçok savaşçısı, çarlığın “iç düşmana” karşı gönderdiği askerlerin kurşunlarıyla can verdi.

Ama hiçbir güç bu “iç düşman” yenemez, çünkü yönetici sınıflar ve hükümet onun emeğiyle yaşıyor. İşçilerin uğradığı her yenilgi saflarına yeni savaşçılar kazandırır, daha geniş yığınları yeni bir hayata doğru uyandırır ve onları yeni mücadelelere hazırlar.

Şimdi Rusya’nın yaşadığı olaylar, işçi yığınlarının bu uyanışının daha hızlı ve daha yaygın olmasını gerektiriyor ve bizler de bütün gücümüzü ortaya koyarak proletaryanın saflarını birleştirmeli, onu daha kararlı mücadele için hazırlamalıyız. Savaş, proletaryanın en geri kısımlarını bile politik mesele ve problemlerle ilgilenmeye itiyor. Savaş, Rusya’yı yöneten otokratik düzenin mutlak çürümüşlüğünü, polisin ve saray avanesinin mutlak caniliğini gittikçe daha açık ve canlı olarak gösteriyor. Halkımız, ülkede yoksulluk ve açlıktan mahvolurken, binlerce mil uzakta olan ve yabancı insanların oturduğu topraklar için yıkıcı anlamsız bir savaşa sürüklenmektedir. Halkımız politik esaret altındayken, başka halkları köleleştirmek için savaşa sürüklenmektedir. Halkımız, ülkede politik düzenin değişmesini istiyor, ama dikkatleri dünyanın öteki ucundaki silahların

gürültüsüyle saptırılmaya çalışılıyor.

Ama çarlık hükümeti, tehlikeli oyununda, ulusun servetini ve Pasifik kıyılarında ölüme yolladığı genç insanları canice boş yere harcamada çok ileri gitmiştir. Her savaş, halkın üstüne ağır bir yük getirir. Kültürlü, özgür Japonya’ya karşı zorlu savaş da Rusya üzerine korkunç bir yük getirdi. Ve bu yük, polis despotluğunun uyanan proletaryanın darbeleri altında yıkılmaya başlamış olduğu bir zamanda geldi. Savaş, hükümetin bütün zayıf noktalarını çırılçplak ortaya seriyor, bütün sahte maskeleri düşürüyor, içteki bütün çürümüşlükleri açıklıyor; savaş, çarlık otokrasisinin mantıksızlığını herkes için açık hale getiriyor, halkın oy verme hakkının olmadığı, cahil ve yıldırılmış olduğu Rusya’nın, hala polis idaresine bağlı olan eski Rusya’nın can çekiştiğini herkese gösteriyor.

Eski Rusya ölüyor. Özgür Rusya ise onun yerini almaktadır. Çarlık otokrasisini korumuş olan karanlık güçler batıyor. Ama ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halka sahte olmayan gerçek bir özgürlük kazandırabilir. Ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı aldatacak, haklarını kısıacak, onları burjuvazinin elinde sadece bir alet yapacak olan her türlü çabayı önleyebilir.

İşçi yoldaşlar!

Çok yakındaki belirleyici savaşa iki kat daha fazla enerjiyle hazırlanalım. Sosyal-Demokrat proletaryanın safları daha sıkılaşsın! Sosyal-Demokrat proletaryanın şiarı daha geniş alanlara yayılsın! İşçi talepleri kampanyası daha cesur olarak yürütülsün! 1 Mayıs’ın kutlanması, devamına binlerce yeni savaşçı kazandırsın ve bütün halkın özgürlüğü, sermayenin boyunduruğunda çalışan herkesin kurtuluşu için büyük mücadelemizde güçlerimiz artsın!

Yaşasın sekiz saatlik işgünü!

Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

Kahrolsun cani ve yağmacı çarlık otokrasi!

Nisan 1904

1 Mayıs faaliyetlerinden...

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Devlet terörüne rağmen yaygın 1 Mayıs faaliyeti...

1 Mayıs'a sayılı günler kala bölgemizde faaliyetimiz devam ediyor. Hazırlık sürecine yönelik yoğunlaşan çalışmamız fabrikalar ve emekçi semtlerinde kendini hissettiren biçimde sürüyor. Mart ayının ortasında yaptığımız Küçükçekmece İşçi Platformu toplantısıyla 1 Mayıs 2008 sürecini başlatmış olduk. Toplantıda fabrikalar, SSGSS gündemi ve 1 Mayıs'ın nasıl örgütleneceği üzerine konuştuk. Nisan ayının başında yaptığımız ikinci Küçükçekmece İşçi Platformu toplantısında ise daha somut kararlar alındı. Alınan kararlar şunlardı: Fabrika toplantıları, fabrikalara seslenen özel sayılar, KİP imzalı iki çeşit afiş, 1 Mayıs gündemli *Emekçinin Gündemi* yerel gazetemiz ve kitlesel bir piknik...

Bölgemizde fabrikaların, işçi ve emekçilerin yoğun olduğu Güneşli, Yenibosna, Sefaköy, Söğütluçeşme ve Şahintepe, Bayramtepe'de bin adet BDSP ve bin adet KİP imzalı afiş kullandık. Devletin kolluk güçlerinin neredeyse nefes aldirtmayan saldırılarıyla karşı karşıya kaldık. Sermaye devletinin uşakları para cezaları keserek devrimci faaliyeti engellemeye çalıştı. Devletin terörünün hiçbir zaman faaliyetimizi kesintiye uğratamayacağını, afişlerimizi yaygın bir şekilde yaparak gösterdik.

Ayrıca, iki metal fabrikasının sorunlarıyla bütünleştirilmiş 1 Mayıs'a çağıran özel sayılar hazırlayarak dağıttık. Üç tekstil fabrikasına da özel sayılarla seslendik. Bu çalışma işçiler tarafından büyük bir ilgiye konu oldu. Kimi fabrikalarda bu bildiri dağıtımları işçiler arasında tartışmalara yol açtı. Kimi orta ölçekli ve büyük fabrikalarda verilmeyen paralar verildi, görevini iyi bir şekilde yerine getiremeyen müdürler işten atıldı.

BDSP imzalı özel sayılar ise Şahintepe, Sefaköy İnönü Mahallesi'nde yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Sabah saatlerinde sanayi sitelerinde, işçi ve emekçilerin yoğun geçtiği güzergahta ve Şahintepe ve Sefaköy'de *Kızıl Bayrak* satışları yaparak 1 Mayıs Taksim ajitasyonunu yükselttik.

Önümüzdeki günlerde GOP ve Topkapı'dan işçilerle birlikte bir piknik gerçekleştireceğiz. Müzik, şiir, tiyatro ve söyleşinin yer aldığı programa yönelik yoğun bir çalışmamız var. Piknik biletlerini yaygın bir şekilde kullandık.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Anadolu Yakası'nda çok yönlü 1 Mayıs çalışması

Anadolu Yakası'nda yoğun bir 1 Mayıs faaliyeti örüyoruz. 1 Mayıs'ın politik ve pratik hazırlıklarının birbirine paralel bir biçimde yürütüyoruz. Bu yıl çitayı daha yukarıda tutarak geçen yılı aşan bir kararlılığı oluşturmaya çalışıyoruz. Birçok emekçi mahallesine ve fabrikalar bölgesine asılan yüzlerce afiş ve dağıtılan binlerce bildiri bu amaca yönelik. Hem geçen senenin kararlılığı hem de son işçi eylemleri, 1 Mayıs'ın geçtiğimiz yılı aşacağına dair işaretleri daha şimdiden veriyor.

Anadolu Yakası'ndaki komünistler olarak yaklaşık bir ay önce başladığımız 1 Mayıs çalışmamızın finaline yaklaştık. Afişlerimizin emekçi mahallelerine asılmasıyla başlayan çalışma, bölgede geniş bir

bileşenle oluşturulan bir komiteyle devam ettirildi. Bu komitenin çeşitli sektörlerle ve çalışma alanlarına göre komisyonlara bölünmesiyle daha da özgünleşen çalışmamız, alanlarda daha hedefli ve sonuç alıcı bir perspektifle hareket etti. Sektör, fabrika, emekçi kadın ve genç işçilerden oluşan bileşenlerle şimdiye kadar 8 ayrı toplantı yapıldı. Bu toplantılar, çalışmanın planlaması ve yürütülen çalışmaların değerlendirilmesi çerçevesinde şekillendi. Fabrika ve sektöre yönelik özgün bir çalışma yürütüldüğü için, mevcut sorunların aşılması çerçevesinde planlamalar yapıldı. Şimdiye kadar yapılan çalışmalar içinde en anlamlısı 6 Nisan mitingine yönelik çalışma oldu. Sendikal bürokrasinin sürece seyirci kalan tutumuna karşı tabandan geliştirilen inisiyatifle alana yüzlerce işçi taşındı.

1 Mayıs materyallerimizi büyük ölçüde tüketmiş bulunuyoruz. 1 Mayıs'tan birkaç gün önce kullanacaklarımız dışında bildiri, bülten ve afişlerimiz sanayi havzalarına ve emekçi mahallerine ulaşmış oldu. Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak materyallerimizin ulaştığı yerlerde kısmi hareketlilik de gözden kaçmıyor. Okurlarımız materyallerimizi görünce kurumlarımıza geliyor, genç taraftarlarımız ise 1 Mayıs çalışmasının aktif bir unsuru oluyor. Afiş asılan ve bildiri dağıtılan yerlerin çevresinde oturanlar komünistlerin faaliyetini konuşuyor, okurlarımıza haber veriyorlar.

1 Mayıs'ın işçi sınıfının sermaye ile hesaplaştığı bir gün olabilmesi için işçi ve emekçilerin kendi özlem ve talepleriyle alanlara çıkması gerekiyor. 1 Mayıs çalışmamızın temel amacı, bunu mümkün olduğu kadar geniş bir alana yayabilmek ve sınıfın öfkesini alanlara akıtılabilmektir.

Önümüzdeki günlerde düzenleyeceğimiz piknik de bu hedefe uygun bir biçimde planlanmış bulunuyor. Çeşitli fabrikalardan pikniğimize katılacak işçiler, fabrikaları ile ilgili olarak ayrı ayrı toplantılarını yapacaklar. Binlerce işçinin çalıştığı

işyerinden gelen öncü işçiler de mevcut sorunlarını birbirleriyle tartışarak bir mücadele planı belirleyecekler. Ardından pikniğin katılımcısı tüm işçiler, sınıfın karşı karşıya kaldığı somut sorunlara karşı çıkış ve mücadele yollarını ortak bir forumda tartışacaklar. Yapılan tüm tartışma ve planlamaların ilk hedefi ise kuşkusuz Taksim'de düzenlenecek kızıl 1 Mayıs olacak.

Anadolu Yakası'ndan komünistler

1 Mayıs'a coşkulu hazırlık!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşırken tüm coşkuyla 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.

İlk olarak BDSP imzalı "*Emperyalizme, şovenizme ve devlet terörüne karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" ve "*Güvencesiz çalışmaya, sosyal yıkım saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" şiarlı afişlerimizi yaygın bir şekilde yaptık. Menemen-Ulukent yolu üzeri, Maltepe ve Güzeltepe yolu üzeri, Ata Sanayi Bölgesi, Küçük Çiğli, Çiğli merkez, Harmandalı, Yamanlar ve Onur mahallesinde ve Bayraklı yol güzergâhında afişlerimizi yaygın bir şekilde kullandık. Bunun yanı sıra sabahları işçi servis güzergâhlarında, Çiğli merkezde, Organize girişinde ve Soğukkuyu'da işçilere bildirimlerimizi ulaştırdık. Ayrıca K. Çiğli, Harmandalı, Postacılar ve Onur Mahallesi gibi emekçi semtlerine bildirimlerimizi

ulaştırdık. Bildiri dağıtımlarımız devam edecek.

Çalışmalarımız 21 Nisan günü Yamanlar bölgesinde sermaye devletinin gözaltı saldırısıyla engellenmeye çalışıldı. Jandarma bölgesi olmamasına rağmen afiş çalışması sırasında çalışanlarımız gözaltına alındı. Jandarmanın keyfi tutumu sonucu arkadaşlarımız bir saat Karşıyaka Jandarma Merkez Karakolu'nda tutuldu.

Hiçbir baskı ve engelleme çalışmalarımızı engelleyemeyecek! Afişlerimizle, bildirimlerimizle işçi ve emekçilere ulaşmaya devam edeceğiz!

Ciğli BDSP

TİB-DER: 1 Mayıs'a yürüyoruz!

1 Mayıs'a az bir zaman kala Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak çalışmalarımızı hızlandırdık. 20 Nisan günü tersane işçilerinin yoğun geçtiği noktalara "*İş cinayetlerine, düşük ücretlere, taşeronluk sistemine karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" şiarlı afişlerimizi yaptık. 21 Nisan sabahı Aydıntepe Tren İstasyonu'nda ve Tuzla Gemi önünde 1 Mayıs bildirimlerimizi dağıttık. Dağıtım boyunca işçilerle birebir konuşmanın yanı sıra genel seslenişte bulunduk.

Ayrıca tersaneler havzasında yaşanan kurlsız çalışma ve sömürü koşullarının en büyük sebebi olan taşeronluk sistemine karşı da tersane işçilerini 1 Mayıs'ta TİB-DER pankartı arkasında Taksim'e çağırarak.

22 ve 23 Nisan günleri yine işçi geçiş güzergâhları olan İcmeler, Aydıntepe ve 1. Köprü ile bazı tersanelerin önlerinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. 22 Nisan günü Aydıntepe istasyon ve Tuzla Gemi Tersanesi önüne yaklaşık 1500 bildiri dağıttık. 23 Nisan sabahı erken saatlerde 1. Köprü ve İcmeler istasyon'a yaklaşık 1500 adet bildiri dağıtımını gerçekleştirdik.

Dağıtım esnasında işçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. İşçi arkadaşlarımız devlet yetkililerinin 1 Mayıs üzerine yaptıkları açıklamalarla ilgili sorular sordular. Bazı işçi arkadaşlarımız toplanma yerinin neresi olduğunu sorarak 1 Mayıs'ta Taksim'e geleceklelerini ifade ettiler. Dağıttığımız güzergâhın dışından geçen işçiler bile yol değiştirip yanımıza gelerek bildiri aldılar. Kimi işçiler uzaktan bize el sallayarak "bildiriyi okuduk, çok güzel olmuş" dediler.

Sabah dağıtımlarını bitirdikten sonra akşam iş çıkışı saatlerinde üç ayrı tersaneye bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. GEMAK, RMK ve SEDEF tersanesi önünde gerçekleştirdiğimiz dağıtımlarda işçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırarak.

1 Mayıs çalışmamız işçi semtlerinde yapacağımız toplantılarla, 26 Nisan'da gurbetçi işçilere yönelik 1 Mayıs dayanışma yemeğiyle ve 27 Nisan'da Tersane İşçileri 1 Mayıs pikniği ile devam edecek.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Tüm coşkumuzla 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçiler ve emekçiler o gün sermaye düzenine tüm öfkelerini haykırmaya hazırlanırken, OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak 1 Mayıs'a yönelik yoğun hazırlık içindeyiz.

Öncelikle SSGSS'nin kadın işçilere yönelik saldırılarını anlatan, kadın işçileri mücadeleye ve 1 Mayıs'a çağıran komisyon imzalı bir bildiri çıkarttık. Bildiriyi Emekçi Kadın Kurultayı hazırlıkları sırasında sürekli gittiğimiz kadın işçilerin yoğun çalıştığı fabrikalara dağıttık. 5 Nisan günü dernek programı çerçevesinde "*Sosyal yıkım saldırıları ve emekçi kadın*" başlıklı bir panel gerçekleştirdik.

Sürekli gittiğimiz bir fabrikada 18 Nisan günü öğle arasında kadınlarla 1 Mayıs toplantısı yaptık. İlgiyle karşılaştığımız toplantıdan bir hafta sonra yeni bir toplantı yapma kararı aldık. Ayrıca 24 Nisan günü İMES Organize Sanayi'nde başka bir fabrikada da bir toplantı gerçekleştireceğiz.

Fabrikalara yönelik yürüttüğümüz bu faaliyetler dışında hemen hemen her gün ev ziyaretlerinde bulunuyoruz. 1 Mayıs'ın anlam ve önemini anlatarak OSİM-DER'in 27 Nisan günü gerçekleştireceği dayanışma pikniğine katılmaya çağırıyoruz.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Sincan'da 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz!

Sincan'da sınıf devrimcileri olarak, 1 Mayıs'ın ruhuna uygun bir şekilde alanlara çıkabilmek için çalışmalarımızı yoğunlaştırıyoruz.

Bu çerçevede ilk olarak, BDSP'nin "*Güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşama karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*", "*Emperyalizme, şovenizme ve devlet terörüne karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" ve İşçiden İşçiye imzalı "*SSGSS'ye karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" şiarlı afişlerimizi İstanbul yolu, Eskişehir yolu ve Sincan'da yoğun olarak kullandık.

"*Nisan eylemleri 1 Mayıs'a hazırlığa dönüştürmeli, 1 Mayıs ise genel grev/genel direnişin provası olmalıdır!*" şiarlı bildirimimizi Sincan OSB banliyö tren durağında işçilere ulaştırdık.

Yine Haziran ayının ortalarında gerçekleştirmeyi planladığımız kurultay hazırlıkları çerçevesinde 1 Mayıs gündemini ele alan bir toplantı gerçekleştirdik.

Toplantımızda 1 Mayıs'a ilişkin bir etkinlik yapma kararı aldık. 1 Mayıs etkinliğimizi "Düşük ücretler, fazla mesailer ve güvencesiz çalıştırılma" başlıkları üzerinden 27 Nisan'da gerçekleştireceğiz. Etkinliğin duyurusunu bir dizi materyal kullanarak önümüzdeki günlerde yapmaya başlayacağız.

Ankara'da işçi ve emekçilerin olduğu her alana 1 Mayıs çağrımızı taşımaya devam edeceğiz.

Sincan'dan sınıf devrimcileri

Mamak'ta 1 Mayıs faaliyeti...

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın mücadele çağrısını Mamaklı işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. Bu yıl sosyal yıkım saldırıları ve kölelik koşullarının sermayenin topyekün saldırıları ile artması nedeniyle, 1 Mayıs çağrısını sömürü düzenine karşı kavga çağrısıyla birleştirerek yapıyoruz.

Sınıfa karşı sınıf yaklaşımını Mamaklı emekçilere her süreçte olduğu gibi 1 Mayıs gündemiyle de vurguluyoruz. Bu çerçevede yürüttüğümüz faaliyetin içerisinde düzenlediğimiz "*Sosyal yıkım saldırılarına ve kölelik yasalarına karşı 27 Nisan'da buluşuyoruz*" çağrısıyla örgütlediğimiz şenliğin çalışmasını da sürdürüyoruz. Şenliği, kölece yaşam koşullarına karşı işçi ve emekçilerin mücadele kürsüsüne dönüştürmeyi hedefliyoruz. Şimdiye kadar 4 bini aşkın "*Onurumuz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta alanlara!*" şiarlı BDSP bildirimlerinin dağıtımını şenlik çağrısı ile birlikte Mamaklı işçi ve emekçilere ulaştırdık. Bu çağrımızı emekçilerle birebir konuşarak yapıyoruz. Emekçilerin evlerine giderek yer yer tartışmalar ve sohbetler gerçekleştiriyoruz. 2008 1 Mayıs'ında "sağlık ve emeklilik" hakkının gaspına karşı alanlara çıkmanın

işçi ve emekçiler için onuruna ve geleceğine sahip çıkmak anlamına geldiğini anlatıyoruz. Sosyal güvenlik reformunun mecliste onaylanmış olmasının emekçilerde yaratmış olduğu umutsuzluğu çalışmanın içinde gözlemliyoruz. Bunun karşısında işçi ve emekçileri gelecek ve sağlık haklarına sahip çıkmaya ve mücadeleye çağırıyoruz. Seyirci kalarak değil haklarımızı diş diş mücadeleyle kazanacağımızı söylüyor ve 1 Mayıs'ın bu çerçevede önemli bir adım olacağını vurguluyoruz. Bu yanıyla birlikteliğin ve örgütlülüğün yakıcılığını öne çıkartıyoruz. Özellikle emekçi kadınları, bu gündemlerle birlikte yozlaşmaya karşı duydukları öfkeyi düzene karşı mücadeleye birleştirmeye çağırıyoruz.

Semtte ve Tuzluca'yır servislere dağıtımlar gerçekleştirdik. 21 Nisan günü 800 adet 1 Mayıs çağrımızı işçi servislerine ve duraklardaki emekçilere sohbet ederek ulaştırdık. Şimdiye kadar yüzlerce işçi, kadın ve gençle 1 Mayıs üzerinden tartışmalar yaptık.

BDSP / Mamak

Bursa'da 1 Mayıs pikniği...

Bursa'da yürüttüğümüz 1 Mayıs'a hazırlık faaliyetlerimiz çerçevesinde 20 Nisan günü 1 Mayıs pikniği gerçekleştirdik. İşçi, emekçi ve gençlerin bir araya gelemediği, yoğun sömürü koşulları altında kendilerine zaman ayıramadığı, kolektif yaşamı neredeyse unuttuğu bir süreçte, 1 Mayıs'ın birlik, mücadele ve dayanışma ruhuna uygun bir piknik gerçekleştirdik.

Kahvaltının ardından çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Program ise Hatice Yürekli yoldaş şahsında tüm devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından pikniğin açılış konuşmasını yapması için söz BDSP temsilcisine bırakıldı. BDSP temsilcisi pikniğin örgütlenme amacını anlattı. Dünya ve Türkiye'deki gelişmelere değindi. Açlık isyanlarına ve burjuvazinin korkularının büyüdüğüne vurgu yapan konuşma, işçi sınıfının uluslararası dayanışma ve kavga günü olan 1 Mayıs'a çağrıyla son buldu.

Programın ilerleyen bölümünde Ekim Gençliği adına konuşma yapıldı. Ardından şiir ve müzik dinletisi sunuldu. Bu bölümün sonunda hep bir ağızdan Çav Bella Marşı söylendi. Programın kapanış konuşması olarak komünist işçi partisinin 1 Mayıs bildirisi okundu. Programın ardından halaylar çekildi, yemek yenildi ve çeşitli oyunlar oynandı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı piknik sonuna kadar kolektif bir ruh ve coşkuyla geçti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Eskişehir'de 1 Mayıs çalışması

22 Nisan günü Eskişehir'de "*Emperyalizme, şovenizme ve devlet terörüne karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" ve "*Güvencesiz çalışmaya, sosyal yıkım saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!*" şiarlı afişleri yaptık. Yenikent ve Gültepe mahallelerinde yaptığımız afişlere çevredeki insanlar ilgiliydi. Çalışmalarımıza merkezi bildirimlerimizi dağıtarak ve afişlerimizi yaparak devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Birleşik, Kitlese ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu 2. Toplantısı:**“Piyasalaşan eğitime karşı mücadeleye!”**

“Birleşik, Kitlese ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu”nun 2. toplantısı 20 Nisan günü İstanbul’da gerçekleştirildi. Yaklaşık 20 üniversite ve fakülteden Genç-Sen üyelerinin katıldığı toplantı iki oturum üzerinden örgütlendi. İlk oturumda Genç-Sen’in yerel çalışmaları tartışmaya açıldı. Yerelerde çalışmaların sorunlarının masaya yatırıldığı ve deneyimlerin aktarıldığı bu tartışmadan sonra Genç-Sen 2. Temsilciler Kurulu toplantısı değerlendirildi.

Toplantının 2. oturumunda ise temel gündem Genel Kurul süreci idi. Bununla bağlantılı bir biçimde Genç-Sen’in tüzüğünden hareket içerisindeki konumlanışına, oluşturulması gereken politik eksene ve ele alınması gereken gündemlere kadar bir dizi başlık tartışmaya açıldı. Toplantıda son olarak Genel Kurul süreci içerisinde “Birleşik, Kitlese ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu” bileşenlerinin görev ve sorumlulukları tanımlandı.

**Yerel aktarımlarda vurgu noktası:
Reformizmle pratik mücadele!**

Toplantıda yereller üzerinden yapılan aktarımlar bir dizi paralellik taşıyordu. Platform toplantısına katılan güçler hemen her yerelde pratik faaliyetin bütünüyle devrimci Genç-Sen’lilerin çabası ile yürüdüğünü, Genç-Sen içerisindeki reformist eğilimin pratiği güçlendirmek kaygısı duymak bir yana, aksine, çoğunlukla pratiğin önüne set çekmeye çalışan bir tutum içerisinde bulunduğunu ifade ettiler. Bu veriler üzerinden varılan sonuç Genç-Sen içerisindeki reformist bloğun temsilci seçimleri ve benzeri bir takım bürokratik mekanizmaların oluşturulması süreçleri dışında hemen hiçbir konuya ilgi göstermediği oldu. Özellikle Yıldız Teknik Üniversitesi’nde Devrimci Genç-Sen’liler tarafından oluşturulmaya çalışılan pratik süreçte reformist bloğun geliştirdiği tutum çarpıcı bir örnek olarak ele alındı.

Ortaklaşılan diğer bir nokta ise, bugün Genç-Sen faaliyetinin kitle tabanının hemen hemen bütün yerelerde ciddi bir darlık içerdiği olduğu. Bunun nedenleri üzerinde ayrıntılı biçimde duruldu. Bu tartışmada öncelikle reformist bloğun örgütü toplantılar aracılığı ile kurmaya kilitlenen boş çabasının ve pratik kaçkını tutumunun belirleyici olduğu ifade edildi. Ancak bunun tablonun bütününi anlatmaya yetmediği, Devrimci Genç-Sen’lilerin görece etkin olduğu alanlarda da bu darlığın sürdüğü görüldü. Genç-Sen’e kendi pratik müdahalelerinin yönünü de bu bağlamda tartışmaya açan toplantı bileşeni, Genç-Sen faaliyetinin propagandaya sıkışmasının bu sonucu doğuran ana nedenlerin başında geldiğini saptadı.

Bu tartışma sonucunda devrimci Genç-Sen’liler, yerel faaliyet içerisinde sözkonusu darlığı aşmaya dönük iradi çabalarını güçlendirme kararlılığını ortaya koydular. Genç-Sen’in propaganda faaliyetini aşan, etkin bir kitle çalışmasına dayanan bir süreci örebilmesinin önemi üzerinde durularak, pratik hedeften yoksun ve salt tüzüğe uydurulsun diye alınan toplantıların Genç-Sen’i bir adım öteye götürmediği ve götürmeyeceği ifade edildi.

Bu bağlamda Devrimci Genç-Sen’liler bundan böyle alanlarda harcadıkları pratik çabalarını üç nokta üzerinde yoğunlaştıracaklar. Bunlardan birincisi, bugüne kadar olduğu gibi reformist blokla gerek pratik, gerekse politik eksende mücadelenin kesintisiz

olarak sürdürülmesidir. İkincisi, hiçbir tartışmaya takılmaksızın yerelerde hak alıcı ve eylemsel süreçlerle bütünleştirilebilmiş pratik faaliyetlerin, yerel kampanyaların örgütlenmesidir. Üçüncüsü ise Genç-Sen’i bugün hapsoldüğü bürokratik mekanizmalardan ve bunun doğal sonucu darlığından kurtarabilmek için üniversitelerde Genç-Sen bünyesinde kültürel sanatsal alanları da içine katan çalışmalar örgütlenmesini ve bu çalışmaların komisyonlaşarak yol almalarını sağlamaktır.

Bütün bunların hayata geçirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Reformizmle karşı en etkin ve sonuç alıcı mücadele yolu budur. Ancak bundan da önemli olan, Genç-Sen’in gençlik hareketi içerisinde bir yaşam alanı bulabilmesi, harekete müdahale edebilen bir gençlik örgütlenmesi haline gelebilmesidir. Bu ise ancak bu yönlü çabaların harcanması ile mümkündür. Toplantıda hemfikir olduğu üzere, reformist bloğun gerici ve eylemsizliğe iten eğilimlerine takılmaksızın, faaliyet kapasitesini genişletmenin yol ve yöntemlerini bulmak gerekmektedir. Kaldı ki Genç-Sen’in mücadeleden beslenen kapsayıcı bir gençlik örgütlenmesi olabilmesinin bu bariz koşulları, Genç-Sen içerisindeki bütün siyasal gençlik gruplarının ortak kaygısı olabilmelidir.

Yerellerden gelen sonuçlar ışığında yapılan bütün bu değerlendirmeler ve alınan kararların ardından Temsilciler Meclisi 2. toplantısının değerlendirilmesine geçildi. Toplantının reformist bloğun tüzükçü yaklaşımlarının bir ürünü olarak, esasında salt “tüzüğe uyulsun” diye örgütlediği belirtildi. Temsilciler Meclisi toplantısında yer almış devrimci Genç-Sen’lilerin aktarımları ve gözlemlerinin de tartışıldığı bu başlıkta, Genç-Sen içerisinde bir örgütçülük oyunu oynandığı, bunun ise Genç-Sen’i daha baştan sakatlayan bir anti-demokratik ve bürokratik işleyiş silsilesi ile içiçe yürüdüğü ifade edildi!

**Genç-Sen tüzüğüne dair tartışma
bir hukuk tartışması değildir!**

İkinci oturumda ilk olarak Temsilciler Kurulu’nda yürütülen iç işleyiş tartışmaları ele alındı. Bu bağlamda, sürekli olarak mücadelenin ve yerel inisiyatifin önüne geçen mevcut tüzüğe ilişkin olarak önümüzdeki süreçte nasıl bir tutum geliştirileceği üzerinde duruldu ve belli sonuçlara varıldı.

Bu başlık altında ve özellikle de mevcut tüzük üzerinden yürüyen tartışmalar, işin aslında kendi içinde bir yenilik de barındırmamaktaydı. Kuruluş Genel Kurulu sürecinde kimseye tartıştırmadan, masa başında oluşturulan Genç-Sen tüzüğünün gençlik hareketi için bir kağıt parçası kadar bile önemi olmadığı üzerinde özellikle duruldu.

Genç-Sen tüzüğünün hazırlanma sürecinin sakat olduğunun ifade edildiği toplantıda, bir gençlik örgütlenmesinin tüzüğünün ancak tüzük bilinci konusunda bir açıklık sağlanarak yaratılabileceği ortak bir düşünce olarak dile getirildi. Dolayısıyla, yukarıdan dayatmanın ürünü olan mevcut tüzüğün orasını burasını değiştirmekle sorun çözülemeyecektir. Bu sorunun sağlıklı ve amaca uygun çözümü, işleyiş normlarının yaratılması ve tüzüğün de bu normlar üzerinde şekillenmesi ile mümkündür olacaktır.

Tüzük tartışmalarının teknik ve hukuki bir tartışma

olmadığının altı döne döne çizildi. Mevcut tüzüğün hazırlanma sürecinden uygulamasına kadar hemen her noktada, devrimci Genç-Senliler’in tartışmasının hiçbir biçimde bir hukuka uyma tartışması olmadığı belirtildi. Bugün ortada, gençlik hareketinin gerçek ihtiyaçları yerine bir örgütün tabelasını koruyabilmeyi hedefleyen, gençliğin mücadele içerisinde inisiyatifini geliştirebileceği bir normlar bütünü yerine örgüt içinde bir eğilimin denetimini ne edip edip korumayı merkeze koyan yazılı bir bürokratik kurallar yığını vardır ve sorun da buradan doğmaktadır.

Devrimci Genç-Senliler, bu tartışmaların sonucu olarak, genel kurul sürecinde Genç-Sen tüzüğüne ilişkin olarak ikili bir yaklaşım sergileyeceklerdir. İlk olarak, bugüne kadar olduğu gibi, tüzüğe takılmaksızın alanlarda Genç-Sen’i gençlik hareketinin ihtiyaçları ile uyumlu bir örgütlenme haline getirme çabalarını sürdüreceklerdir. Tüzüğün engele dönüştürüldüğü her an bu engeli tanımama tutumunu sürdüreceklerdir.

İkinci olarak ise, genel kurul sürecine etkin bir çaba ile hazırlanırken, bugünkü hantal tüzüğün yerine, işleyiş normlarından oluşan ve hareketin ihtiyaçlarını gözetken bir tüzüğün geçirilmesinin mücadelesini vereceklerdir.

**Genel Kurul’da irade beyanı değil,
yol haritası çıkartılmalı!**

İkinci oturumda Genel Kurul sürecine kadar Devrimci Genç-Sen’lilerin yürüteceği politik-pratik mücadelede de tartışıldı. Genç-Sen’in ticarileşen eğitime ve geleceksizliğe ilişkin olarak etkin bir kampanya örgütlenmesinin adımlarının atılmasına karar verildi. Genç-Sen Genel Kurulu’na kadar etkin bir mücadeleyi örgütlenme çabasının harcanacağı ifade edildi.

Genç-Sen’in gençlik hareketi ile bağ kurabilen bir örgütlenme haline gelebilmesi için bir mücadele odağı haline gelmesi gerektiği, bunun ise bir irade beyanı ile değil, ancak Genel Kurul’dan somut bir mücadele hattı çıkartılması ile mümkün olduğu dile getirildi. Devrimci Genç-Sen’lilerin Genç-Sen içerisinde Genel Kurul’a kadar harcaacakları diğer bir çabanın yönünün bu olacağı altı çizildi.

Toplantıda DPG ve YDG temsilcileri de çeşitli başlıklara dair düşünce ve yaklaşımlarını ifade ettiler.

Birleşik, Kitleysel ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu 2. Toplantısı kararları

Yerel çalışma pratikleri üzerine:

Genç-Sen içinde reformist ve mücadele dışı eğilimlere karşı mücadele ertelenemez bir sorumluluktur. Bu mücadelede devrimci Genç-Sen'lilerin sağlayacağı başarı Genç-Sen'in kitleysel ve devrimci bir örgütlenme haline gelmesinin de temelini oluşturmaktadır.

Genç-Sen ancak alanlarda mücadelenin somut gündem ve talepleri ile birleştiği koşullarda hareketin ihtiyaçlarına yanıt oluşturabilir. Bu açıdan yaşanan zayıflık devrimci Genç-Sen'lilerin etkin müdahalesi ile aşılmak zorundadır.

Bugün hak alıcı bir mücadele çizgisi ve eylem sürecinin önemli ölçüde dışında olan Genç-Sen'in bu süreci aşması gerekmektedir. Bu, hedefli bir pratik çabayı ve etkin bir eylemsel süreci zorunlu kılmaktadır.

Çoğu durumda propagandaya sıkışan çalışmalar hareket-örgüt-eylem bütünlüğü içinde etkili kampanya ve çalışmalara dönüştürülmelidir. Bu açıdan her yerel faaliyet 1 Mayıs'tan başlayarak eylemi hedef alan bir faaliyet örmeyi hedeflemelidir.

Taban çalışmaları Genç-Sen'in bulunduğu hem tüm alanlarda belirgin bir zayıflık taşımaktadır. Taban örgütlülükleri etkin bir çaba ile inşa edilmelidir. Bunu başarmak için reformizmin bizi sıkıştırmaya çalıştığı temsilcilik-işleyiş mekanizmalarının dışında ve yerel komisyonlar vb. aracılığı ile Genç-Sen'in çok yönlü kurumsallaşması başlatılmalıdır.

Genç-Sen içinde belirgin bir ağırlık taşıyan yasalıcı eğilim ve bunun uzantısı tartışmalar ancak fiili eylem ve çalışma ile aşılabılır.

Temsilciler meclisi toplantısı üzerine:

Bugün Genç-Sen yerel ve merkezi planda temsiliyet mekanizmalarını oluşturmaktan, işler bir örgütsel biçime kavuşmaktan çok uzak bir durumdadır.

Temsilciler Meclisi'nde gerçekleşen kısır işleyiş tartışmaları örgütün işleyişindeki yetersizlikleri tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Tartışmanın sıkıştırılmaya çalışıldığı eksen mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt oluşturmayı hedefleyen bir örgüt anlayışından çok uzaktır.

Birçok alanda toplantı dahi yapamayan bir Genç-Sen faaliyeti sözkonusudur. Bu, tümüyle seçimlere ve iç mekanizma tartışmalarına indirgenen bir faaliyetin dolaysız bir sonucudur.

Tüzük ve ilgili tartışmalar işleyiş güçlendirme hedefinden uzaktır. Örgütlenme faaliyetini düzenlemesi ve güçlendirmesi gereken işleyiş normları (tüzük), denilebilir ki bugün çalışmanın önündeki temel engeldir.

Genç-Sen'in etkin bir kitle örgütlenmesi haline gelmesi için elle tutulur bir çaba ortaya koymayan

MYK ve yürüttüğü tartışmaların Genç-Sen içindeki meşruiyeti tartışmalıdır.

ÜSF, başlangıçta yürütülen tartışmalara karşın, MYK'nın zaafiyetlerinden dolayı neredeyse bir merkezi panel haline getirilmiş durumdadır. Hiçbir ön çalışması olmayan, komisyonu oluşturulmayan, tek bir propaganda faaliyeti dahi yürütülmeyen ÜSF'nin durumu, Genç-Sen'in bürokratik mekanizmasının ve işleyişinin düştüğü açmazların en açık göstergesidir.

Genç-Sen Genel Kurulu üzerine:

Genel Kurul'un başarılı geçmesi, herşeyden önce, politik ve eylemli bir ön hazırlık sürecine dayanması ile mümkün olabilir.

Genel kurul süreci etkin bir kampanya ve tartışma süreci olarak örgütlenmek zorundadır. Genç-Sen'in işleyişindeki sorunlar ve örgütlenme hedefleri

tartışılmalı,

geniş gençlik yığınlarının karşısına bütünlüklü bir mücadele programıyla çıkmak Genel Kurul'un öncelikli hedefi olmalıdır.

Örgütlenme sorunları ve gençlik örgütlenmesi başlığı altında Genç-Sen'in mevcut bürokratik, yasalıcı ve mücadele dışı tüzüğü aşılmalı, hareketin mevcut durumunu ve ihtiyaçlarını temel alan bir tüzüğün oluşturulması genel kurulun öncelikli tartışması olmalıdır.

Genel Kurulu önceleyen süreçte etkin bir işleyiş ve örgütlenme sorunları tartışması yürütülmelidir.

Bu, mevcut olan tüzüğün değiştirilmesi sorunu değil, Genç-Sen bünyesinde dinamik bir tartışmayla güncel ihtiyaçlara yanıt oluşturacak bir normlar bütününe oluşturulması sorunudur.

İlk tüzük mücadele dışı normlar yığını olarak

hazırlanmıştır. Yeni tüzük ise yerellerin etkin ve dinamik katılımıyla, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek, örgütü dinamik bir işleyişe sokacak bir anlayışla oluşturulmalıdır.

İlk tüzükte temel alınan yasallıktı, yeni oluşacak tüzükte temel kıstas mücadelenin ihtiyaçları olacaktır.

İşleyiş bürokratik bir cendereye sıkıştıran mevcut tüzüğün aşılması ve yerelleri kapsayan dinamik bir normlar bütününe hazırlanması için platformumuz bulunduğu tüm alanlarda tartışmaları başlatacağıdır.

Genel Kurul'un bir diğer temel görevi, Genç-Sen'i piyasalaşan eğitime karşı bir mücadele odağı haline getirmek için etkili bir yol haritası oluşturmaktır.

Bu kapsamda genel kurul kendini tanımlayan ilkeler ortaya koymakla yetinmemeli, gençliğin önüne bir sonraki genel kurula kadar etkin bir mücadele ve eylem programı koymalıdır.

Genç-Sen Genel Kurul sürecini, piyasalaşan eğitime ve geleceksizliğe karşı gençliğin birleşik mücadele programının çıkarıldığı bir dönem olarak ele almalıdır.

Genç-Sen tek başına kendi örgütü bünyesinde bir mücadele değil, bütün ilerici özneleri içine katan bir mücadele süreci geliştirme hedefi ile Genel Kurul'u etkin bir biçimde değerlendirmelidir.

Genel Kurul'dan çıkacak olan iddia, "piyasalaşan eğitime ve geleceksizliğe karşı gençliğin birleşik mücadelesini ve eylemini örme" iddiası olmak zorundadır.

Kısır tartışmalar ve küçük hesaplarla Genel Kurul'un etkisiz ve hedefsiz iç tartışmalara boğulmasını engellemek Genç-Sen'in tüm aktivistlerinin görevidir.

Genel Kurul'da, piyasalaşan eğitime karşı Genç-Sen'i bir mücadele ve eylem odağı haline

getirecek sonuçları oluşturmak için, devrimci Genç-Senliler etkin bir tartışma ve hazırlık süreci içine girmek sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Birleşik, Kitleysel ve Devrimci bir Genç-Sen için Mücadele Platformu

İLGP'den 1 Mayıs faaliyeti...

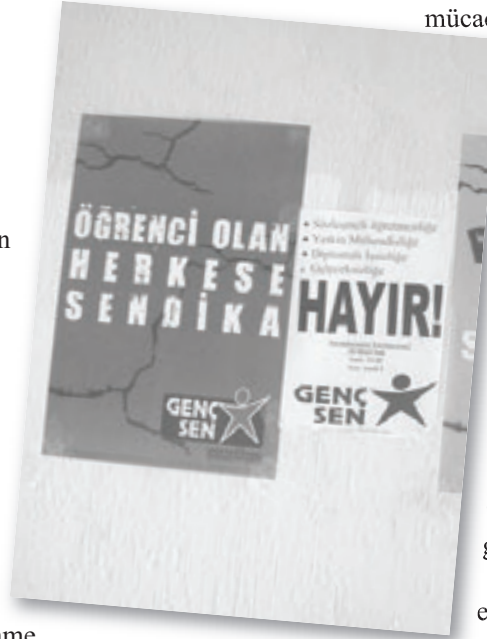
12 Nisan günü gerçekleştirdiğimiz İzmir Liseli Gençlik Platformu kuruluş etkinliğinin ardından platform olarak faaliyetlerimize ara vermeden devam ediyoruz.

23 Nisan günü Karşıyaka Çarşısı girişinde 1 Mayıs'a çağrı yapan bildirilerimizi dağıtırken bir yandan da *Liselilerin Sesi*'nin satışı ve 1 Mayıs'ın resmi tatil edilmesi için imza topladık. Liseliler, işçi ve emekçilerden oldukça destek gören bir çalışma ile kitlelerle buluştuk. Liselilerin dergi, imza, bildirileri ve pullarımıza ilgileri olumluydu. Ajitasyon konuşmalarıyla liselilerin ilgisini çekerek, dergimizin ve bildirimizin içeriğini aktarmaya çalıştık. Bunlar sayesinde değişik liselerden ve dersanelerden liselilerle tanışma imkanı bulduk. Konuştuğumuz liselileri 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırdık.

Materyallerimizi bitirdikten sonra tüm Karşıyaka Çarşısı'nı pullayarak yaygın bir faaliyet örgütledik. Faaliyetimiz 2.5 saate yakın sürdü. Faaliyet sırasında sivil polislerin gözü üzerimizden hiç ayrılmadı.

1 Mayıs'tan önce militan dergi satışını sürdüreceğiz. 1 Mayıs bildirileri ve pullarını ara vermeden kullanmaya devam edeceğiz. Yürüttüğümüz bu çalışma sonucu liselilere ulaşmayı, değişik liselerde, dersanelerde ve şehir meydanlarında sürdürerek 1 Mayıs'ta liselileri İLGP saflarına katmaya çalışacağız.

İzmir Liseli Gençlik Platformu (İLGP)

Savaş makinesi tetikçilerini de öğütüyor...

İşgal suçuna alet edilen yüzbinlerce ABD askeri travma geçiriyor

2001'de Afganistan'ı 2003'te Irak'ı işgal eden Amerikan ordusu ile suç ortaklarının bu iki ülkede gerçekleştirdikleri yıkım ve katliamlar akıl almaz boyutlara ulaşmıştır. Hem yıkım hem de insan kaybı had safhadadır.

Afganistan'ı "enkazın enkazı"na çeviren NATO önderliğindeki işgalciler, bu ülkede yağmalanacak fazla bir zenginlik olmadığı için (diğer şeylerin yanısıra Afganistan'ı ABD için önemli kılan, bu ülkenin Hazar petrolü için bir geçiş noktası olarak kullanılmak istenmesidir) yıkım ve katliamlarla yetinmek zorunda kaldılar. Ancak bu vahşet işgalcilere zafer getirmedi. Tersine, başkent Kabil'i bile kontrol etmekten aciz durumda olan, sürekli takviye birlik isteyen savaş aygıtı NATO'nun, Afganistan'da hezimete uğrama ihtimali yüksektir.

Irak'taki yıkım ise çok daha boyutludur.

Ülkenin zengin tarihini, doğasını talan eden, doğal zenginliklerini yağmalayan emperyalist işgalciler, kentlerin altyapısını, petrol dışındaki sanayi işletmelerini, tarımsal üretim alanlarını tahrip etmiş, okul ve hastaneleri önemli ölçüde işlevsizleştirmişlerdir. Ülkenin yetişmiş düşünsel birikimini temsil eden akademisyenlere, bilim insanlarına, aydın ve yazarlara karşı "sürek avı" gerçekleştiren işgalciler, halklar arası birliği dinamitlemişlerdir. En büyük vahşet ise, Irak'ın tam bir mezbahaya çevrilmesidir. Kesin rakamlar bilinmemekle birlikte, gerçeğe en yakın hesaplama olarak kabul edilen bir çalışmada, işgal sonrasında bir-birbuçuk milyon arasında Iraklıların katledildiği saptanmıştır.

ABD askerlerinde kitlesel travma!

Afganistan ve Irak halklarını ağır bedellerle yüzyüze bırakan bu vahşi işgalin uygulayıcısı olan askerlerin, işledikleri ağır suçlardan dolayı "normal insan" olarak yaşamlarını sürdürmeleri mümkün olmamaktadır. Gittikleri ülkelerde kirli bir savaş yürüten askerlerin kitlesel şekilde travma geçirmeleri bir kural haline gelmiş bulunmaktadır.

ABD'de yeni yapılan bir araştırmanın sonuçları bu kuralı bir kez daha doğrulamıştır.

RAND Corporation isimli kuruluş tarafından yayınlanan "Savaşın Görünmeyen Yaraları" başlıklı araştırmaya göre, Irak ve Afganistan işgaline katılan Amerikan askerlerinden 300 bininin ruhsal sorunları, 320 bininin ise kafa travması yaşadığı belirlendi.

Aynı anda her iki rahatsızlığa, yani hem kafa travmasına hem travma sonrası depresyona yakalanan askerler olduğunu ifade eden rapor, bunlardan yalnızca yüzde 7'sinin durumu üstlerine bildirdiklerini saptıyor. Raporla, çifte rahatsızlığın gizlenmesinin en büyük nedeni, bu durumun ortaya çıkmasının kariyerlerini zedeleyeceği korkusu içinde olmalarıdır.

Araştırmaya göre, travma geçiren Amerikan askerlerinden yalnızca yarısı tedavi görebiliyor. Görüldüğü gibi emperyalist Amerikan rejimi, ırkçı propaganda yaparken "kahraman" ilan ettiği işgal "gazi"lerini bir kenara atmakta sakınca görmüyor. Araştırmayı yapan kurumun yöneticilerinden Terri Tanielian, "Irak ve Afganistan'da ulusumuz için görev

yapan bu kadın ve erkeklerin karşı karşıya olduğu büyük bir sağlık krizi var" derken bu durumu tanımlamış oluyor.

Belirtmek gerekir ki, RAND Corporation öyle işgal karşıtı bu kuruluş değil. Bu, adı geçen yöneticinin, işgal artıkları için, "Irak ve Afganistan'da ulusumuz için görev yapan" tanımından da anlaşılmalıdır.

Söz konusu rapordan yansıyan veriler bir kez daha kanıtlamıştır ki, halklara saldıran savaş makineleri kendi tetikçilerini de acımasızca öğütmektedir.

Sadr hareketi Bağdat'taki kukla hükümeti uyardı!

Kukla Irak hükümetinin başı Nuri el Maliki, işgalcilerle işbirliği yapmakta bir sakınca görmezken, işgale karşı çıkan Mukteda el Sadr liderliğindeki Mehdi Ordusu'nu tasfiye etmeye yönelik saldırılarını sürdürüyor. İşgal ordularının etkin katılımıyla devam eden saldırıların, son günlerde başkent Bağdat'taki Sadr semtinde yoğunlaştığı bildiriliyor.

Yoksul Arap Şii işçi ve emekçilerin yaşadığı Sadr semti, Sadr hareketi ve Mehdi Ordusu'nun önemli kalelerinden biridir. Bu semt adını, Saddam Hüseyin rejimi tarafından katledilen Mukteda Sadr'ın babasından almaktadır. İşgalin başından beri bu bölge üzerinde denetim kuramayan işgalcilerle soysuzlaşmış işbirlikçileri, semtte duvar inşaatına başladı. Duvar, Sadr semtinin kuzeyiyle Mehdi Ordusu'nun mevzilendiği güneyi ayıran ana cadde üzerinde inşa edilerek "hedef daraltma" yoluna başvuruluyor.

İşgalcilerle Bağdat'taki işbirlikçileri tarafından geçen ay Basra'da başlatılan saldırının son hedefi ise Nasriye oldu. ABD savaş makinesi sözcüleri tarafından yapılan açıklamada, kukla yönetime bağlı güçlerin Nasriye yakınındaki çatışmalarda 40'tan fazla Şii milisi öldürdüğü, 40 kadarını da esir aldığı iddia edildi. Sadr semtinde yaşanan çatışmalarda 12 kişinin öldürüldüğü, 70'i aşkın kişinin yaralandığı bildirildi.

İşgal altındaki Irak'a "sürpriz" bir ziyaret gerçekleştiren savaş kundakçılarından ABD dışişleri bakanı Condoleezza Rice, katliamlardan dolayı Bağdat'taki kukla hükümeti kutlarken, Sadr hareketi, Nuri el Maliki başkanlığındaki işbirlikçilere sert bir uyarıyla yanıt verdi.

Yayınladığı açıklamada, eğer Mehdi Ordusu milislerine yönelen saldırılar son bulmazsa, "kurtuluşa kadar sürecek açık savaş" ilan edeceğini söyleyen Mukteda el Sadr, işgalcilerle işbirlikçilerinin Mehdi Ordusu'nu tasfiye etme planına karşı direnmeye kararlı olduklarını duyurdu. Sadr semtindeki camilerin hoparlörlerinden de okunan açıklamasında es Sadr, bu uyarının hükümete "son sözü" olduğunu vurgularken, semt sakinleri, açıklamanın "İşgalciyi yenin. Onu evlerinizden kovun" çağrısını da içerdiğini ifade etti.

Kukla yönetime bağlı güçleri, "mümin kardeşlerini hunharca öldürmekle" suçlayan el Sadr, katliamlarla ilgili soruşturma açılmasını talep etti. El Maliki başkanlığındaki hükümete hitabında, "Barış yolunu seçip halklarına karşı şiddeti durdurmaları için son uyarım, yoksa yıkım hükümeti olacaklar..." ifadelerine yer verdi. Kukla yönetime bağlı güçlere de seslenen es Sadr, "kendi kardeşleriyle karşı karşıya gelmemelerini" istedi. Savaş kundakçısı Rice'ın Irak ziyaretini de kınayan Sadr, "Terörist işgalcilerin kutsal topraklarımıza yaptığı bu ziyaretlerin durdurulmasını istiyoruz" dedi.

Kukla yönetime bağlı güçlerle işgalcilerin saldırıları yoğunlaştırdığı günlerde Bağdat'ı ziyaret eden ABD'li bakan, Mehdi Ordusu'nu hedef alan saldırılara övgüler yağdırırken, Sadr hareketini tehdit etti. Savaş kundakçısı bakan, el Sadr'ın "açık savaş" ilanına atıfta bulunarak, Amerikan askeri gücünü devreye sokabilecekleri tehdidini savurdu.

Sadr hareketinin, kukla hükümete bağlı güçlerle savaşmak istemediğini ortaya koymasına rağmen Mehdi Ordusu'nu tasfiye etme yönünde gösterilen ısrarın, çatışmaları daha da şiddetlenmesi ihtimali yüksek görünüyor. Nitekim Sadr hareketi, ABD'yi "Şiiler arasına nifak tohumları saçmak"la suçlarken de, bu tehlikeye dikkat çekmektedir.

Washington'daki savaş kundakçılarının, hem yaygın örgütlülüğü hem silahlı gücü olan ve işgal karşıtı tutumunu sürdüren Sadr hareketini ortadan kaldırmak istedikleri bilinmektedir. Arap burjuvazisinin Şii kanatlarından birini temsil eden Nuri el Maliki ve ekibi de, yoksul Şiilerin yaygın desteğine dayanan Sadr hareketinin gücünden rahatsız. Kitleler içinde örgütlü olan bu hareketin varlığı, el Maliki liderliğindeki güçlerin özellikle geleceğe dair planların önünde ciddi bir engel sayılıyor.

Verili durumda Sadr hareketinin tasfiye edilmese bile zayıflatılması, hem emperyalist işgalcilerin hem kukla hükümet başı el Maliki ile ekibinin ortak hedefidir. Çatışmaların seyri, Sadr hareketinin bu saldırıya karşı direneceğini gösteriyor.

Siyonist İsrail'in saldırıları tırmanıyor...

Filistin halkı direnmekte kararlı!

Son günlerde Filistinli direnişçilerin işgalci siyonist orduya isabetli vuruşlar gerçekleştirmesi, nazilerin zihniyetini ayakta tutan İsrail rejiminin şeflerini hem kaygılandırdı hem de çileden çıkardı. Siyonist şefler bir kez daha hava bombardımanı ile ayrımsız bir şekilde Filistinlileri katlederek hırslarını dindirmeye çalışıyorlar.

Bir hafta içinde 6 işgalci askeri öldüren Filistinli direnişçiler, onlarcasını da yaraladı. İsrail savaş makinesinin bu kadar kısa sürede bu sayıda asker kaybetmesi sık rastlanan bir durum değil. Tel Aviv'deki siyonist şeflerin çileden çıkması bundandır.

Seçme katillerden oluşturulmuş İsrail ordusuna bağlı "özel tim"lerin, Filistinli direnişçilerin isabetli vuruşlarıyla sarsıntı geçirmesinin ardından, siyonist savaş makinesi bir kez daha Gazze Şeridi'ne saldırdı. Saldırımı yine tanklar, buldozerler ve helikopterler eşliğinde gerçekleştiren İsrail ordusu, bir gecede 18 Filistinliyi katletti.

İşgalci siyonist askerler, sert direnişle karşılaşan saldırının ardından onlarca Filistinliyi gözaltına aldı. İsrail askerlerinin, gözlerini bağlayarak etrafi dikenli tellerle çevrili bir askeri üsse kapattığı tutuklular arasında çocukların da olduğu haber ajanslarına yansıyan fotoğraflardan anlaşıldı.

Bu arada İsrail ordusu, vahşi saldırısının çekimlerini yapan İngiliz Reuters ajansı kameramanı Filistinli Fadıl Şana'yı da dünyanın gözleri önünde katletti. Şana, Bureyj kampı yakınlarında İsrail tanklarının hareketlerini izlerken, sözkonusu tanklardan açılan ateş sonucu yoldan geçmekte olan iki kişiyle birlikte katledildi.

İsrail'in Bureyj mülteci kampına düzenlediği hava saldırısında öldürülen çoğu sivil 18 Filistinli'den beşinin 15 yaşın altında olduğunu belirten Hamas sözcüsü Fevzi Barhum, "İsrail'e karşı tüm seçeneklerin açık" olduğunu belirtti. Cenaze törenlerine katılan binlerce Filistinli, siyonistlerden hesap sorulacağına dair yeminler etti.

İsrail saldırılarının yoğunlaştığı günlerde *Washington Post* gazetesine demeç veren Hamas liderlerinden Mahmut Zahar ise, Gazze'de verdikleri mücadeleyi, Yahudilerin Nazilere karşı Varşova gettosundaki isyanına benzetti. Zahar, "65 yıl önce Varşova gettosundaki yürekli Yahudiler, insanlarını korumak için ayaklandı. Dünyanın en büyük açık hava cezaevinde yaşayan bizler daha azını yapamayız" şeklinde konuştu.

İsrail saldırılarının son günlerde tekrar artması üzerine internet sitesinde bir bildiri yayımlayan Hamas yönetimi de, "İsrail'i her yerde vurma" çağrısı yaptı. İzzeddin El Kassam Tuğaylarına hitap eden çağrıda, "Bureyj'de işlenen suçlara karşı düşman siyonistleri her yerde ve mümkün olan her yolla vurun, çünkü düşman, kuvvet dilinden başka dilden anlamıyor" ifadelerine yer verildi.

Batılı emperyalistlerin etkin desteğini arkasına alan İsrail savaş makinesinin ölüm saçan saldırılarındaki pervasızlık, Filistin halkının direngenliğini kırmayı başarmaktan uzaktır. Tersine, son çatışmalarda siyonist ordunun kayıplarındaki artışı, İsraili askeri uzmanlar bile, Filistin direnişinin güçlenmesine bağladı. Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin el Kassam Tuğayları'nın gerek silah donanımı açısından, gerekse geliştirdiği taktiklerle giderek tehlikeli bir güç haline geldiğini itiraf eden sözkonusu uzmanlar, hem Hamas'ın hem İslami Cihad'ın daha uzun menzilli

füzeler geliştirdiğini öne sürüyor. Farklı çevreler tarafından da onay gören bu değerlendirmeler, direnen halkların zorbalıkla teslim alınmasının mümkün olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır.

İsrail işgalinden kaynaklı çatışmaların şiddetlendiği günlerde uzun bir Ortadoğu gezisine çıkan "Washington'un papazı" eski ABD başkanlarından Jimmy Carter, maruz kaldığı sert tepkilere rağmen Hamas liderleriyle görüşmelerde bulundu. Günler süren gezisi sırasında Şam, Kahire, Amman, Tel Aviv gibi başkentleri ziyaret eden Carter'in Gazze Şeridi'ne girişi İsrail tarafından engellendi.

Şam'da Suriye devlet başkanı Beşar Esad'ın yanısıra, Hamas'ın siyasi lideri Halid Meşal'le de görüşen eski ABD başkanının Ortadoğu barışı için "makul" çözüm arayışı içinde olduğu gözlemlendi. Bölge barışının tesisi için, ABD'nin "terörist örgütler" listesinin ilk sıralarında yer alan Hamas'ın muhatap alınmasının şart olduğunu söyleyen Carter, Suriye yönetiminin de bu yönde oynayacağı önemli roller olduğunu ifade etti. Washington'daki savaş kundakçıları ise, bu görüşlerin Beyaz Saray'ı hiçbir şekilde bağlamadığının altını çizdiler.

Filistin halkının sırtından hançerlendiği Mısır-İsrail "barış" anlaşmasının 1979'da imzalanmasını sağlayan Carter, siyonist rejime büyük hizmetlerde bulunmuştu. Ancak bugünlerde, Hamas liderleriyle görüştüğü için Gazze'ye girişi engellenen Carter'in, İsrail başbakanı Ehud Olmert'le görüşme talebi reddedildi.

Buna rağmen Carter yine de İsrail'i izolasyondan kurtarmak için uğraşiyor. Ancak "gerçekçi papaz" cüppesine bürünen Carter, bu amaca ulaşmak için siyonistlerin belli tavizler vermesi gerektiğini açıkça dile getirdiği için hem siyonist şefler, hem Washington'daki hamileri tarafından "afroz" edilmiş görünüyor.

Papazlık rolüne ciddi bir hazırlıkla adım attığı gözlenen Carter'in buna rağmen başarı şansı görünmüyor. Zira 1979'da gericici Mısır rejimi, Filistin halkına ihanet ederek İsrail'in işgal ettiği topraklarını geri almıştı. Oysa şimdiki durum tamamen farklıdır. Zira Filistinlilerin vazgeçebileceği toprak parçası kalmadığı gibi, her kuşatma ve zorbalığa karşı

direnme kararlılığında olan bir halk vardır. İrkçi-siyonistler ise, İsrail'in sınırlarının çizilmesini engellemek için her türlü şiddet ve çirkinliğe başvurmaya hazırdır. Zira sınırların belirlenmesi, yeni toprak gaspları olanağının ortadan kalkması anlamına geliyor ki, bu, siyonist zorbaların kâbusudur. Bundan dolayı Carter'in Hamas liderleriyle görüşmesi hem Washington hem Tel Aviv'de tepki yarattı.

Celladın hergün yeniden ürettiği sorunları, aynı tarikata mensup papazların çözmesi olası değildir. Bu durumda ne Bush ne Carter Ortadoğu'ya barış getirebilir. Başka bir ifadeyle, Ortadoğu'daki savaşa son verebilenin yolu ırkçı-siyonist zihniyetle ve onu özel korumaya alan emperyalistlerle köklü bir hesaplaşmayı zorunlu kılıyor. Bu hesaplaşma, başta Filistin halkı ve İsrail'de yaşayan Yahudiler olmak üzere tüm bölge halklarının geleceği açısından kritik bir önem taşımaktadır.

Zürich'te "Herkes oturum hakkı!" yürüyüşü

Yerli ve yabancı örgütler tarafından 19 Nisan günü İsviçre'nin Zürih kentinde "Herkes oturum hakkı!" şiarıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Özellikle son olarak çıkarılan yabancı ve ilticacılar yasasıyla birlikte yabancıları hedefleyen saldırılar daha da sertleşmeye başladı, sınır dışı uygulamaları yaygınlaştı. İsviçre'de 300 bin civarında "kağıtsızlar" denilen, yani oturum hakkı bulunmayan ve kaçak yaşamak zorunda kalan insan kitlesi bulunuyor. Bunlar her türlü imkandan yoksun, dolayısıyla en zor koşullarda yaşamak durumunda kalan insanlar.

Uzun süreden beri "Hiçbir insan illegal değildir" inisiyatifi tarafından kağıtsız insanların oturum hakkı elde edebilmesi için bir çalışma yürütülüyor. Son çıkarılan ırkçı yasayla birlikte iltica talepleri ya reddedilmiş ya da işleme konulmamış insanlar her türlü yasal imkandan yoksun bulunuyor.

Herkes oturum hakkı talebiyle ırkçı yasanın protesto edildiği yürüyüşe 2 binin üzerinde bir katılım gerçekleşti. Yürüyüşte yapılan konuşmalarda referandumla kabul edilen ırkçı-ayrımcı yasa teşhir edildi, polis baskısına dikkat çekildi ve herkes oturum hakkı tanınması talep edildi.

Hatice Yürekli yoldaş anısına...

Sizden devraldığımız bayrağa asla leke sürülmeyecek!

Tanya

1968 yılının herhangi bir ayında herhangi bir gününde bir bebek gözlerini hayata açtı. Doğduğu ay hangi mevsim sınırları içinde olursa olsun fark etmez! Yani hani sonbahar olsa da fark etmez, ilkbahar olsa da. Doğan bebek hem sonbaharın durgun gülümseyişini de taşıyacaktı yüzünde, hem de ilkbaharın coşkun nehirlerini yüreğinde. Hani fark etmiyor hangi ayda ve bilmem hangi günde doğduğu yazın sıcaklığını kışın öfkesini taşıyacaktı. Bir bebek doğdu ki; göğsünü parçalarcasına çarpan yüreği ölümsüzlüğe kavuşacaktı.

Tokat'ın Almus ilçesinde bir bebek gözlerini hayata açtı. Adına "Hatice" dediler.

Hatice bebek, büyüdü, büyüdükçe yüreği de büyüdü. Hatice büyüdükçe çevresini saran düzenin çirkin yüzünü gördü. Önce Tokat terkedildi, büyük kente gidildi. Burası İzmir'di. Ekmek umudu burada vardı, iş kapısı. Burada mavi önlüğüyle okul sıralarındaydı artık Hatice. Fakat zor bela gidilen okul da öyle uzun sürmedi, bu dünyanın her yanı metalaşmış düzeninde.

Hatice şimdi okul sıralarından sonra tekstil atölyesinde... İşçi sınıfının arasında Hatice. Kendisinin etrafını ve herkesin etrafını saran kokuşmuş düzenden nefret ediyor işini yaparken. Birileri boğazını sıkıyor Hatice'nin, yüreğini daraltıyor. Hayır, güçlü olmak lazım! "Bu böyle gitmeyecek" diyor Hatice. Elbet, elbet bu düzen tersine dönecek ve Hatice yeniden doğuyor.

'90'lı yılların başındayız şimdi. Yine hangi mevsim bilinmez ve fark etmez de aslında ama Hatice kabuğunu kırıp kanat çırpıp bir kelebek gibi doğuyor bu kez. Öfkesi daha bir harlanmış, yaşama sevinci alabildiğine coşkun bu kez. Göğsünü parçalarcasına çarpıyor yüreği yine... bu kez kapitalist düzeni tersyüz etmek için, bu kez gecelerinde aç yatılmayan gündüzlerinde sömürülmeyen yarımlar için çarpıyor yüreği... Ve bu değerler adına hiç susmamak cüretiyle çarpıyor.

İzmir'de tekrar doğdu Hatice. Adına "Ezgi" dediler.

Hatice mücadeleye atıldı. İçinde olduğu dönem dünyada gerici rüzgârların estirildiği ve Türkiye'de sosyal mücadelenin gerilediği, bu ikisinin birleşik etkisi altında solda yeni bir tasfiyeci cereyanın yaşandığı bir dönemdi. Yani yeni doğan kelebeğin kanatlarını rüzgârın delip geçme ihtimali de vardı. Ya da kelebeğin bir örümceğin ağlarına katılma ihtimali de. Ama hayır! Hatice yoldaş **EKİM**'in kumaşını öyle bir koklamıştı ki, değil bu rüzgârlar fırtınaların karşısına dikilecekti incecik kanatlarıyla. Zor dönemin devrimcilerinden idi o.

Hatice mücadeleye atıldı. İzmir'de sayısız kere gözaltına alındı, bir süre cezaevinde yattı ama düşmanın karşısında tereddütsüzdü. Militan tutumuyla karşısındaki düşmana boyun eğdiriyordu. O nerde olursa olsun örnek bir devrimci gibi hareket etmesini bildi. Ahmed Arif'in dizeleri de çınlıyor şimdi kulaklarımızda;

*"Nerede olursan ol,
İçerde, dışarıda,
Derste, sırada*

*Yürü üstüne üstüne
Tükür yüzüne cellâdın
Fırsatçının hayınının..."*

Yürüdü Hatice kavganın içinde. Sonra örgütlü yaşamını İstanbul'da sürdürdü. Tekstil fabrikalarında işçi çalışması yürütüyordu yine Hatice. İşçi sınıfının içindeydi, onlardan biriydi ve onlara öncü rollerini hatırlatıyordu.

Ardından '95 yılında bir operasyonla gözaltına alındı, yiğit yoldaş Habip'le birlikte. Yine hapisnede düşmana boyun eğdirdiler direnişleriyle. Hatice yargılanma sırasında siyasi savunma yapıyordu bu kez. Karşısındaki hâkim yargılamıyordu bu kez, yargılanıyordu. Karşısındaki kadın yargılıyordu onu ve onun şahsında tüm düzeni. Mahkeme salonu uçsuz bucaksız bir gökyüzüydü şimdi, karanlık! Ve Hatice'de en parlak yıldız!

Hatice dışarıda yine mavi gökyüzünün altında daha ciğerlerine temiz havayı doldurmadan göreve koşuyor. Durmak yok, çünkü o bir komünist, çünkü o işçi sınıfına yol gösterecek **Parti**'nin kurucularından. Vakit yok ki, kaybedilecek. Parti'nin kazanılması gerek, işçi sınıfının kazanılması gerek, yoksa tarih asla affetmezdi...

Hatice şimdi İstanbul'da Rumeli Yakası tekstil sorumluluğunu üstlendi. Bu görevinde İstanbul İl Komitesi'ndeydi. Ancak burayı bırakıp başka bir alana geçmesi gerekiyordu şimdi. Hatice göreve koşuyordu, Güney'e...

Şimdi de Hatice'yi Partinin Kuruluş Kongresi'nde buluyoruz. Güney Bölgesi'nin delegesi sıfatıyla orada oturuyor. Bakışları daha bir parlak, yüreği

sığmayacak birazdan kafesine. Onurlu, gururlu...

Hatice yoldaş, adına şimdi "Hazal" dediler.

Bu onurlu görevin ardından daha bir sıkı tutmak gerek. "Partiyi kazandık, uğruna tereddütsüzce öleceğimiz davayı kazandık" diyordu Ümit...

Parti'yi kazanmışlardı ve Hatice;

"Parti, kendi sınırları içinde bir siyasal faaliyet yürütmeye çalışan bir örgüt değil, sınıf kitlelerine devrimci politika taşıyan, sınıfın bağımsız politik hareketini örgütleyen ve eylemini sermaye düzenini ve iktidarını yıkmaya yönelen öncü bir müfrezedir" diyordu.

Şimdi ise Parti Kuruluş Kongresi sonrası ve Ankara'da Hatice... Ve bir operasyonla yine dört duvar arasında. Ve yine dört duvar hasedinden parçalanıyor. Bu sefer Ümit'le birlikteydi ve ifade vermeyi reddediyorlardı. Ve Hatice sorguda şöyle diyordu: *"Türk polisini ve Türk mahkemelerini tanımıyorum. Kimse beni yargılayıp sorgulayamaz!"* Bir kez daha siyasi savunma yapıyordu. Mahkeme salonu yine bir gökyüzüydü kapkara. Hatice ise yine bir yıldızdı

parıldayan.

Ankara Ulucanlar hapishanesindeyiz. Hatice kızıl bir kazakla ellerini arkadan bağlamış gülümsüyor fotoğraf çeken tutsak arkadaşına. Flaş patlıyor ve Hatice'nin yüzündeki o hafif tebessüm, gözlerindeki parıldayan ışık bir fotoğraf karesinde somutlanıyor. Gülümsüyor Hatice, zira devrim davası için yaşıyor. Yüreği Parti ve devrim davası için atıyor. Gülümsüyor çünkü kendisini partiyle eş tutuyor. Parti'nin bir parçası o ve gülümsüyor!

Ankara Ulucanlar hapishanesi sarsılıyor 19 Aralık'ta... Postallar, ateş sesleri arasında devrimcilerin direniş zılgıtları yükseliyor. Hatice Ulucanlar direnişinde, en önlere... Ulucanlar'da gece sabaha devrilirken Habip ve Ümit yoldaşını ölümsüzlüğe uğurluyor. Parti'nin bayrağına leke sürmeyen yoldaşlarının ardından yürüyor Hatice! Hatice Ulucanlar davasında yargılanıyor ve tüm katliamı gözler önüne seriyor.

Hatice'nin alnında kızıl bir bant, gülümseyişi yine aynı, sadece gözleri heyecanını saklayamıyor. O ki, 20 Ekim 2000'de F tipi saldırısına karşı başlayan direnişin 1. ekibinde yer alan Hatice Yürekli yoldaş, nasıl bir gururdur bu! Nasıl bir onur!

"Ben gönüllü bir ölüm orucu direnişçisiyim. Bizim ölüm orucuna 'örgüt baskısıyla' gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki, tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedir."

Evet, kuşku duymuyordu Hatice yoldaş ve haklıydı bunda. Bir sıra neferi olarak Parti ve devrim davası adına ilk sıralarda ölümü kucaklamak onurlu bir görevdi, tüm yoldaşlarının sırtlamaya hazır olduğu onurlu bir görev!

Hatice yoldaş bu onurlu görevi yerine getirdi ve Habip gibi Ümit gibi kızıl bayrağa leke sürmeden ölümsüzlüğe kavuştu.

Direnişinin son günlerinde yanına giden bir yoldaşının kolunu güçsüz elleriyle sıkıştı ve "merak etmeyin" demişti. Merak etmeyin! Aynı Habip yoldaşın Ulucanlar katliamını önceleyen günlerde Parti'ye, "biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!" dediği gibi, Hatice de "merak etmeyin" demişti. Ne olursa olsun bayrağa leke sürülmeyecekti. Ve sürülmedi de!

22 Nisan 2001'di tarih, mevsimlerden ilkbahar bu sefer. Parti'nin özü ve özeti olan bir yoldaşımız daha bayrağa leke sürmeden ölümsüzlüğe kavuştu. Hangi mevsimde doğduğu fark etmedi yoldaşın, tüm mevsimlerinin coşkusu taşıdı yüreğinde ve sonra kızıla boyadı tüm hazları. Hatice yoldaş, bir ilkbahar günü kapadı gözlerini.

İlkbaharın o deli yağmurları mı yağdı bilinmez ama ardından ağlamadı yoldaşları. Ardından ağlanmadı çünkü o bir komünistti ve bir komünist gibi öldü.

Ardından ağlamadı yoldaşları. Çünkü o tüm yaşamını Parti'ye adadı. Çünkü o devrim davasını yılmaz bekçilerindendi.

Ardından ağlamadı yoldaşları! Yumruklarını kaldırıp havaya parçaladılar gökyüzünü. Parçaladılar gökyüzünü yumruklarıyla, ağlamadılar. Öfkelerini yumruklarında sakladılar. Ta ki o güne değin saklayacaklar.

O gün, o gün ki, bu sıkılı yumruklar bir balyoz gibi iniverecektir düzenin kafasına. O gün o gün ki, Ümit'in kahkahaları çınlatacaktır yeri göğü. Hatice objektifin karşısına geçip hafifçe gülümseyecektir mesela. Habip ise mavi gözlerini ufka dikecektir.

Hatice yoldaş kuşku duymadı yoldaşlarının onurlu görevleri omuzlayacaklarından ve yoldaş, kuşkun olmasın! Kuşkun olmasın ki, senden, sizden devraldığımız bayrağa asla leke sürülmeyecek!

Hatice yoldaş İzmir'de anıldı!

Zor dönemin yürekli devrimcisi!

Hatice yoldaş, ölümü kucaklayışının 7. yılında mezarı başında gerçekleştirdiğimiz etkinlikle andık. 19 Nisan'da saat 15:00'te Buca Kaynaklar Mezarlığı'nda toplandık. Hatice yoldaşın mezarına gerçekleştirdiğimiz yürüyüşün ardından anma programına başladık. Yürüyüş sırasında ve anmada Hatice, Ümit ve Habip yoldaşların fotoğraflarının bulunduğu "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!" şiarının yer aldığı pankartımızı taşıdık.

EKİM'in açtığı yoldan geleceğe yürüyoruz!

Anma programı Hatice yoldaş şahsında mücadelede yitirdiğimiz tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından komünist hareketin politik, ideolojik ve örgütsel gelişimi içerisinde Hatice yoldaşın devrimci ve örgütlü kimliğini anlatan bir konuşma yapıldı.

Konuşma, devrim ve sosyalizm mücadelesinde bir adım öne çıkmak için Hatice yoldaş şahsında parti şehitlerimizden öğrenmek gerektiği vurgusu, örgütlü devrimci yaşamın gereklerine uymanın önemine yapılan vurgu ve Parti'yi daha ileriden sahiplenme çağrısıyla sona erdi. Ardından Hatice yoldaşın devrimci ve örgütlü yaşamını anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmaların ardından şiirler okundu.

Anma, devrimci marşlarla sona erdi. Hatice yoldaşın anmasının ardından mezarlıkta bulunan diğer devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edildi.

İzmir'den komünistler

Ankara'da Hatice Yürekli anması...

Devrim davasına adanmış bir yaşam!

Ankara'da sınıf devrimcileri Hatice Yürekli yoldaşın Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzleşmesinin 7. yılında, 21 Nisan'da bir anma etkinliği gerçekleştirdiler. Etkinlik komünist hareketin 20., Parti'nin 10. yılında parti ve devrim davası aynasında Hatice Yürekli'nin devrimci direnişçi kimliğinin ele alındığı bir içerikte gerçekleştirildi.

Salonda "Ekim devriminin ışığında yeni Ekimler'in yolunda işçi sınıfı kazanacak, dünya emeğin olacak!" şiarlı pankart yer aldı.

Anma etkinliği, işçi sınıfının partisinin 10. yılında, yaşamlarıyla ve işçi sınıfının devrimci programında bütünleşmiş siyasi kimlikleriyle parti ve devrim şehitlerini anmanın, özünde bu çizgiyle en ileriden bütünleşme çağrısıyla birlikte gerçek anlamını bulduğu sözleriyle başladı. Zor dönemin partisinin zor dönem devrimcileri olarak Habip, Ümit, Hatice yoldaşların devrimci

kimliklerinin dayandığı ideolojik kimliğe vurgu yapıldı.

Üç yoldaşın anısı önünde yapılan saygı duruşunun ardından "Ekim'den Parti'ye Parti'yle devrime!" belgeselinin gösterimi yapıldı.

Devrimci direniş ruhunu dizelerle anlatan şiir dinletisinin ardından Hatice yoldaşın yaşamında bütünleşen sınıf kimliğine ve ideolojik-siyasal çizgiye vurgu yapılan bir konuşma gerçekleştirildi.

Hatice yoldaşın devrim davasına adanmış yaşamının aktarılmasının ardından yoldaşların sevdiği türküler ve devrimci marşlardan oluşan bir müzik dinletisi sunuldu.

Hatice yoldaşın, Habip ve Ümit yoldaşlardan aldığı direniş bayrağını leke sürdürmeden yükselttiği ifade edilerek, bu bayrağın işçi sınıfının öncü partisi şahsında burjuvazinin kalesine dikileceği vurgulandı. Etkinlik söyleşi ile sona erdi.

Kızıl 1 Mayıs'ı işçi sınıfı ve emekçilerin sömürü düzenine karşı olan öfkelerini alanlara çıkararak yaratmaya çalıştığımız bugünlerde, Hatice Yürekli anma etkinliği bu iddiaya uygun canlılıkta ve güçlü bir atmosferde geçti.

Ankara'dan sınıf devrimcileri

Sınıfı her yandan kuşatmak için...

Komünistler siyaset sahnesine çıktıkları günden itibaren merkezi yayım-yerel yayım ilişkisine özel bir önem verdiler. Bu kapsamda imkanlarını yarattıkları her alanda legal-yarı legal ve illegal araçlar kullanarak sınıf çalışmalarını sürdürdüler. Bugün de pek çok işçi havzasında çıkarılan yerel yayımlarla 1 Mayıs hazırlıklarını etkin bir biçimde sürdürüyorlar.

Yerel sorunlardan ülke gündemine, mevzi direnişlerinden sınıf hareketinin durumuna kadar pek çok konuyu işleyen *Küçükçekmece İşçi Bülteni Emekçinin Gündemi*, *Esenyurt Kırac İşçi-Emekçi Bülteni*, *Topkapı İşçi Bülteni*, *GOP İşçi Bülteni*, *OSB-İMES İşçileri Bülteni*, *Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Bülteni*, *Tersane İşçisinin Sesi ROTA*, *İzmir Çiğli İşçi Bülteni*, *Adana Sanayi İşçileri Bülteni*, *Ankara İşçi Bülteni* *İşçiden İşçiye*, *Manisa İşçi Bülteni Haklı Dava* Nisan sayılarını 1 Mayıs gündemli olarak çıkardılar.

Tüm bu bültenlerde ortak olarak 1 Mayıs çağrılarını, 1 Mayıs'ın tarihçesi ile işçi ve emekçilerle yapılan 1 Mayıs gündemli röportajlarda genişçe yer alıyor. İstanbul'da çıkan bültenler ise ön kapaktan 1 Mayıs'ta Taksim'de kararlılığı yansıtıyor. *Tersane İşçilerinin Sesi ROTA*'nın kapağında 1 Mayıs çağrısının yanısıra buluşma yer ve zamanını da duyuruyor.

Bültenlerde sınıf hareketine ayrılan ve son dönem eylem ve direnişleri yansıtan sayfalarının yanısıra yerel direnişler ve gelişmeler de özel bir yer tutuyor. Zeytinburnu'nda deri işçilerinin yürüttükleri örgütlenme faaliyetleri, tersane işçilerinin iş cinayetlerine ve taşeronluğa karşı verdikleri mücadeleler, Büyükçekmece'de yürütülen kurultay faaliyetleri, Topkapı'da çorap sektöründe çalışan işçilerin çalışma koşulları, Çiğli Organize'de yaşanan patron saldırısı, Manisa İşçileri Birliği Derneği kuruluş etkinliği, SCT grevi ve UPS kargo direnişi bültenlerde işlenen yerel gündemlerden bazı başlıkları oluşturuyor.

Bu ay ilk sayısı ile Manisa işçi sınıfına merhaba diyen *Haklı Dava* da kapaktan "Davacıyız!" ünlemi ile işçilere sesleniyor, alınterinin ve emeğinin hakkını savunanlar bir adım öne çıkmaya çağrılıyor. Bülte de Vestel, Manisa Organize Sanayi ve Küçük Sanayi merkezli yazılar da dikkat çekiyor.

Bültenlerden seçtiğimiz belli yazı ve bölümleri *Kızıl Bayrak* okurlarına sunuyoruz...

İşçi arkadaş!

"Mezarda emeklilik, paran kadar sağlık" yasası olan yeni Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nı çöpe atmak için, bir ay boyunca kan ter içinde çalışmamıza rağmen bize reva görülen sadaka ücretlerine hayır demek için, sigortasız, sendikasız, taşeron sistemiyle kölece çalıştırılmaya geçit vermemek için, patronların sömürü cehenneminde beşer onar kıyılmaya hayır demek ve Davutpaşa'da katledilen arkadaşlarımıza sahip çıkmak için, emperyalist köleliğe, savaşa ve şovenizme karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" için, 1 Mayıs'ta, "birlik-mücadele ve dayanışma" alanında yerimizi alalım!

Adana sanayi İşçileri Bülteni, Nisan 2008

TÜYAP/Sardunya işçileri birleştiler ve kazandılar!

Sermeye sınıfının saldırılarının arttığı bir dönemden geçiyoruz. İşçilerin tepkisi de artıyor, grev ve direnişler yaygınlaşıyor. Bizler de gıda ve hizmet sektörü bünyesindeki TÜYAP/Sardunya işçileri olarak işyerimizde yaşanan hak gasplarına, fazla çalışma saatlerine, harcanan emek karşılığında düşük ücret ödenmesine karşı işyerimizde bir komite kurarak örgütlenme mücadelesi başlatık.(...)

Yürüttüğümüz mücadele sonucu çalışma saatleri yeniden 8 saate düşürüldü, ücretlerimizde de %32'lik bir artış sağlanmış oldu. Biz taleplerimizi ilk ilettiğimizde patron bizi ciddiye bile almadı. Ama biz iş durdurup patrone toplantı talep edince işin ciddiyetini anladı ve bizimle masaya oturmak zorunda kaldı. Tabii ki örgütlü hareket ederek elde etmiş olduğumuz bu kazanımı yine örgütlü hareket ederek koruyacağız.

Esenyurt-Kırac İşçi Bülteni, Nisan 2008

Pişkinliğin böylesi!

İs kaza"larına bir yenisi de And Sitesi'nden eklendi. Fazla yüklemeye yapmaktan vince asılı yük asansörü işçilerin üzerine düşüyor. 3 kişi yaralanıyor. Tam bir ihmalkârlık ve sorumsuzluk örneği bu olay.

Ancak paradan başka bir şey düşünmeyen patronlar, bu olayda kendi suçlarını yine biz işçilerin üzerine yıkıyor. Sen önlemini alma, periyodik bakım yapma, sonra da işçileri suçla. Bu olaydan birkaç gün önce de binadan taş parçalarının düşmesi sonucu işçiler yaralanmıştı. Ne yapıldı, ne önlem alındı? Hiçbir şey yapılmadı. Bir dahaki yaralanmaya kadar...(...)

Bir tepki göstermek için illa ki bize de mi birşey olması gerekiyor? Nedir bu sessizlik, bu suskunluk? Patronlar bizleri bölüp parçalıyorlar. Çünkü biz işçilerin örgütlü gücünden korkuyorlar. O zaman bizler güçlerimizi birleştirip örgütlenmeliyiz. Tek bir yumruk gibi birleşmeliyiz. Bizler yan yanaysak güçlüyüz. Birlikte hareket edebilirsek kazanırız.

Önümüz de 1 Mayıs... Gelin tek yumruk, tek vücut olduğumuzu gösterelim. Gelin geleceğimiz ve onurumuz için omuz omuza 1 Mayıs'a yürüyelim.

OSB'den bir işçi
OSB-İMES İşçi Bülteni, Nisan 2008

İşçiler arasındaki rekabetin tek kazananı patronlardır!

(...) Kısa bir süre önce işsiz kaldım. İşsiz kalmamın nedeni, patronun yaptığım işi daha düşük bir ücretle yapacak bir işçi kardeşimizi işe almasıydı. Ben, 1 milyon üzerinde bir aylıkla çalışıyordum, ayrıca sigortamın yapılmasını da şart koşuyordum. Fakat patronun yeni işe aldığı arkadaşımız aynı işi, 650 milyona yapmayı kabul etmişti. Ayrıca sigorta da istemiyordu. Patron bana ya bu koşullarda çalışmaya razı olursun ya da yerine bu işçiyi alırım dedi, ben de kesin bir şekilde reddettim. Bunun üzerine de kapımın önünde buldum kendimi.

Buna sınıf kardeşinin kuyusunu kazmak denir arkadaşlar. Ama kaybeden sadece ben değilim, kaybeden hepimiz oluyoruz. Çünkü, bu sorunu sadece ben yaşamıyorum. Bugün matbaa sektöründe her işçi arkadaşımız aynı sorunla yüzyüze kalmaktadır.

Böyle yaparak, hep beraber bindiğimiz dalı kesiyoruz. Çünkü, örgütsüzüz. "Her koyun kendi bacağından asılır" diyor ya bu düzen bize, hepimiz bu düşünceyle hareket ettiğimiz için kendimizi bacağımızdan asılı buluyoruz. Oysa, "hepimiz birimiz için" anlayışıyla hareket edip birleşebiliriz ve tek bir yumruk gibi hareket edebiliriz.

(...)İşte Topkapı'da artık bir İşçi Derneği var. Bu dernek altında birleşebilir, büyük bir güç haline gelebiliriz. "Her koyun kendi bacağından asılır" diye buyurup bizi koyunlar gibi asan patronlara karşı "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" diyerek çıkabiliriz.

Pedal ustası Metin
Topkapı İşçi Bülteni, Nisan 2008

Vestel'de dahi olsa haklarını arasınlar

Vestel'in kadrolu işçilerinin sahip olduğu haklar taşeron işçilere gösterilmiyordu. Bütün işin ağırlığını biz yaptığımız halde yine de çok düşük ücret alıyorduk. Daha işe ilk başvurduğumuzda bize bir sürü kağıt imzalatıldılar. İmzaladığımız kağıtlarda şöyle yazıyordu: "Donanım şirketinden kendi isteğimle ayrılıyorum." Bu kağıda ismimizi soyadımızı yazıyorlardı, imzamızı atıyorduk ama tarih kısmını boş bırakıyorlardı.

Ondan sonra mesela maaşımızı çok geç alıyorduk. Kadrolu işçilere örneğin ayın beşinde ücret dağıtılırken bizim bazen ayın 20'sini buluyordu. Bazen ayda 150-200 saat mesai yaparken bordro verilmiyordu. Biz istediğimizde bize gösterilen bordro ya geçen ayınki oluyordu ya da mesailerimiz orada görülüyordu. Bayramlarda, yılbaşlarında dağıtılan erzak bizlere "siz taşeronda çalışıyorsunuz" denilerek verilmiyordu. Hiçbir sosyal hakkımız yoktu. Senelik izinler çok az veriliyordu ya da hiç verilmiyordu. 1 gün izinli olarak işe gitmediğimiz zaman ise 2 gün kesiliyordu. Kendimiz işten çıkmadığımız halde haberimiz olmadan giriş-çıkış yapıyorlardı. Taşeron işçilere hiçbir önem verilmiyordu aksine aşağılanıyorlardı.

(...)Daha sonra Manisa İşçi Birliği Derneği açıldı, bir işçi olarak haklarımızı da orada öğrenmeye başladım. İşçilere tavsiyem şudur; işten çıkarılırsanız, atılırsınız diye korkmayın, haklarınızı arasınlar. Ben de korkuyordum ama işten ayrıldıktan sonra ekmeğimi kazanmaya devam ettim. Öğrenmiş olduklarımız bana kâr kaldı. Vestel yahutta başka fabrikadan olsun işten çıkmak dünyanın sonu değil. Vestel'de dahi olsa haklarınızı arasınlar, alınterlerinizi başkalarına yedirmesinler, haksızlıklara hayır desinler

Haklı Dava, Sayı: 1, Nisan 2008

Haklı Dava'dan...

(...)Haklı Dava'mız; bu toz duman içinde, gelecek

güzel günlere uzanan yolu gösterebilmenin mücadelesini veriyor. Çünkü haklı bir davası olmayanların, haklı kavgası da yoktur. Ve bu Haklı Dava mahşere kalmayacak. İşçiler, emekçiler ve tüm ezilenler tarafından divan kuruldu. Fabrika fabrika, vardiya vardiya, grev grev sürüyor bu divan; bu düzen böyle gitmeyecek, kısa çöp uzun çöpten elbet alacak hakkını.

Biz diyoruz ki, en uzun yolculuklar atılan bir ilk adımla başlar. Gelin bu yolda hep birlikte omuz omuza yürüyelim. Şöyle başımızı bir kaldırdığımızda göreceğiz ki bu karanlık, bu dumanlı hava yavaş yavaş dağılmaya başladı. Üzerlerinden korku bulutlarını atan işçiler sendikalarda örgütleniyor. Yüzbinlerce işçi mezarda emekliliğe karşı, kıdem tazminatının elinden alınmak istenmesine karşı, parasız eğitim parasız sağlık hakkı için yürüyor, grevlere çıkıyor. Hava artık işçiden yana döndü ülkemizde.

(...)Kardeşler; önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs hepimize kutlu olsun. 1 Mayıs alanlarında ve Mayıs sayımızla buluşmak dileğiyle...

Haklı Dava, Sayı: 1, Nisan 2008

3. Çiğli İşçi Kurultayı 11 Mayıs'ta toplanıyor

Ağır sömürü koşulları altında düşük ücretle sefaletle mahkum edilen, çoğu zaman iş güvencesiz ve sendikasız çalışan işçiler olarak bizler tüm yaşamı üretiyoruz. Ancak öyle bir düzende yaşıyoruz ki diktiğimiz elbiseyi giyemez, ürettiğimiz tüm değerleri kullanamaz hale getiriliyoruz. Ürettiklerimizi sadece lüks mağazaların vitrinlerinden seyredebiliyoruz. Kısacası inşa ettiğimiz binada oturamaz, pişirdiğimiz aşı yiyemez haldeyiz. Madenlerden kömürü tırnaklarımızla kazıyarak çıkarırız ama kışın soğuktan üşüyen hep biz oluruz. Oysa yaşamın tüm zenginliklerini emeğimizle, alınterimizle bizler üretiyoruz. Bu adaletsizliğe dur diyebilmek, emeğimizin hakkını alabilmek için Çiğli Organize'de çeşitli sanayi kollarında çalışan işçiler olarak biraraya geldik ve yaşadığımız sömürüye karşı bulunduğumuz bölgeden bir mücadele başlattık. "Birleşen işçiler yenilmez!" diyerek 11 Mayıs 2008 tarihinde 3. Çiğli İşçi Kurultayı'nı toplamaya karar verdik.

Bugün, Çiğli Organize işçisi sanki bir kademiş gibi uzun çalışma saatlerine, ağır çalışma koşullarına, taşeronlaştırmaya, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasına, düşük ücretlere, iş kazalarına mahkum edilmektedir. Her yerde olduğu gibi Çiğli Organize'de de biz işçilere cehennem hayatı dayatılırken, bizim sırtımızdan geçinen bir avuç parabolü, bir avuç emek hursuz bolluk içinde yaşamaktadır. Bu haksızlığa, eşitsizliğe ve sömürüye karşı bizler de, Çiğli Organize Sanayi'yi bizler için köle kampına çevirenlere inat "Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz" diyerek bizlere vurulmak istenen esaret zincirlerini parçalamaya başladık. Dilimiz, dinimiz, cinsiyetimiz, milliyetimiz ne olursa olsun işçilerin

birliğini ve halkların kardeşliğini savunan bizler "bir ağaç gibi tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine bir yaşam için" şimdiden güçlerimizi birleştirdik.

Çiğli İşçi Bülteni Nisan 2008

Baret ve tulumlarımızla 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Bizler halen örgütlülük konusunda çok zayıfız. Dolayısıyla 27 Şubat direnişinde gösterdiğimiz kararlılığı ve öfkeyi bir daha gösteremedik. Ama halen geç değil. Tüm bu saldırıları geriye çevirebilmek mümkündür. 1 Mayıs bu saldırılara karşı koyabilmenin önemli bir günü haline getirilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçilere yöneltilen bu saldırgan tutuma karşı, sınıf kardeşlerimizle beraber 1 Mayıs alanında öfkemizi ve gücümüzü birleştirelim. Tersane patronlarının bize dayattığı bu zulüm ve işkenceye karşı gücümüzü 1 Mayıs alanında birleştirmeliyiz.

Şimdi gücümüzü bir kez daha göstermenin, kenetlenmenin zamanı. Tersane patronlarının bu hükümranlığına karşı tersanelerden 1 Mayıs'a akma zamanı.

Şimdi URSA'dan TORLAK'a DEARSAN'dan TUZLA GEMİ'ye, RMK'dan GEMAK'a, KIRAN'a kadar bütün tersanelerde çalışan işçiler olarak o gün elimize penseyi almayacağız. O gün taş yapmayacağız, o gün kesim ve montaj yapmayacağız. Tulum ve baretlerimizle DERNEK çatısı altında bayramımızı kutlamaya TAKSİM'e yürüyeceğiz!

Tersane İşçilerinin Sesi ROTA, sayı: 8, Nisan 2008

Deri işçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Deri sektöründeki işlerin azalmasıyla birlikte patronlar işçileri birer, onar fabrikaların önüne koymaya başladı. Bazı fabrikalarda sözüm ona tazminat adı altında çok komik ücretler veriliyor. Ve çalışanların sigortalarında girdi çıktı yapıyor. Boş kağıtlara ise biz işçilere hem haklarımızı bilmedikleri, hem de işten atılma korkusuyla geleceksizliğe imza attırıyorlar. Patronlar köle olarak gördükleri işçileri birer ya da ikişer hafta ücretsiz izne ayırıyorlar. Kimi yerlerde patron şöyle diyor "şimdi sizinle işimiz bitti, izine çıkıyorsunuz, işler başladığında hepimizi işe çağıracağız" ardından aylarca işsiz kalabiliyoruz. Ya da başka iş bakmak durumunda bırakılıyor.

Yaşadığımız bu sömürü koşullarına, bu insanlık dışı dayatmalara biz deri işçilerinin vereceği karşılık ancak örgütlü bir mücadele olacaktır. Önümüzde bu örgütlü gücümüzü göstereceğimiz uluslararası işçi-emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs var. 1 Mayıs'ta patronlara, bizleri iliklerimiz kadar sömüren, kanımızla beslenen bu asalak sınıfa karşı işçi sınıfının gücünü gösterelim. 1 Mayıs'ta mücadelecilerimiz olan deri işçilerinin geçmişini sahiplenerek alanda yerimizi almamız. Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanı olan Taksim'de en ön saflarda yerimizi almamız.

Zeytinburnu'ndan bir deri işçisi
Emekçinin Gündemi, sayı 13, Nisan 2008

“Dikili'nin Castrosu” ya da uşakların korkusu!

Dikili'nin SHP'li belediye başkanı Osman Özgüven hakkında “görevi kötüye kullanmak” suçundan rapor düzenlenerek Sayıştay'a gönderilmesi ve hakkında soruşturma başlatılması basında genişçe yer buldu.

Özgüven'in Dikili'de 10 tona kadar harcanan sudan para alınmaması, ekme fiyatlarının piyasanın altında tutulması, borç faizlerinin affedilmesi gibi “sosyal belediyecilik” olarak tanımladığı uygulamalar bazılarını ürkütmüş olacak ki, müfettişler belediyenin etrafında dolanır olmuşlar, defterler/hesaplar didik didik edilmeye başlanmıştı. Burjuva basın bile, ince bir nükte ile de olsa, bu uygulamaları olumlamak, dahası “ucuz ekmeğe soruşturma”, “bedava suya dava” gibi manşetler ile duyurmak zorunda kaldı. Başlıklardan en ilginç olanlarından biri de “Dikili'nin Castrosu” tanımlamasıydı. Neoliberalizmin kurallarına göre oynanan bu oyunun içinden biri çıkıp mızıkçılık yapmış, tanım hemen yapıştırılmıştı. Başkan “Dikili'nin Castrosu” ilan edilerek magazinleştirildi, uygulamaların mahiyeti ikinci plana itilivermişti.

Tabii herkes bu olayı basın kadar kolay unutmuyacaktı. Yıllarca tüm politikalarıyla Ankara'yı kültürel ve sosyal anlamda yıkıma uğratan, dini-imanı para olan, sanatın içine tükürmekle övünüp su bulmak için yağmur duasına çıkan Melih Gökçek, “Dikili'nin Castrosu”ndan fevkalade rahatsız olmuştu. Kimdi ki bu adam, yıllardır sürüp giden çarkın arasından çıkıp da “başka türlü belediyecilik” de olabileceğini gösteriyordu insanlara? Gökçek kızmakta haklıydı, haklılığını da dili döndüğünce anlattı: “*Bu belediye başkanı şov peşinde. Burada bir çifte standart var. Gazeteler yanlış suçlama yapıyor. Belediye başkanı, belediye başkanlığının püf noktalarını bilmiyor. Özel kasıtlı yapılan bir şey yok.*”

Açıklama Gökçek'in ezberlediği neoliberal yasaların tekrarı ile sürdü: “*Belediye hizmetlerinden ücret alınmasını kanun öngörüyor... Belediye hizmetlerinden ücret alınması gereklidir. Yardım yapmak ayrı bir şey, hizmet vermek ayrı bir şey. Mesela otobüsü bedava yapamazsınız. Ücret almaya mecbursunuz. Yardım etmeniz ise başka bir durumdur.*”

Zavallı “Dikili Belediye Başkanı”nın bugüne kadar bir elinden tutan, yol yordam öğreten olmamıştı. O da elinden geldiğince belediyecilik yapmaya çalışıyordu. Nasılsa usta belediyecimizin şehrinde haftalarca sular kesiliyor, emekçilerin evleri dozerlerle yıkılıyor, belediye rantından cebini doldurmayan kalmıyorken Dikili'deki acemi belediye de hiç böyle sorunlar yaşanmıyordu... O da takdir-i ilahi olsa gerek!

Oysa sorun ne belediyelerin kaynaklarını kötüye kullanmaktı, ne de bütçeyi zorlamak ya da açık vermek. AKP'li belediyelerin yardım olarak dağıttığı meblağların yanında Dikili'nin toplam su maliyetinin devde kulak kalacağını söylemeye gerek bile yok.

Olayın mahiyetini anlamak için ise uygulamanın sistemi zorlayan yönünü ele almak gerekiyor. Volkan Yaraşır, *Kızıl Bayrak*'ın 2 Kasım 2007 tarihli 42. sayısında yayınlanan “*Cemaatçi/Hayirsever kapitalizm kökleşiyor*” başlıklı yazısında şunları söylüyor:

“*AKP sistematik olarak izlediği neoliberal politikalarla devlet/toplum/birey ilişkilerini altüst etti. Uyguladığı 'sosyal' politikalarla kamusal yükümlülükleri parçaladı. Neoliberal politikaların acımasızlığı altında ezilen yoksulları, işsizleri, işçileri ya da piyasa mağdurlarını çıplak bir çaresizlik içinde bıraktı. Siyasal ontolojisine bağlı olarak tam bu noktada kapitalist ilişkilerin çözdüğü cemaat ilişkilerini devreye soktu. Geniş yığınlar sosyal yıkım politikaları karşısında - alternatif örgütlenme çabalarının gerçekleştirilememesine bağlı olarak- yaşadığı çaresizlikten dolayı cemaatler üzerinden örgütlenme refleksi gösterdi. Kitleler yoksullaştıkça ve gelecekleri ellerinden alındıkça, kendilerine yardım edecek herkese tutunma ihtiyacı duydu.*”

İşte Dikili Belediyesi'nin yaptığı, bunun dışına çıkmaktan ibarettir. Rüşvet ya da sadaka olarak verilen yardımlar yerine, soğuk savaş dönemi Avrupa'sındaki kimi sosyal uygulamalara başvurulmuştur. Ancak, sermayenin tahakkümüne karşı gösterilen çok sınırlı bir çaba bile Gökçek gibi uşakların korkularını ortaya çıkarmaya yetmektedir.

Almanya'da paneller...

“1 Mayıs'a doğru Türkiye'de ve Almanya'da işçi sınıfı hareketi ve gelişmeler”

Stuttgart'ta panel:

Stuttgart İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, “*1 Mayıs'a doğru Almanya'da ve Türkiye'de işçi sınıfı hareketi ve gelişmeler!*” başlıklı bir panel düzenledik.

Panelimize Türkiye'den Tez-Koop-İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır ve Almanya'dan MAN Fabrikası işyeri temsilcisi Bülent Köroğlu katıldı. Panelin açılış konuşmasını Bir-Kar'dan bir arkadaş yaptı.

Ardından sözü Volkan Yaraşır aldı. Yaraşır Türkiye ve dünyadaki neoliberal saldırılara değindi, uzun bir sessizlik ve durgunluk döneminden ardından Türkiye'de işçi ve emekçilerin sessizliğini yırtarak yeniden eylemli bir sürecin içine girdiğini vurguladı. İşçi ve emekçilerin Hrant Dink cenazesi ve 2007 1 Mayıs ile başlayan eylemli sürecinin 13-14 Mart, 1 ve 6 Nisan eylemleriyle devam ettiğini, işçi ve emekçilerin giderek tepkilerini eylemlerle dışavurduğunu belirtti. Aynı zamanda dünyanın birçok yerinde gelişen sınıf hareketlerine değinerek, bu sürecin ne anlama geldiğini dile getirdi.

İkinci konuşmacı Bülent Köroğlu, “2010 Agenda” Yasası'yla Almanya'da işçilere yönelik saldırıların boyutlarını anlattı. İkinci bölüm soru-cevap biçiminde devam etti. Panel Volkan Yaraşır'ın dinleyicilerden gelen soruları yanıtlamasıyla sürdü. Bir-Kar adına yapılan konuşmayla sona eren panele 50 kişi katıldı.

Bir-Kar / Stuttgart

Köln'de panel:

20 Nisan günü Köln İşçi-Gençlik Kültür Evi'nde “*1 Mayıs'a doğru Türkiye'de ve Almanya'da işçi sınıfı hareketi ve gelişmeler*” başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Panele konuşmacı olarak Türkiye'den Tez-Koop İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır, Nürnberg'de Man Fabrikası işçi temsilcisi Bülent Köroğlu ve Köln Ford Fabrikası'ndan Turgut Ber katıldı.

Kısa bir açılış konuşmasının ardından ilk sözü Volkan Yaraşır aldı. Yaraşır sözlerine 12 Eylül darbesi ve bunun işçi sınıfı üzerinde yarattığı tahribatı açıklayarak başladı. Sermayenin sınıfa yönelik sistemli ve kapsamlı saldırılarının sınıfa üst kimliğini unutturarak, ulusal, dinsel ve mezhepsel alt kimliklerle nasıl paralize ettiğini, gittikçe yoksullaştırılan ve aç bırakılan sınıfın yardım ve hayirseverlik adı altında bir cemaat toplumuna nasıl dönüştürüldüğünü çarpıcı örneklerle açıkladı.

Yaraşır, konuşmasının ilerleyen bölümlerinde ise işçi sınıfının tarihsel rolüne, sınıfın toplumdaki ağırlıklı, sürükleyici, dönüştürücü ve yıkıcı gücüne vurgu yaptı. Özellikle son SSGSS saldırısına karşı yükselen işçi ve emekçi hareketinin, işçi sınıfının Türkiye'de nasıl bir devrimci dinamiği bağrında taşıdığına iyi bir örnek teşkil ettiğine ifade etti. Bir Afgan savaşçının “*onlar ancak saati kazanabilirler, zamanı biz kazanacağız!*” sözlerine atfen, zamanı devrimci ve komünistlerin kazanacağını söyleyerek konuşmasını noktaladı.

Diğer iki panelist Almanya'da yaşanan sosyal hak gaspları, işçi sınıfının örgütlülük durumu ve sendikaların tutumlarına değindiler, örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptılar.

Panel, kısa bir aradan sonra canlı geçen soru-cevap bölümü ile devam etti. Bu bölümün ağırlıklı tartışma konusu işçi sınıfı devrimciliğinin önemi ve ayırdediciliği oldu.

60 işçi ve emekçinin katıldığı panel büyük bir dikkat ve ilgiyle izlendi.

Bir-Kar / Köln

Mücadele Postası

Meslek Lisesi Kurultayı gerçekleşti!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu tarafından düzenlenen Meslek Lisesi Kurultayı 19 Nisan'da gerçekleştirildi.

Kurultayda ilk olarak bir arkadaşımız meslek liseleri üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Ardından meslek liselerine yönelik çalışmanın deneyimleri aktarıldı. İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak bugüne değin yapılan meslek lisesi çalışmaları hakkında deneyim aktarımları eşliğinde çalışmanın yol ve yöntemi tartışıldı. Özellikle sistematik ve süreklileşmiş çalışma pratiğinin önemi vurgulandı.

Deneyim aktarımının ardından önümüzdeki dönem meslek lisesi çalışmasının hangi gündemler üzerinden yürüyeceği tartışıldı. Mümkün olan yerelerde birleşme hedefi ortaya konuldu.

Kurultay sonrasında, "Meslek Lisesi Kurultayına Doğru" bülteni ile çalışmamızı ortaya koyduğumuz alanlara bir Kurultay Sonuç Bildirgesi ile gitmek hedefi belirlendi. Bu bildirme ile kurultayda alınan kararların ve izlenecek çalışma hattının ortaya konulması ihtiyacı tanımlandı.

İLGP'nin 1 Mayıs üzerine merkezi çalışmasını Meslek Liseleri'ne de taşımak ve bu çalışmanın bir parçası yapmak üzerine bir tartışma yapıldı. Meslek liselilerin aynı zamanda genç işçi olmalarından dolayı işçi sınıfının bir parçası oldukları vurgulandı, 1 Mayıs'ta alanlarda olmaları ve kendi taleplerini ortaya koymaları gerektiği belirtildi. Meslek Lisesi çalışmasının süreklileşmiş bir çalışma olacağı ve bu doğrultuda anlamlı adımların atılması gerektiği belirtilerek, bu çalışmada süreklileşmiş bir yayın faaliyetine ihtiyaç olduğu ifade edildi. Bu ihtiyaçtan hareketle meslek lisesi çalışmasının önümüzdeki dönemde bir yerel yayın faaliyetini önüne koyması gerektiği vurgulandı.

Meslek Lisesi Kurultayı'nda alınan kararlar...

- * Mümkün olan yerelerde örgütlenmenin ve kurumlaşmanın ön adımlarını atılması,
- * Meslek Liselerinde 1 Mayıs çalışmasının İLGP'nin merkezi çalışması ile bağı kurularak oluşturulması,
- * Meslek Liselilere yönelik bir yerel bülten çıkartılması,
- * "Meslek Lisesi Kurultayı gerçekleşti!" şiarı ile, Kurultay sonuç bildirgesinin meslek liselerine ulaştırılması.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Çiğli Organize'de eylem!

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kalmaksan adlı fabrika ile ilgili olarak 26 Mart 2008 tarihinde Çiğli Organize işçilerinin çıkarmış olduğu Çiğli İşçi Bülteni'nde yayınlanan "Kalmaksan İş Kazalarında Rekora Koşuyor" başlıklı yazı dolayısıyla, işçi arkadaşımız küfür, hakaret ve hırpalanmaya maruz kalarak işten çıkartılmıştı. Bu saldırıyı protesto etmek için 31 Mart tarihinde fabrika önünde

yapılan basın açıklamasına patron ve adamları saldırmış, jandarma açıklama yapan eylemcileri gözaltına almıştı. Çiğli Organize'de işçilere yönelik baskıları ve son olay örneğinde görüldüğü gibi patron-jandarma tarafından gerçekleştirilen saldırıyı protesto etmek için 17 Nisan günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Buluşma yeri olarak belirlenen Çiğli Belediyesi önünde beklemeye başlayan kitle, araçların gelmesiyle Çiğli Organize'ye doğru hareket etti. Kalmaksan fabrikasına yakın bir yerde inen kitle "Çiğli Organize'de kölece uygulamalara son! Baskılar bizi yıldıramaz, Yaşasın sınıf dayanışması!" yazılı pankartı açarak, sloganlarla yürüyüşe geçti. Oldukça coşkulu olan kitle, Çiğli Organize sokaklarını sloganlarıyla çınlattı. Jandarmanın yoğun önlem aldığı fabrikanın önüne geldiğinde ortak basın metnini saldırıya uğrayan işçi arkadaşımız okudu.

Okunan basın metninde şu ifadeler yer verildi: "Bu ülkede vahşi kapitalizmin gerçek yüzünü açığa çıkaran pek çok örnek yaşanmaktadır. Bu kölelik düzeninin gerçek yüzünü tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinde, Davutpaşa katliamında, 9 mevsimlik işçisinin katledildiği Eskişehir yolunda görmekteyiz. Bu katliamcı yüzün son örneği ise sendikada örgütlenmek isteyen işçilerin mücadelesini engellemek için Tekirdağ-Çerkezköy 2. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Öznur Kablo Fabrikası'nda yaşananlar olmuştur. Öznur Kablo işçilerinin 13 gün boyunca kümes büyüklüğündeki konteynıra hapsedilmişlerdir. Çiğli'de yaşananlar ise bu kölelik düzeninin insanlık dışı uygulamalarının bir örneği ve parçasıdır..."

Basın açıklamasından sonra araçlara doğru yüründü. Yürüyüş sırasında ve eylemde sloganlar coşkulu bir şekilde atıldı.

BDSP, İşçi Kültür Sanat Evi, İzmir 78'liler Derneği, Çiğli ÖDP, Alevi-Der, Çiğli SDP, İşçi Gazetesi, Telekom Çiğli İşyeri temsilciliği, İzmir Halkevleri, Pir Sultan Abdal Derneği Çiğli Şubesi, Tekstil-Sen, Çiğli EMEP, DİSK/Genel-İş Bölge ve İzmir Şubeleri, Belediye-İş İzmir Şubeleri, Eğitim-Sen 2 No' lu Şube, TÜMTİS İzmir Şubesi ve KESK Şubeler Platformu ortak imzalarıyla örgütlenen eyleme 100'ü aşkın kişi katıldı. Çevre fabrikalarda bulunan işçilerde eylemi ilgiyle izledi.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Tersanelerden Çiğli'yle dayanışma!

Çiğli'de yaşanan patron saldırısı 17 Nisan günü İzmir ve İstanbul'da protesto edildi. Tersaneler havzasında kölece çalışma koşullarına karşı mücadele bayrağını yükselten Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) 17 Nisan'da Galatasaray Lisesi önünde Çiğli işçileriyle dayanışma amacıyla baretleriyle beraber eylemdeydi.

"İşçilere kalkan elleri kıracağız /TİB-DER" yazılı pankart açan tersane işçileri adına basın açıklamasını dernek yönetim kurulu üyesi Cahit Atalay okudu. Açıklama şu sözlerle sona erdi: "Bu saldırıya uğrayan işçiler olarak diğer sınıf kardeşlerimizin yanında olduğumuzu ve işçilere kalkan elleri kıracağımızı buradan bir kez daha haykırıyoruz. Ne tehditler ne saldırılar bizleri haklı ve meşru davamızdan geri çeviremeyecektir. Dün olduğu gibi bugün de haklarımız için mücadeleye kararlılıkla devam edeceğiz."

Tersane işçileri "Haramilerin saltanatını yıkacağız!", "Çiğli-terpane omuz omuza!", "Öznur Kablo işçisi yalnız değildir!", "Tersane işçisi öğrencinin yanında!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" dövizlerini taşıdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği
baskı, zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez,
sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat filizlenir
bizde ve ülkelerde

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
ilerleyen halkların bayramı!

Yepyeni bir güneş doğar
dağların doruklarında
Mutlu bir hayat filizlenir
kavganın ufuklarında
Yurdumun mutlu günleri
mutlak gelen gündedir

1 Mayıs, 1 Mayıs! İşçinin
emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
ilerleyen halkların bayramı!

Vermeyin insana izin,
kanması ve susması için
Hakkını alması için
kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
gelen ışıklı günler

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
ilerleyen halkların bayramı!

Ulusların gürleyen sesi
yeri göğü sarsıyor
Halkların nasırlı yumruğu
balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası
dünyamızı kaplıyor

Gün gelir, gün gelir,
zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
bir kağıt gibi erir gider

Kavganız kavgamızdır!

Yer Amerika ... Yıl 11 Kasım 1887... Dört mücadeleci işçi önderi, Albert Parsons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies 1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik işgünü mücadelesine önderlik ettikleri için idam edildiler... Bu dört yiğit insan idam sehpalarına başları dik, boyun eğmezliğin simgesi olarak çıktılar. İdam kararının verildiği mahkemede son sözleri bu başeğmezliğin kanıtıydı.

Adolf Fischer:

"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak sosyalist olmam sebebiyle öleceksem bir sözüm yok."

Albert Parsons:

"Bu ülkenin yasalarına karşı gelmedim. Ne ben ne de arkadaşlarım Amerikan halkının herhangi bir yasal hakkını ihlal etmedik. Konuşma özgürlüğüne, basın özgürlüğüne toplanma özgürlüğüne tecavüz edilmeyeceği hakkını savunuyoruz. Anayasanın tanıdığı öz savunma hakkını savunuyoruz ve Amerikan halkının çok pahalıya kazandığı bu haklarının elinden alınmasına karşı çıkıyoruz."

August Spies:

"Eğer bizi asarak ... tahakküm altındaki milyonların, sefalet içinde çalışan ve kurtuluşu arzulayan, (kurtuluşu) bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini ezebileceğinizi umuyorsanız -eğer düşünceniz buysa, o zaman asın bizi! Burada bir kıvılcımı ezeceksiniz, ama şurada, burda veya orada, arkanızda, -ve önünüzde, ve her yerde alevler yükseliyor. Bu gizli bir ateş. Bunu asla söndüremezsiniz. Öyle bir zaman gelecek ki; bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz, seslerden daha güçlü olacaktır."

George Engel:

"Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."